

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

ŘÍJEN 2003

*Sola Scriptura – Jedině Písmo
Solus Christus – Jedině Kristus
Soli Deo Gloria – Jedině Bohu Sláva*

*Sola Gratia – Jedině Milostí
Sola Fide – Jedině Vírou*

OBSAH

Dobré úmysly	1
Tisícileté království	3
Jaká je budoucnost Izreale?	16
Dilema žida Staré smlouvy	17
Křest dětí	29
Evangelizační zkušenosti	30
Alfa v kostce	33
Kurzy Alfa, evangelium pro třetí tisíciletí?	34
Šokující otázka	45
Paranormální jevy	46
Proč nerosteme?	47
Svedectvo	48
Dá-li Pán... Váš Metoděj	50
Napsali jste nám	50
Poděkování	55

DOBŘÉ ÚMYSLY

Jedním z nejobtížnějších textů SZ je 2. Samuelova 6:1-8, kde je zapsáno, jak Bůh zabil Uzu, který se snažil zachytit Boží schránu. Spornou otázkou, která leží v jádru této epizody je, zda bylo pro Boha spravedlivé Uzu potrestat. Ten měl přece dobrý úmysl. Nebyl snad nevinný? Proč ho tedy Bůh srazil?

Některé obtížné oddíly Písma prohlubují naše porozumění. 2. Samuelova 6:1-8 nás v tomto ohledu nezklame. Poskytuje nám vhled do Božího charakteru. Ale oddíl také ukazuje, jaké místo máme, jako lidé přiznat dobrým úmyslům. Podívejme se na oddíl v kontextu.

Historický kontext

V první knize Samuelově ukořistili a odnesli schránu Pelištejci. Nakonec ji přenesli do Dágonovy svatyně (kap. 5). Avšak ukořistěná schránka přinesla potíže. Hospodin uchránil svou čest tím, že poválil Dágonovu sochu před schránku a sužoval nic netušící Pelištejce. Ti ji tedy ve strachu a velkém zděšení vrátili. Po navrácení schránky ji Hebrejci dali do správy obyvatelům Kirjat-jearimu, kteří ji dali do domu Abinádabova (1S 7:1-2). Tam ležela zapomenuta po dvacet let. Teprve za Davida se Hebrejci o ni znovu začali zajímat. David byl Boží muž a tak chtěl přepravit schránku do Jeruzaléma, kde by našla své právoplatné místo.

Přenesení schránky do Jeruzaléma (2. Samuelova 6:1-5)

Po mnoha letech zapomenutí, David a Izraelité vyvedli schránku z Abináda-

2 ZÁPAS O DUŠI

bova domu. To doprovázela velká oslava. Jakoby došlo v Izraeli k probuzení, když David a třicet tisíc vybraných mužů doprovázelo schránu do Jeruzaléma, nového hlavního města.

Jejich naděje byla ale zmařena. Oslava skončila. Křepčení Hebrejců ustalo. Schrána cestu do Jeruzaléma nedokončila. A důvodem tohoto neúspěchu, i když to není přímo v textu řečeno, bylo, že David a Izraelité se ve své snaze schránu přenést prohřešili. Čteme, že „vezli Boží schránu na novém povozu“. To bylo špatně. Na hoře Sínaj vydal Bůh jasné pokyny o přenášení schrány. Ve 4. Mojžíšově (Numeri) 7:6-9 je napsáno, že Kehatovci měli nosit svaté předměty (schránu) „na ramenou“. Po stranách schrány byly kruhy, skrze které byly prostrčeny tyče. Kehatovci měli zvednout tyče a tak schránu nést bez toho, aby se jí dotkli.

Ve 4. Mojžíšově (Numeri) potomci Geršóna a Merarího, synů Léviho, dostali povozy a skot na převážení věcí. Kehatovci ale povozy a skot dostat neměli. Měli přenášet schránu na ramenou, bez povozů a zvířat. Vést schránu na novém povozu taženém skotem bylo přestoupení Božího příkazu.

Ve svém zápalu vezli Izraelité schránu do Jeruzaléma v průvodu, aby ji každý mohl vidět. Ale Boží Slovo, jak je zapsané ve 4. Mojžíšově (Numeri) 4:5-6, vyžaduje, aby byla schrána zakryta. Schrána byla svatá. Nebyla určena pro oči všech lidí. Mohla být spatřena pouze jednou za rok, v den smíření. Mohl ji vidět pouze jeden člověk, velekněz, který musel vykonat oběť za lid. David a Izraelité zjevně nedbali na to, že schrána měla být ukryta před zíráním lidí.

Dopravu schrány do Jeruzaléma měli na starost Uza a Achjó (v. 3), synové Abínádabovi z rodu Judova (porov. 1Pa 13:6). Toto pověření bylo dalším přestoupením Božího zákona. Podle zákona byli Bohem k přepravě schrány ustanoveni Kehatovci z Léviho rodu.

V 1. Samuelově 6:7-8, když Pelištejci vraceli schránu Izraeli, dali jí na „nový vůz“, do kterého zapřáhli „dvě krávy po otelení“. Přesně tak se nyní Izrael snažil schránu převézt, na „novém voze“ vedeném dvěma tažnými zvířaty (v. 3).

Podstatou problému byla neposlušnost Hebrejců Božímu Slovu. Jejich záměry byly dobré, ale nedbali na Bohem určený postup. Davidova touha byla dobrá, ale její uskutečnění ledabylé. Boží dílo musí být konáno správným způsobem, podle jeho Slova.

My jsme také jako Izraelité. Mnozí v dnešní církvi mají touhu dělat dobré věci pro Kristovu slávu, ale nejsou pečliví a nedbají na to, jak se věci mají dělat. Mnozí se příliš nestarají o Boží Slovo, které je pravidlem, podle kterého křesťané žijí a slouží. Často lidé, kteří vyznávají víru, následují svět, místo aby žili podle slov Písma. A když se věci nedaří, na své ospravedlnění říkají: „Měl jsem dobré úmysly“.

Uza znesvěcuje schránu

(2. Samuelova 6:6-8)

V druhé části příběhu vidíme, že Uza, jako David, měl dobrý úmysl. Dobytek klopytl, vůz zakolísal, až hrozilo, že se převrhne a schrána se začala sunout na zem. Uza vztáhl ruku, jakoby instinktivně, aby schránu zadržel, aby nespadla. Ušlechtilý skutek? Nebyla by schrána poskvrněna, kdyby ji Uza nezachránil?

Uzův záměr mohl být dobrý, ale tak jako David a Izraelité, neuposlechl Boží Slovo. Zákon určoval, že zemře každý, kdo se odváží dotknout se svatých předmětů stánku a obzvlášť schrány smlouvy (Nu 1:51; 4:15; 19:20). Člověk ve své poskvrněnosti a hříchu svaté předměty znesvěcoval. Uza, když zachytil schránu, byl vinen přestoupením Božího zákona, nehledě na jeho úmysl. Zasloužil si Boží hněv a trest. Z tohoto oddílu můžeme pro sebe vyvodit důležitá ponaučení. I když to David a Uza mysleli dobře, provinili se proti Bohu tím, jak svůj úmysl uskutečnili. V křesťanství „účel prostředky nikdy nesvětí“.

TISÍCILETÉ KRÁLOVSTVÍ?

Slovo na úvod

Mnozí bratři a sestry v Kristu, naši čtenáři, se prostřednictvím dopisů, e-mailů i osobně často dotazují na různé podrobnosti týkající se „tisíciletého království“. V roce 1985 a 1993 vyšla kniha „Zápas o duši“ a rázem jsem se stal známým mezi dispenzacionalisty. Pro ostatní jsem byl spíše nebezpečným fundamentalistou, nejen kvůli futuristickému, tedy pre-mileniálnímu výkladu knihy Zjevení, ale také kvůli všem kreačním přednáškám, jež byly velmi vítané, především mezi vysokoškolskými studenty. Kreačním jsem stále jsem, ale dispenzacionalismus jsem opustil asi před 7 roky. Když jsem se začal hlouběji zabývat Boží svrchovaností, stal jsem se pro změnu nebezpečným kalvinistou. Pak následovalo srovnávání základních teologických systémů a představil jsem „teologii nové smlouvy“ (TNS). Proto není daleko doba, kdy budu některými bratry nazýván antinomiánem... Co to je antinomián, si jistě vysvětlíme někdy v budoucnosti.

Každý teologický pohled, který se v ZODu objeví, podrobně srovnávám a harmonizuji s biblickými verši, abych čtenáře nenechával v pochybnostech. Ze zkušenosti vím, že u nás není vůbec snadné vypátrat teologickou (interpretací) orientaci různých denominací, ani základy osobního vyznání jednotlivců. Mnozí si nechávají pro jistotu otevřená zadní vrátka, aby neztratili při případné změně tvář. Sbory, které preventivně „ohradí“ zdroj informací a jen pasivně přijímají určité „zakonzervované“ učení denominační „pravdy“, lépe jen dílčí pravdy (polopravdy), dříve nebo později pocítí důsledky své uzavřenosti. Dnes, v době internetové informovanosti, je takový postoj neudržitelný a církev, která není připravena odpovídat na zvědavé, až provokativní otázky věřících, bude bloudit na poušti. To měli již před staletími na mysli reformá-

Uza a David měli schránu do Jeruzaléma dopravit podle Božího Slova. Jako věřící máme jednat podle Písma. Jedině bible je řádem naší poslušnosti. Proto musíme mít její podrobnou znalost. Poslušnost neexistuje bez znalosti bible.

Boží charakter je v tomto příběhu ospravedlněn, jakmile si uvědomíme, jak závažné byly hříchy Izraelitů. Bůh jednal spravedlivě, když potrestal Uzu za neuposlechnutí jeho Slova.

David a Izrael se poučili. Nějakou dobu po Uzově smrti David promluvil těmito slovy k léviijcům:

- ◆ *„Že jste při tom ponejprv nebyli, Hospodin, náš Bůh, se prudce na nás obořil, protože jsme se ho nedotázali podle řádu.“ Kněží a léviijci se tedy posvětili a vynesli schránu Hospodina, Boha Izraele. Léviijci nesli Boží schránu na ramenu na sochorech, jak podle Hospodinova slova přikázal Mojšiš. (1Pa 15:13-15).*

David byl nyní při druhém pokusu vynést schránu do Jeruzaléma mnohem opatrnější. Nyní dodržel všechny podrobné požadavky Božího Slova. Davidova úcta je zjevná ještě z další věci:

- ◆ *„Když ti, kdo nesli Hospodinovu schránu, ušli šest kroků, obětoval býka a vykrmené dobytče.“ (2Sa 6:13).*

Schrána konečně dokončila svou pouť do Jeruzaléma, kde byla uložena do stanu. Dobrý úmysl nikdy nestačí. Je na nás, abychom se učili Božímu Slovu a do podrobností je uváděli do našeho života a služby Bohu.

– John D. Curid – *Banner of Truth* –
Červen 1997 – č. 405

Přednášku s názvem „Evoluční teorie – věda nebo náboženství?“ najdete na adrese:

<http://evoluce.eljoy.net>

Internetově zpracování zaujme čtenáře pěknou grafikou a řadou ilustrací převzatých z odborné literatury. Navštivte uvedenou stránku, seznamte se s touto přednáškou a upozorněte na ni své přátele. Je to téma stále aktuální, se kterým si mnozí věřící nevědí rady. Jde o kvalitní příspěvek do příslušné diskuse. –Ing. Josef Potoček–

4 ZÁPAS O DUŠI

toři, proto jejich krédo znělo: „Ecclesia semper reformanda est – Církev je neustále reformována“. Nereformovatelný je jenom Bůh. Ten se nikdy nemění. Kdo si myslí, že jeho pohled na cokoli nepodléhá změně, ten se bezděčně připodobňuje Bohu. Vše, co je stvořené, musí mít počátek, a proto to nutně podléhá změně. Sám za sebe mohu říci, že každá dosavadní změna a nové poznání mi přinesla obrovské požehnání. Nebojme se riskovat ztrátu svých tváří, jen tak mohou být naše nové tváře ještě více upřeny na Krista než ty „ztracené“. Mnoho věřících je ujišťováno nebo si myslí, že k plnému křesťanskému životu stačí Jan 3:16. Zbytečné otázky prý vzbuzují v řadách věřících jen neklid. Ano, otázky vzbuzují neklid, ale ten není zbytečný, protože zdravý rozpor buduje. V ZODu čteme „vše“, abychom věděli, proč věříme tomu, čemu věříme. Nečteme jen osamocené verše, ale celé – i zdánlivě si protiřečící – svědectví Písma. To je základ správného pochopení Boží pravdy, jež je a bude vždy jen částečné.

Během posledních asi tří let se změnil profil čtenářů a odběratelů ZODu. Byli mezi nimi čtenáři z nejruznějších denominací, lidé věřící i nevěřící. Velká část odběratelů si ZOD objednala jen proto, že byl zdarma. Postupně jsme čtenáře, s nimiž jsme neměli žádný kontakt, začali vyřazovat, jiné jsme začali ztrácet, protože někteří kazatelé a staršovstva sborů odběr časopisu zrušili a dále jej nedoporučují. Na druhé straně nám přibývají čtenáři a dárci, kteří mají zájem o hlubší biblické srovnávání a poznání. Pokud nám Pán dovolí, chceme zůstat nezávislým křesťanským periodikem, kde čtenáři mohou číst i to, co jinde z nejruznějších důvodů neprojde. Dál chceme otiskovat nesouhlasné dopisy čtenářů a odpovídat na ně. Vítáme jakoukoliv otázku. Chceme, aby byl ZOD interaktivní časopis. ZOD je náročnější na přemýšlení, ale jak mnozí z 5300 současných odběratelů potvrzují – námaha za to stojí.

Opakovaně zdůrazňujeme, že to, co čtenářům předkládáme není autoritativně doktrinální nátlak, nebo dokonce vymyšlení originálních výkladů, ale spíše návrat k biblickému chápání evangelia, které předcházelo současné trendy a celkovou církevní bezradnost.

Otevřeme společně zajímavé téma „tisíciletého království“ a předem se některým čtenářům omlouváme, že se jim následující výklad nemusí zamlouvat. Někteří čtenáři z předchozích článků v ZODu poznali, že jsme v otázkách „Kristova tisíciletého království“ opustili pre-mileniální výklad dispenzační teologie a přiklonili jsme se přímo k „věčnému království Ježíše Krista“. Jedním z důvodů tohoto zamýšlení je touha, aby čtenáři co nejlépe porozuměli historickému vývoji výkladů „milenia – tisíciletí“. Zda budete s tímto pohledem více či méně souhlasit nebo ne, nezáleží jen na vás a na předložených argumentech, ale především na Božím Duchu. Pochopení jiného výkladu neznamená nutně souhlas, ale podporuje diskusi a prohlubuje vzájemný respekt a přátelství. Veškerá nevráživost v jakékoliv oblasti, tedy i v teologických otázkách, je zapříčiněna neochotou naslouchat a porozumět druhému. Nekamenujme se navzájem, ale předkládejme jeden druhému hutný pokrm. Čtete pomalu, pozorně, vraťte se k předchozím textům v ZODu, které s danými otázkami souvisejí a doplňují se navzájem.

Podívejme se společně na to, jaký je rozdíl mezi „tisíciletým královstvím“ a „věčným královstvím“.

„Tisícileté království“

Pojem „tisícileté království“ je pouze teologický pojem. V bibli se nevyskytuje ani jednou. Nemám nic proti teologickým pojům. Usnadňuji výklad a chápání Božího slova, ale jen tehdy, pokud jsou skutečně odvozeny z Písma. Na druhé straně biblické pojmy – „Boží království“, „království Boží“, „království nebeské“, „nebeské království“ nebo „království Ježíše Krista“, se v Písmu

vyskytují více než stokrát. Prozkoumejme tedy, zda-li je teologický pojem – „tisícileté království“ odvoditelný z textu 20. kapitoly knihy Zjevení.

Celou koncepci „budoucího tisíciletého království“ odvozuje dispenzační teologie z následujících veršů a z žádých jiných:

- ◆ (1) *Tu jsem viděl, jak z nebe sestupuje anděl, který má v ruce klíč od propasti a veliký řetěz. (2) Zmocnil se draka, toho dávného hada, toho ďábla a satana, na tisíc let jej spoutal, [číslování podle NBK] (3) uvrhl do propasti, uzamkl ji a zapečetil, aby již nemohl klamat národy, dokud se nedovrší těch tisíc let. Potom musí být ještě na krátký čas propuštěn. (4) Viděl jsem trůny a na nich usedli ti, jimž byl svěřen soud. Spatřil jsem také ty, kdo byli státi pro svědectví Ježíšovo a pro slovo Boží, protože nepokleklí před dravou šelmou ani jejím obrazem a nepřijali její znamení na čelo ani na ruku. Nyní povstali k životu a ujali se vlády s Kristem na tisíc let. – (5) Ostatní mrtví však nepovstanou k životu, dokud se těch tisíc let nedovrší. – (6) To je první vzkříšení. Blahoslavený a svatý, kdo má podíl na prvním vzkříšení! Nad těmi druhá smrt nemá moci, nýbrž Bůh a Kristus je učiní svými kněžími a budou s ním kralovat po tisíc let. (7) Až se dovrší tisíc let, bude satan propuštěn ze svého žaláře. (Zjevení 20:2-7)*

S jistotou můžeme říci, že zde jde o dobu časově omezenou. To nepopíráme. Rozcházejme se však v tom, kdy „tisícileté království“ začíná. Pre-milénialismus jej chápe jako budoucnost, my, non-milénialisté, jej chápeme jako současnost. Existuje ještě třetí, post-milénialní výklad, jenž je částečně vysvětlen v článku „Jaká je budoucnost Izraele?“ na str. 17. O post-milénialismu si povíme někdy jindy.

Pojďme do knih Starého zákona, jež hovoří v prvé řadě o Kristu. Například

Daniel Nebúkadnesarovi sdělil, co mu bylo zjeveno v nočním vidění. V králově snu popisuje ohromnou sochu – zlatou hlavu Babylonu, stříbrné paže Medo-Persie, měděné boky Řecka a železno-hliněné nohy Římské říše. Socha byla předobraz posloupných království od Babylonu až po Římskou říši. Kvalita kovu se s postupem času snižovala, tak jako slábla moc a světská elegance jednotlivých pozemských království, jež byla reprezentována kovy a údy sochy. A náhle, bez lidského zásahu, udeřil jakýsi kámen (skála) do železno-hliněných nohou Římské říše:

- ◆ *Viděl jsi, jak se bez zásahu rukou utrhla kámen a udeřil do železných a hliněných nohou sochy a rozdrtil je, a rázem bylo rozdroceno železo, hlína, měď, stříbro i zlato, a byly jako plevy na mlátě v letní době. Odnesl je vítr a nezbylo po nich ani stopy. A ten kámen, který do sochy udeřil, se stal obrovskou skálou a zaplnil celou zemi. (Daniel 2:34-35)*

Všechny křesťanské teologické směry (latinsky secta) interpretují ten kámen jako Pána Ježíše Krista. Sám Daniel Nebúkadnesarovi sen vykládá:

- ◆ *Ve dnech těch králů dá Bůh nebes povstat království, které nebude zničeno navěky, a to království nebude předáno jinému lidu. Rozdrtí a učiní konec všem těm královstvím, avšak samo zůstane navěky, neboť jsi viděl, že se utrhla ze skály kámen bez zásahu rukou a rozdrtil železo, měď, hlínu, stříbro i zlato. Veliký Bůh dal králi poznat, co se v budoucnu stane. Sen je pravdivý a výklad spolehlivý.“ (Daniel 2:44-45)*

Tyto Danielovy verše potvrzuje NZ. Například v Lukášovi čteme:

- ◆ *Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. Na věky bude kralovat nad rodem Jákobovým a jeho království nebude konce.“ (Lukáš 1:32-33)*

6 ZÁPAS O DUŠI

Z Danielova proroctví vyplývá, že Ježíš Kristus rozdrtil a učinil konec všem pozemským královstvím v tom smyslu, že jsou pro účastníka Božího království z duchovního pohledu stejně důležitá jako plevy na mlatě, které odnese vítr. Z duchovního hlediska nemá žádné pozemské království, stát nebo republika moc ani váhu, pokud se týká věčnosti. Daniel nám také nade vši pochybnost vykládá sen tak, že po zmíněných čtyřech královstvích, konče železo-hliněnými nohami Římské říše, povstane Boží království, které nebude mít konce. To bude věčné a neomezené žádným časem – ani tisíci roky. Věčné Boží království (skrže Krista) totiž bylo jednou a provždy nastoleno, když Pán Ježíš započal svoji službu na zemi a završil ji svým vítězstvím na kříži, vystoupením na nebesa a posazením se na Davidův trůn po pravici Boha. Boží království tedy podle Daniele započalo přibližně před 2000 roky, což potvrzují knihy Nového zákona. Toto království není ještě fyzicky ani dnes z tohoto světa, protože se Pán Ježíš ještě nevrátil; nikdo nebyl ještě tělesně vzkříšen do nového těla a nebe se zemí nebyly ještě „znovustvořeny – přetaveny“. V duchovním smyslu je však Boží království již zde na zemi a v nebi:

(1) Na zemi v srdcích Božího lidu:

- ◆ *Když se ho farizeové otázali, kdy přijde Boží království, odpověděl jim: „Království Boží nepřichází tak, abyste to mohli pozorovat; ani se nedá říci: ‚Hle, je tu‘ nebo ‚je tam‘! Vždyť království Boží je mezi vámi!“ (Lukáš 17:20-21)*

(2) Na nebesích kralují s Kristem všechny duše spasených bez těl:

- ◆ *... Viděl jsem také duše popravených pro Ježíšovo svědectví a pro Boží slovo a těch, kteří se neklaněli šelmě ... A ožili a kralovali s Kristem tisíc let. (Zjevení 20:4)*

Dále Ježíš řekl všem těm, kdo se domnívali, že vyhání demony jménem Belzebuba:

- ◆ *... Jestliže však vyháním demony prstem Božím, pak už vás zastihlo Boží království. (Lukáš 11:20)*

Ježíš řekl, že Boží království je tak blízko, že už je prakticky zde, právě proto, že vyhání ďáblové demony prstem Božím, neboť satan, jejich vůdce, byl účelově na jistý čas spoután. Počátky věčného Božího království jsou zřetelně vymezeny Janem Křtitelem a pokřtěním Pána Ježíše Krista.

- ◆ *Zákon a proroci až do Jana; od té chvíle se zvěstuje království Boží a každý si do něho vynucuje vstup. (Lukáš 16:16)*

Vraťme se ještě k Danielovi. Ten v podstatě také říká, že po zmíněných čtyřech pozemských královstvích má smysl a váhu pro věčnost jenom to jediné a to je – království Boží. Z toho všeho také vyplývá, že od počátku Božího království, které bylo nastoleno Bohem v nebesích a srdcích Božího lidu přibližně před 2000 roky, skrže vítězství Pána Ježíše Krista na kříži a spoutáním satana, se Písmo dále nezabývá žádnými pozemskými, světskými, lidskými královstvími, státy ani republikami v duchovním smyslu. Pozemská království, státy a vrchnost mají v biblickém kontextu jediný účel – chránit obyvatele a omezovat zlo ve všech oblastech lidského snažení, vyjma Božího duchovního království. Jediným duchovním „státem, Božím chrámem, městem, zemí, královstvím, světlem, solí“ atd. na této zemi je Kristovo tělo, církev („ek-klesia“ doslovně „vyvolaní“).

Ukazatelem konce posledních dnů tedy není, ani Izrael, ani Rusko, ani USA ani, Evropská unie ani, arabský svět ani, globalizace světa. V historii to nebyli jakoby antikristé – Napoleon, Hitler, Stalin, atd... Všechna politická zřízení a jednotlivci jsou jen politické přirozené plevy na mlatě tohoto světa. Žádní nevěřící pohané, ani nevěřící židé nejsou a nemohou být ukazatelem konce posledních dnů, konce „tisíce let“, protože „tisíc let“ se vysloveně vztahuje, jak psáno, na věřící v Krista a

jejich kralování s Kristem, ať již zde na zemi v těle nebo spasených duší v nebi bez těla. Protože je satan spoután, proto a právě proto, může existovat věk církve. Rozumějme dobře! Satan dále oslepuje nevěřící tohoto světa (2K 4:4), ale nad vyvolenými Božího království, které není z tohoto světa, má omezenou moc. Kdyby Kristus satana nespoutal, nemohla by vzniknout církev, kterou brány pekel nepřemohou (Mt 16:18). Satan je spoután, ale není bezmocný. Jeho vláda je jen částečná. Vysvětlíme to později.

Osobní poznání, že moje přílišná zaneprázdněnost politickými plevami na mlatě světa, odváděla moji pozornost od Kristova království, od Jeho poddaných, od královského kněžstva, jinými slovy od Jeho chrámu – církve, bylo pro mne až šokující zjištění. Rozumím bratrům, proč je návrat k historickým výkladům tolik znepokojuje. Vše jsem zažil a protřpěl na vlastní kůži a duši. To, co čtenářům předkládám, je vykoupeno usilovnými modlitbami, studiem, srovnáváním, hledáním a odklizením trosek předchozího pre-mileniálního učení. Najednou se mi před očima a srdcem objevilo tolik zapomenutých veršů, které přinášejí v otázkách „tisíciletého království“ nejen nové světlo, ale i nový evangelizační elán. Už nečekám, co se bude dít v Izraeli. Neočekávám a nevyhlížím „konec“ se zatajeným dechem, že se snad stanu svědkem velkého evangelizačního díla židovského národa. Pán Bůh totiž používá k evangelizaci výhradně svoje královské kněžstvo, svoji církev z židů a pohanů. Proto pracujeme s plným nasazením a o to více se modlíme za židovský národ, aby jej Bůh znovuzrodil a narouboval do pravého vinného kmene Ježíše Krista. Židé potřebují Krista tak jako každý jiný obyvatel naší planety. Očekávání, že církev bude vytržena před sedmiletým souzením Izraele a světa, že židé obnoví krvavé oběti ve znovuvystavěném chrámu, že tento chrám znesvětil antikrist tak, že v polovině toho sedmiletí zakáže

oběti a sám se v něm posadí jako Bůh a začne tvrdě pronásledovat Izrael, jenž se pak celý obrátí ke Kristu a tak se stane největším a nejpronásledovanějším evangelizátorem světa... je ve světle Písma neudržitelné protože jediným ukazatelem konce posledních dnů – jež počaly Ježíšovou službou a křížem – je duchovní stav církve nebo i těch, kdo se do ní jakoby hlásí. Pavel píše tesalonským křesťanům o tom dni, kdy přijde Pán Ježíš, tedy o konci posledních dnů:

◆ *Žádným způsobem se nedejte od nikoho oklamat, [pokud jde o příchod Pána Ježíše, kolem něhož budeme shromážděni t.j. vytrženi] protože nenastane, **dokud nedojde ke vzpouře proti Bohu a neobjeví se člověk nepravosti, Syn zatracení.** Ten se postaví na odpor a „povýší se nade všechno, co má jméno Boží“ nebo čemu se vzdává božská pocta. Dokonce „**usedne v chrámu Božím**“ a bude se vydávat za Boha. (2Te 2:3-4)*

Písmo upozorňuje na průvodní znaky posledních dnů, což jsou dny církve, dny Kristova těla, dny Božího chrámu na tomto světě. Nejprve musí dojít v samotné církvi k velké vzpouře proti Bohu odmítnutím evangelia. Každé lživé učení v církvi je nekonečněkrát podstatnějším ukazatelem druhého příchodu Pána Ježíše Krista, než celá politická situace na Blízkém východě, jež ukazatelem Jeho příchodu vůbec není. Jestliže v církvi začnou převládat antikristovské názory, např. že všechna náboženství si jsou rovna, nebo že Ježíš není Bůh, nebo že se Ježíš nenarodil z Panny atd., potom jistě tyto „malé“ antikristové, kteří v církvi vždy byli, dláždí cestu „velikému“ antikristovi. Falešné učení v církvi je vzpoura a popření podstaty evangelia. Hromadění podobných lží zapříčiní veliké odpadnutí, až se nakonec objeví i člověk nepravosti, syn zatracení, který se usadí v znetvořené církvi jako její Hlava. Zaujme místo Krista. Antikrist je vícekrst, nebo-li místokrist a usadí se v chrámu Božím.

8 ZÁPAS O DUŠI

Písmo Nového zákona na tuctu místech učí, že chrám Boží je církev! Ani jednou netrvdí, že bude v novosmluvní době znovu vystavěn z kamene.

- ◆ *Kdo ničí chrám Boží, toho zničí Bůh; neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy.*

(1. Korintským 3:17)

Ten Zlý, antikrist, vicekrist, místokrist v moci satana zničí církev nesrovnatelně více než jeho předchůdci. Církev je nejen Boží chrám, ale i Izrael Boží:

- ◆ *Neboť nezáleží na obřezanosti ani neobřezanosti, nýbrž jen na novém stvoření. A všem, kdo se budou řídit tímto pravidlem, [ve skutečnosti] Izraeli Božimu, pokoj a slitování.* (Galatským 6:15-16)

Dále, viz „Čtyři Abrahamova pokolení“, zájemcům zašleme). Ten, kdo ničí Boží chrám, kdo ničí Abrahamovo potomstvo, kdo klame ty, kdo jsou vrostlí do pravého kmene vinné révy, jenž je Kristus – toho zničí Bůh:

- ◆ *A pak se ukáže ten zlý, kterého Pán Ježíš „zabije dechem svých úst“ a zničí svým slavným příchodem.* (2. Tesalonickým 2:8)

Pán Bůh tedy uzavře poslední dny, těchto „tisíc let“ duchovního vládnutí svatých Božích s Kristem na této zemi i duší spasených bez těl v nebi, velkým odpadnutím církve. Svým druhým příchodem zachrání svoji ekklesii – vyvolené svaté a zničí antikrista, jenž přijde v moci toho zlého. Satan bude totiž na krátkou chvíli propuštěn a bude moci zase svádět všechny, aby jim nevzešlo světlo evangelia.

- ◆ *Viděl jsem, jak vystoupili po celé šíři země a obklíčili tábor svatých a město, které miluje Bůh. Ale sestoupil oheň z nebe a pohltil je.* (Zjevení 20:9)

Tábor a město svatých je církev, Boží chrám, je to Abrahamovo potomstvo bez rozdílu národnosti, protože v Kristu není rozdíl mezi Židem a Řekem.

Nebudeme dopodrobna rozvíjet všechny důkazy o tom, že věk církve jsou poslední dny tohoto světa a sou-

časně vstupní fáze věčného Božího království; že vyvolení svatí jsou jeho občany skrze Ducha svatého, jenž v nich přebývá; že jsou proto Boží chrám, jenž Ježíš vystavěl ve třech dnech; že jsou Izrael Boží; že jsou skrze Krista Abrahamovo potomstvo; a že nepatří duchem do tohoto světa, ale do Božího království, jež není z tohoto světa. Ujistěme se prohlášením, že

- ◆ *... jste [již] „rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu“, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás [již] povolal ze tmy do svého podivuhodného světla.* (1. Petrova 2:9)

Královské kněžstvo může působit jen v Království! Jeho podivuhodné světlo také jasně ukazuje na Boží království. Kristus nám již nyní svítí v duchovním smyslu. Až Jej uvidíme tvář v tvář, bude naším jediným světlem!

- ◆ *Noci tam již nebude a nebudou potřebovat světlo lampy ani světlo slunce, neboť Pán Bůh bude jejich světlem a budou s ním kralovat na věky věků.* (Zjevení 22:5)

Potom již Jeho lid s Ním nebude kralovat jen „tisíc let“, ale na věky věků.

„Tisíc let“ je „vstupní předehra“ věčné symfonie Božího království, jež je její nedílnou součástí, během níž do Království vstupuje po jednotlivcích celý Boží národ. Tato „vstupní předehra“ začíná svázáním satana (vyvržením – J 12:31), skrze službu Pána Ježíše Krista a jeho ukřižování a končí krátkým propuštěním satana a náhlým druhým příchodem Pána Ježíše ve slávě na tuto zem. Tehdy budou vytrženi z hrobů a země do oblak všichni, kteří mu doopravdy patří. Během této „vstupní přede hry“ vstoupí do Božího království všichni starozákonní i novozákonní svatí, kteří byli vykoupeni křížem Pána Ježíše Krista.

- ◆ *vždyť je psáno: „V čas příhodný jsem tě vyslyšel, v den spásy jsem ti přispěl na pomoc.“ Hle, nyní je čas příhodný, nyní je den spásy.* (2. Korintským 6:2)

To jsou ti, kteří byli Synu dáni Otcem, ty ovce, které Ježíš na konci tohoto věku církve postaví po své pravici:

◆ *Tedy řekne král těm po pravici: „Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se [věčného] království, které je vám připraveno od založení světa.“ (Matouš 25:34)*

Všichni po Kristově pravici, kdo během „tisíce let“ vstoupili do Božího království, se stali Kristovými kněžími a kralovali s ním po těch „tisíc let“ v přirozených tělech na zemi nebo bez těl v nebi. Nyní se v nových tělech ujmají věčného Božího království, v němž už je nová země, nové nebe a satan je navždy uvržen do ohnivého jezera...

Rozbor Zjevení 20:1-3a Spoutání satana

Vraťme se nyní k teologickému pojmu „tisícileté království“. Ve Zjevení 20 se „tisíc let“ vyskytuje ve verších 2-7 (podle číslování NBK). Proto věříme bez výhrad v „tisíc let“ neboli v „tisíciletí“, což je totéž. Věříme tedy (1) v „tisícileté“ vládnutí (kralování) Krista z nebe se svým tělem – církví, ale nevěříme (2) v pozemské tisícileté království Krista. Ten první je biblický pojem, ten druhý je teologický pojem. Ten první je vymezen neurčitě dlouhou dobou, ten druhý přesně 1000 kalendářními roky. „Boží království“, „nebeské království“ nebo „království Ježíše Krista“ je vždy v souvislostech míněno jako věčné, ne tisícileté, např.:

◆ *Tak se vám široce otevře přístup do věčného království našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. (2Pt 1:11)*
Pokusím se ještě odpovědět na nejčastější otázky dispenzačních bratřů na téma, jak to je se spoutáním satana? My věříme, že satan byl spoután již při prvním příchodu Pána Ježíše Krista. Těsně před druhým příchodem bude z propasti propuštěn, aby při druhém příchodu byl vhozen do ohnivého jezera. Naši dispenzační bratři ale věří, že satan bude spoután až při druhém příchodu Pána Ježíše Krista, před počát-

kem Ježíšova pozemského, tisíciletého království nad Izraelem. Těsně před koncem tohoto království bude propuštěn, aby byl vhozen do ohnivého jezera až po tomto království. Tento výklad vychází z pre-mileniálního učení a víry, že Ježíš přijde před pozemským milénium Izraele, před tisíciletím. Z tohoto výkladu pak vyplývá, že až bude satan spoután, nastane věk míru – Kristovo „tisícileté království“ duchovní a materiální prosperity pro Izrael a ostatní národy. Dále v něm však bude smrt a hřích i konečná vzpoura proti Bohu na jeho konci. Představa, že v tomto tisíciletém budoucím věku dokonalosti, kde panují tělesně vzkříšení (vytržení) svatí s Kristem a kde současně s nimi žijí předně přirození (hříšní) židé a dále nežidé, je biblicky v nejlepším nepotvrzená.

(1) Věříme, že satan už byl částečně spoután při prvním Kristově příchodu a bude vhozen do hořícího jezera při druhém příchodu; (2) nevěříme, že bude úplně spoután až při druhém příchodu, aby po 1000 letech pozemské vlády Krista byl vhozen do hořícího jezera.

◆ **(1) Tu jsem viděl, jak z nebe sestupuje anděl, který má v ruce klíč od propasti a veliký řetěz. (2) Zmocnil se draka, toho dávného hada, toho d'ábla a satana, na tisíc let jej spoutal, [číslování podle NBK] (3) uvrhl do propasti, uzamkl ji a zapečetil, aby již nemohl klatat národy, dokud se nedovrší těch tisíc let. (Zj 20:1-3a)**

Drak je dávný had z rajske zahrady, je to d'ábel a satan. Anděl z nebe jej spoutal pouze v duchovní oblasti – aby již nemohl klatat národy. Toto specifické spoutání neodstranilo satana z cesty úplně. Stále má jistou, Bohem povolenou moc a bude ji mít až do soudného dne, kdy bude jeho duchovní moc naprosto odstavena a smrti již nebude. Rozsah satanova duchovního působení byl omezen, ale nebyl anulován. Věřím, že satan je dnes spoután, uzamčen a zapečetěn v propasti, ale jen tímto účelově omezeným způsobem.

10 ZÁPAS O DUŠI

- ◆ *Jestliže však vyháním démony Duchem Božím, pak už vás zastihlo Boží království. Což může někdo vejít do domu silného muže a uloupit jeho věci, jestliže dřive toho siláka nespoutá? Pak teprve vylopí jeho dům. (Mt 12:28-29)*

Nikdo z věřících zajisté nepochybuje, že Ježíš vyháněl démony Duchem Božím. Kdyby kdokoliv věřil, že vyháněl démony ve jménu Belzebuba, jako mnozí tehdejší židé, pak se rouhá proti Duchu svatému a to je neodpustitelné. Protože Ježíš vyháněl démony Duchem Božím, pak Jeho současníky zastihlo věčné Boží království, jež není z tohoto světa. Ježíš Kristus je ten pravý spoutávající „anděl“, jenž za vším stojí, i když použil svého služebníka, archanděla Michaela:

- ◆ *(5) Ona porodila dítě [Ježíše Krista], syna, který má železnou berlu pást všechny národy; ale dítě bylo přeneseno k Bohu a jeho trůnu [po ukřížování, vykoupení a vzkříšení Ježíš vystoupil na nebesa a posadil se na trůn]. ... (7) A strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé se utkali s drakem. (8) Drak i jeho andělé bojovali, ale nevtáhli, a nebylo již pro ně místa v nebi. (9) A veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé. (10) A slyšel jsem mocný hlas v nebi: „Nyní přišlo spasení, moc a království našeho Boha i vláda jeho Mesiáše; neboť byl svržen žalobce našich bratří, který je před Bohem osočoval dnem i nocí.“ (Zjevení 12:5-10)*

Satan již nemůže svádět národy. Jeho spoutáním přišla moc, spasení a království našeho Boha i vláda jeho Mesiáše. Satan je spoután „omezeným“ způsobem. Náš Spasitel jej „účelově“ spoutal, vnikl do silákovy domu a „oloupil“ jej o moc, kterou měl satan nad všemi národy od Adamova pádu, vždyť mu patřila všechna království světa (Mt 4:8-9)! Největší drama lidských dějin se

odehrálo na kříži, kdy byl žalobce tohoto světa vyvržen ven (Jan 12:31), satan byl spoután (a zůstává spoután během „tisíciletí“ až do druhého příchodu Krista), aby nepřemohl Kristovu církev.

Jak vidíme, biblických „tisíc let“ trvá již přibližně dva tisíce let. Bible často používá obrazy a „tisíc let“ je obrazem dlouhého věku, protože u Boha je den jako tisíc let a tisíc let je jako den. Zda máme slovům rozumět v přirozeném smyslu nebo v obrazném smyslu, určuje kontext. Celý kontext Zj 20:2-7 je obrazný. Satan není spoután v přirozeném, ale v duchovním slova smyslu – aby nemohl klamat národy. Klam přece nemá tělesnou, přirozenou povahu. Kromě toho, satan je duchovní bytost, duchovní bytost nelze svázat fyzickými řetězy, ale jen „duchovním“ řetězem. Bůh nefekl, že satan bude svázán „3584“ let, ale použil číslovku, kterou používáme často obrazně k vyjádření velkého počtu, např. „stokrát víc“ nebo „i kdybych ti to řekl tisíckrát“, atd... Jestliže jde o kontext přirozený, potom chápeme „tisíc“ v přirozeném smyslu, jako např.:

- ◆ *Ani se neoddávejme smilstvu, jako někteří z nich, a padlo jich za jeden den třiaadvacet tisíc. (1. Korintským 10:8)*

Prostudujme verš, který popisuje, jak v jistém smyslu satan „vypadl“ z nebe, jak byl duchovně spoután, jak byla jeho duchovní moc, jež bránila národům přijmout evangelium, omezena:

- ◆ *Těch sedmdesát se vrátilo s radostí a říkali: „Pane, i démoni se nám podrobují ve tvém jménu.“ Řekl jim: Viděl jsem, jak satan padá s nebe jako blesk. Hle, dal jsem vám moc šlapat po hadech a štírech a po veškeré síle nepřítelů, takže vám v ničem neuškodí. (L 10:17-19)*

Jinými slovy, královské kněžstvo dnešního věčného Božího království má jistou moc vybojovanou Ježíšem Kristem, jenž spoutal satana, uvrhl jej do propasti, uzamkl ji klíčem a zapečetil. Jeho démoni a štíři nemohou škodit

tak, aby přemohli Kristovo tělo – církev, protože satanova moc je účelově omezena na „tisíc let“ až do 2. Kristova příchodu. Proto může královské kněžstvo Boží – církev, hlásat evangelium všem národům, protože pouze Boží lid ze všech národů již nebude klamán satanem a jeho démony. Jedno však musíme pochopit – satan je stále duchovním bohem a otcem těch, kdo jsou součástí tohoto světa. Stále může klamat ty, kdo spějí do záhuby:

- ◆ *Je-li přesto naše evangelium zahaleno, je zahaleno těm, kteří spějí k záhubě. **Bůh tohoto světa oslepil jejich nevěřící mysl, aby jim nevzešlo světlo evangelia slávy Kristovy, slávy toho, který je obrazem Božím.** (2. Korintským 4:3-4)*

Ježíš Kristus spoutal satana tak, aby nemohl klamat Boží zaslíbené děti, vyvolené ještě před stvořením světa, které nepatří duchovně do tohoto světa a proto mají obecnství (občanství) v nebesích. Boží království není nyní z tohoto světa, protože na tomto světě dnes kraluje bůh tohoto světa – satan:

- ◆ *Kdybyste náleželi světu, svět by miloval to, co je jeho. Protože však **nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil**, proto vás svět nenávidí. (Jan 15:19)*

Podívejme se na další verše, které nám pomohou porozumět dalším souvislostem:

- ◆ *„Nyní je má duše sevřena úzkostí. Mám snad říci: Otče, zachraň mě od této hodiny? Vždyť pro tuto hodinu jsem přišel. Otče, oslav své jméno!“ Z nebe zazněl hlas: „Oslavil jsem a ještě oslavím.“ Zástup, který tam stál a slyšel to, říkal, že zahřmělo. Jiní tvrdili: „Anděl k němu promluvil.“ Ježíš na to řekl: „**Tento hlas se neozval kvůli mně, ale kvůli vám [Božímu lidu]. Nyní je soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vyvržen ven. A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě** [které mi dal Otec].“ (Jan 12:27-32)*

Jakou duchovní zbraň měl Michael?

Co spoutalo a vyvrhlo ven satana a jeho démony, aby nemohli zabránit Božímu vyvolenému lidu vstoupit během „tisíciletí“ do věčného Božího království? Byla to Kristova smrt na kříži, Jeho vzkříšení, Jeho nanebevystoupení, Jeho posazení se na trůnu po Otcově pravici, t.j. Jeho výkonná moc, Jeho korunovace jako krále věčného Božího království. Tím vším si vydobyl svoji církev, kterou postavil na sobě, na tom jediném úhelném kameni. Tím spoutal i satana na celý věk církve, aby ji nikdy brány pekla nepřemohly:

- ◆ *A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na té skále [na sobě] zbuduji svou církev **a brány pekla jí nepřemohou.** (Matouš 16:18)*

Satan byl opravdu spoután Pánem Ježíšem Kristem. Satan na Boží vyvolené nemůže, protože jejich dluh je vymazán, byli očistěni. Satan nemůže proti církvi, proti Božímu chrámu vznést jedno jedině obvinění! Byl spoután, a proto Kristus může skrze svoje vyvolené očistěné svaté, které mu dal Otec, vládnout a kralovat:

- ◆ *Vymazal dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti **nám**, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž. **Tak odzbrojil a veřejně odhalil každou mocnost i sílu a slavil nad nimi vítězství.** (Koloským 2:14-15)*
- ◆ *Proto je řečeno: „**Vystoupil vzhůru, zajal nepřátele [zajetí]**, dal dary lidem.“ (Efezským 4:8)*

Boží lid je již vysvobozen ze zajetí duchovní smrti skrze Kristovu smrt, jež zajala a svázala satanovu moc „pouze“ nad duchovní smrtí Božího lidu. Satan tedy dále způsobuje fyzickou smrt všem a duchovní smrt svým dětem. Satanova zbytková a dočasná moc nad smrtí, je plně kontrolována Bohem. Satanovo účelové spoutání Ježíšem Kristem dosvědčují následující verše:

- ◆ *Protože sourozence spojuje krev a tělo, i on [Ježíš] se stal jedním z nich, aby svou smrtí **zbalil moci toho, kdo smrtí vládne, totiž d'á-***

12 ZÁPAS O DUŠI

bla, a aby tak vysvobodil [duchovně vzkřísil – znovuzrodil] ty, kdo byli strachem před smrtí drženi po celý život v otroctví. Neužívá se přece andělů, ale „ujímá se potomků Abrahamových“. (Židům 2:14-16)

Nebo:

- ◆ *a nyní zjevil příchodem našeho Spasitele Ježíše Krista. On zlomil moc smrti a zjevil nepomíjející život v evangeliu. (2. Timoteovi 1:10)*

Spoutání satana, věřím, není budoucí událost, která povede k nastolení jakéhosi budoucího duchovně a materiálně prosperujícího tisíciletého království Ježíše Krista a etnického Izraele. Časově a duchovně omezené spoutání satana na „tisíc let“ má jediný účel, aby si Kristus stvořil pro sebe ze všech národů svůj lid – zaslíbené Abrahamovo potomstvo, jež je vzkříšeno z duchovní smrti – a aby tento lid odolával až do konce, do Jeho druhého příchodu svodům světa, jehož duchovním bohem je satan. Těchto „tisíc let“ má věk Kristova těla, věk Božího chrámu, věk církve na této zemi, od Kristova prvního příchodu do jeho druhého příchodu ve slávě. Je to také věk spasených duší bez těl, které jsou v tomto okamžiku s Kristem a spoluprádnou s ním z nebe.

Podívejme se blíže na způsob „spoutávání“ satana. Satan byl, je a bude vždy spoután, vždyť je v každém okamžiku pod Boží kontrolou. Bůh je ten, kdo rozhoduje o satanově dosahu, a tím vlastně o rozsahu satanových „škod“, které Bůh dopouští, aby v konci konců stejně dopomohly k nastolení věčného Božího království. Například satan vyčítá Bohu, že ohradil Jóba, proto na Jóba nemůže. Bůh mu tedy dovolí, ale současně ohraničí pole působnosti:

- ◆ *Hospodin na to satanovi odvětil: „Nuže, měj si ho v moci, avšak ušetř ji jeho život.“ (Jób 2:6)*

Satan – anděl smrti je pod naprostou svrchovaným Božím dohledem. Uvázaný pes kouše jen v okruhu délky provazu, na němž je uvázán. Pro satanovy

děti ze světa je „psí řetěz“ „tisíckrát“ delší, než pro Boží děti z Ducha, které pes, uvázaný těsně u boudy, nemůže pokousat. Proto pokousání a pokoušený svět nikdy neuvěří; proto povolání ze světa – Abrahamovo potomstvo, věří evangeliu a vytrvají ve víře až do slavného druhého příchodu Pána:

- ◆ *Pán mě vysvobodí ze všeho zlého a zachová pro své nebeské království. Jemu patří sláva na věky věků, amen. (2. Timoteovi 4:18)*

Proto, když se modlíme, máme se modlit podle vzoru Pána Ježíše. Proto prosíme Boha, aby nás vysvobodil od toho Zlého a aby mu nedovolil nás pokoušet:

- ◆ *A neuveď nás do pokušení [skrže satana], ale vysvobď nás od zlého [satana]. Neboť tvé je království i moc i sláva navěky. Amen. (Matouš 6:13, NBK)*

Církev je vysvobozena od toho zlého, protože ten zlý je svázán, za tím účelem, aby smrtelně neuškodil církvi, aby církev přemohla brány pekel. Moji dispenzační bratři předpokládají, že spoutání satana na „tisíc let“ bude stoprocentní. Satan je ale vždy spoután jen omezeným způsobem, a míru omezení určuje Boží moc. Satan, anděl smrti, bude stoprocentně zbaven veškeré smrtící moci teprve tehdy, až bude vhozen do ohnivého jezera. Podívejme se na hlavní události v tisíciletém kralování Krista s těmi, kdo jsou Jeho:

- ◆ *Každý v daném pořadí: první vstal Kristus, potom při Kristově příchodu vstanou ti, kdo jsou jeho. Tu nastane konec, až Kristus zruší vládu všech mocností a sil a odevzdá království Bohu a Otcí. Musí totiž kralovat, dokud Bůh nepodmaní všechny nepřátele pod jeho nohy. Jako poslední nepřítel bude přemožena smrt [anděl smrti – satan], (1. Korintským 15:23-26)*

Zjevení 20:3b,7-9
Propuštění satana na krátký čas, odpadnutí v církvi a zničení satanových podřízených

Satan je spoután na „tisíc let“ za tím účelem, aby vyvolal t.j. ek/klesia, totiž církev – všichni, kdo přešli z duchovní smrti do duchovního života – všichni, kdo mají účast na prvním (duchovním) vzkříšení – všechny Abrahamovy zaslíbené děti z židů a pohanů – celý Izrael Boží – starozákonní svatí i novozákonní svatí, vstoupili během tohoto „tisíciletí“ do věčného Božího království, aby s Kristem nejprve vládli v přirozených tělech nebo bez těla „tisíc let“ a po druhém (tělesném) vzkříšení, vládli navěky (Ř 5:17). Na vrcholu „tisíciletí“ bude satan na krátkou dobu propuštěn.

- ◆ *Potom musí být ještě na krátký čas propuštěn. (Zj 20:3b)*

Po propuštění satan nabude znovu nakrátko svoji bývalou moc nad národy a bude je moci opět klamat, aby neuvěřily evangeliu. V tomto krátkém čase církev – Izrael Boží, nejenže početně neporoste, ale projde takovým ohrožením, že by bez Božího zásahu fyzicky nepřežil.

- ◆ *Až se dovrší tisíc let, bude satan propuštěn ze svého žaláře a vyjde, aby oklamal národy ve všech čtyřech úhlech světa, Góga i Magóga. Shromáždí je k boji [proti svatým] a bude jich jako písku v moři. Viděl jsem, jak vystoupili po celé šíři země a obklíčili tábor svatých a město, které miluje Bůh. Ale sestopil oheň z nebe a pohltil je. (Zjevení 20:7-9)*

Krátce před 2. Kristovým příchodem ve slávě dojde ještě k veliké vzpouře proti Bohu pod vedením antikrista – místokrista – vicekrista, jenž bude vyzbrojen a zmocněn satanovou mocí. Porovnejme, jak se Pavel v 2. kap. v 2. dopise tesalonickým křesťanům dokonale shoduje se Zjevením 20. Pavel zde popisuje události těsně před druhým příchodem Pána Ježíše Krista:

- ◆ *Ohledně příchodu našeho Pána Ježíše Krista a našeho shromáždění k němu vás tedy prosíme, bratři, abyste se nenechali snadno vyvést z míry ani lekat, ať už duchem, slo-*

vem nebo dopisem (údajně od nás), jako by již nastal Kristův den.

(2. Tesalonickým 2:1-2)

Nejprve si připomeňme, že v Den Páně, v den Kristův, v kterém se náš Pán vrátí ve slávě, budou všichni svatí z hrobů i země uchvázeni, vytrženi do oblak a proměnění vstříc Pánu, aby s ním byli navždy (1Te 4:13-18; 1K 15:51-52). Dále Pavel ujišťuje, že žádné dopisy, oznámení, knihy a duchovní vidění a předpovědi jakýchkoliv „proroků“ nejsou znamením Pánova druhého příchodu. K tomu dodávám, jak již jsem výše řekl, že ani jedna politická událost Blízkého východu nebo odkudkoliv odjinud nás nesmí vyvést z míry ani lekat, že už je Pánův příchod blízko! Kdo umíte anglicky, podívejte se na <http://www.hallindseyoracle.com/> a uvidíte, jak jsou poslední dny zpolitizovány.)

- ◆ *Nenechte se od nikoho žádným způsobem oklamat. Ten den totiž nenastane, dokud napřed nepříjde odpadnutí a nebude zjeven ten člověk hříchu, ten syn zatracení. (2. Tesalonickým 2:3)*

Ten den – příchod Pána Ježíše nenastane, dokud nedojde k odpadnutí od víry v „církví“, a nezjeví se antikrist, syn zatracení a hříchu. Ten už přijde v moci satanově, protože satan bude na konci „tisíciletí“, těsně před druhým příchodem Pána Ježíše, rozvázán a propuštěn z propasti, aby mohl prostřednictvím antikrista svadět národy.

- ◆ *který se staví na odpor a povyšuje se nade všechno, čemu se říká Bůh a co se uctívá, takže se posadí v Božím chrámu jako Bůh a bude se vydávat za Boha. (2Te 2:4)*

Antikrist se povýší nade všechno, čemu se říká Bůh a co se uctívá. Komu se říká Bůh, je přece Pán Ježíš Kristus, Ten je hlavou své církve a Jeho tělo jej uctívá. Antikrist, aby „převýšil“ Boha, musí se stát pseudokristem, vicekristem neboli místokristem. Proto se v „církví“ usadí na Kristovo místo. Proto se v Božím chrámu bude chovat jako

14 ZÁPAS O DUŠI

Bůh a bude se za něj vydávat. Kdo nebo co je Boží chrám? Boží chrám je přece církev!

◆ *Nevzpomínáte si, že jsem vám to říkal, když jsem ještě byl u vás? A víte, co ho nyní zadržuje – proto, aby byl [antikrist] zjeven až ve svůj čas. (2. Tesalonickým 2:5-6)*

Pavel tesalonickým sděluje, že ve svém čase bude antikrist zjeven. Už jim to kdysi říkal. Tesaloníci věděli, co antikrista zdržuje, proč nemůže ještě přijít. I kdybychom neměli další verše, mohli bychom s jistotou říci, že jej zadržuje něco silnějšího, než je on sám.

◆ *Tajemství této [antikristovské] bezbožnosti již přece působí; jen čeká, dokud nebude odstraněn z cesty ten, kdo ji dosud zadržuje. (2. Tesalonickým 2:7)*

Antikristovská bezbožnost již v církvi působila za Janových časů (1J 2:18). Poslední hodina s mnoha antikristy trvá během celého „tisíciletí“. Stovky sekt a falešných učitelů to potvrzují. Právě znamení druhého příchodu Pána Ježíše Krista není politické dění kolem světského státu Izrael, ale duchovní dění v Izraeli Božím, v pravém Abrahamově potomstvu, tedy v církvi, Božím chrámu! Naprosté zhroutilí právě církve nastane, až se antikrist v církvi posadí jako její hlava na místo Krista. To je to znamení! Každé dnešní falešné učení je další dlažební kostkou cesty, po které přijde antikrist. Proč se antikrist nemůže ještě zjevit? Protože může přijít jen v moci satanově (2Te 2:9) a čas ještě nenastal. Jeho příchod je podmíněn satanovým duchovním svodem národů. A jak již víme, satana svázal anděl – Pán Ježíš Kristus skrze archanděla Michaela svojí smrtí na kříži, aby Jeho královské kněžstvo mohlo vstoupit do Jeho podivuhodného světla, Jeho věčného království. Satan je dnes vůči vyvoleným Božím v otázkách vytvrzení ve víře bezmocný, brány pekel pravou Kristovu církev nepřemohou. Ze satanovy cesty musí tedy odejít a být odstraněn jen někdo silnější než je sám

satan. Ten jediný silnější, kdo spoutal „silného muže“, ten jediný, kdo zadržuje tajemství této bezbožnosti, která se těsně před druhým příchodem Pána zjeví, je sám Pán Ježíš Kristus. On uvolní nebo dá příkaz, aby Michael uvolnil „řetěz“, jímž byl satan po „tisíc let“ spoután, jen on rozlomí pečeť, jen on může odemknout propast, protože ji uzamkl svojí obětí na kříži (Ko 2:14-15; Žd 2:14) na celých „tisíc let“, na celou dobu církve, aby si z židů a pohanů stvořil pro sebe nového člověka!

◆ *A tehdy se zjeví ten bezbožník, kterého Pán [za malou chvíli] pohltí dechem svých úst a zničí jasně svého příchodu. (2Te 2:8)*

Dnes již nevěřím, že bude z cesty odstraněna církev a společně s ní i Duch svatý. Vždyť církev bude objektem antikristova pronásledování, jak jsme viděli ve Zjevení 20:7-9.

◆ *Příchod toho bezbožníka odpovídá satanovu působení s jeho veškerou mocí, znameními a živými zázraky. (2. Tesalonickým 2:9)*

Tento poslední verš dokresluje, že antikrist nemůže přijít dříve, než bude satanovi znovu umožněna „plná“ moc svádět národy. Antikrist přece přichází v moci satana.

Rozbor Zjevení 20:4-6

Znamení na ruce a čele,

první vzkříšení – znovuzrození,

◆ *A spatřil jsem trůny a ty, kdo se na nich posadili, a byl jim svěřen soud. Viděl jsem také duše popravených pro Ježíšovo svědectví a pro Boží slovo a těch, kteří se neklaněli šelmě ani jejímu obrazu a nepřijali její znamení na svá čela ani na své ruce. A ožili a kralovali s Kristem tisíc let. (Zjevení 20:4)*

Můžeme bezpečně říci, že „šelma“ je satan, jenž dával a dává sílu jednotlivcům, organizacím a státům, aby pronásledovali a zabíjeli Boží děti, protože se nevzdaly Krista. Tak jako Bůh symbolicky „označoval“ na čele a ruce svůj lid, (Ex 3:16, Dt 6:8, Dt 11:18),

- ◆ *Jestliže budete opravdu poslouchat má přikázání, která vám dnes udílím, totiž abyste milovali Hospodina, svého Boha, a sloužili mu celým svým srdcem a celou svou duší, ... **Tato má slova si vložte do srdce a do své duše, přivažte si je jako znamení na ruku a ať jsou jako pásek na čele mezi vašimi očima.** (Deuteronomium 10:6,7)*

tak i ten Zlý, již nyní a dnes, má na „ruce“ nebo „čele“ označeny ty, jejichž srdce a duše patří jemu, t.j. všechny lidi ze světa. Tomuto symbolickému jazyku Zjevení rozumí snad každý žid, vždyť si dodnes ortodoxní židé vážou stuhu na ruku a krabičku na čelo. Uvědomme si, že Boží slova – milujte Boha celým svým srdcem a celou svou duší, si jeho lid nejprve vkládá do srdce a duše. V srdci a duši je ta pravá Boží skutečnost a přítomnost. Znamení na ruce a na čele mají pouze symbolickou povahu, jsou to jen tělesné stíny duchovní skutečnosti. Podobně, označení šelmou na ruce nebo čele nevěřících, jsou pouze tělesné stíny duchovní skutečnosti, takže „znamení šelmy na čele nebo na ruce“ označuje již dnes všechny nevěřící, kteří srdcem a duší patří ďáblu. Dnes jsem již přesvědčen, že moderní interpretace tohoto biblického textu, t.j. umístění čipů pod kůži na ruku nebo na čelo, patří spíše do oblasti křesťansko-fantastických románů, než do oblasti odpovédného výkladu. I kdybychom měli na čele a na ruce pod kůži voperováno „tisíc čipů“ nebo jeden integrovaný – od satelitních navigačních systémů, přes platební kartu, až k veškerým osobním a medikálním záznamům včetně bankovníctví – což už je dnes vše technicky možné (někteří pejsci i děti už pod kůží mají lokalizační systém), tak Pána Boha bude vždy zajímat jen to, zda je nebo není v našem srdci a duši „implantovaný čip srdeční obřízky“ – Jeho znovuzrození z Ducha Božího a zda jej milujeme celým svým srdcem a celou svou myslí. Kolik křesťanů již dnes má platební

karty? Osobně jich mám několik. Jaký je mravní rozdíl v tom, zda mám elektronický čip v peněžence nebo pod kůží? Praktický rozdíl je jasný. Ty pod kůží nemohu ztratit a nedají se snad tak lehce zneužít. Čipové interpretace Božího slova patří spíše do sféry pověrčivosti, než do sféry víry. Proto bychom se měli střízlivě zabývat Božím slovem, ne lidskými spekulacemi a senzacemi zasazenými do rádobý biblického rámce současných událostí. Dlouholetým čtenářům ZODU se omlouvám, prosím je za odpuštění, sám jsem patřil k obětem tohoto přeludu.

Ti, kdo mají Boží znamení na „čele nebo ruce“, ve skutečnosti v srdci a duši, jsou označeni Bohem (Dt 10:6,7; Zj 7:3; Zj 9:4; Zj 14:1; Zj 22:4;) a nenechali se na „čelo a ruku“ označit šelmou (protikřesťanským systémem), ti ožili a kralují s Kristem „tisíc let“. To jsou ti, kteří přešli ze smrti do života, ti, kteří byli spolu s Kristem vzkříšení! To je to první duchovní vzkříšení – znovuzrození! Prosím, přečtěte si článek „Vzkříšení“, ZOD č. 68, str. 9.

- ◆ (a) *Ostatní mrtví však neožili, dokud se nenaplnilo těch tisíc let.* (b) *To je první vzkříšení.* (Zjevení 20:5)

Ostatní mrtví, kteří mají v srdci a duši slova ďábla a proto jsou na „čele a ruce“ označeni šelmou, ti neožili duchovně, ožijí a budou vzkříšení jen tělesně, až po těch „tisících letech“ při druhém Kristově příchodu. Tato první (a) část verše je vsuvka. Druhá (b) část verše – „To je první vzkříšení“ se vztahuje zpět ke Zj 20:4.

- ◆ *Požehnaný a svatý, kdo má podíl na prvním vzkříšení. Nad těmi ta druhá smrt nemá moc, ale budou kněžímí Boha a Krista a budou s ním kralovat tisíc let.* (Zj 20:6)

Kdo byl znovuzrozen, kdo přešel z duchovní smrti do duchovního života, ten je požehnaný a svatý, protože již prošel, během těch „tisíce let“, prvním (t.j. duchovním) vzkříšením. Nad tím již nemá ta druhá duchovní smrt moc. Ti, kdo mají podíl na prvním vzkříšení, se

16 ZÁPAS O DUŠI

stávají kněžimi Boha a kralují s ním po „tisíc let“. Kdo znovuzrozen nebyl, kdo nebyl vzkríšen duchovně, ale jen tělesně, až po těch „tisících letech“, toho čeká místo kralování pouze soud.

Závěr

Účelem tohoto článku není, aby čtenář nutně změnil svůj pohled na „tisíc let“. Cílem je, aby ti bratři, kteří věří ve vytržení církve před sedmiletým souzením etnického Izraele a následném příchodu Pána Ježíše, aby teprve uzavřel novou smlouvu a „tisícileté království“ s etnickým Izraelem, porozuměli také jiným výkladům, které jsou mnohem starší než nabízí dispenzační teologie. Ta totiž začala vznikat teprve kolem roku 1830. Předcházela jí chiliasmus, jenž je mnohem staršího data. Je to také pre-mileniální výklad tisíciletého pozemského království pod Kristem, ale bez výsadního postavení etnického Izraele.

Mým přáním je, aby každý čtenář zvážil uvedené důvody a upřímně hledal na modlitbě odpověď. Vše ostatní se v podstatě zredukuje na otázku, zda tajemství a záměr Boží vůle je zaměřen (1) na etnický Izrael a Kristovo tělo, nebo (2) pouze na Kristovo tělo. My v ZODu věříme, že v Kristu, v Jeho těle, není rozdíl mezi Židem a Řekem a proto se přikláníme k (2):

◆ *když nám podle svého zalíbení, o němž rozhodl sám v sobě, oznámil tajemství své vůle, aby ve správné plnosti časů shromáždil pod jednu hlavu v Kristu všechno, co je v nebesích i na zemi [tedy i etnické židy] – v něm, ve kterém jsme se také stali dědici, když jsme byli předurčeni podle předsevzetí toho, který působí všechno podle rozhodnutí své vůle, abychom tu my, kteří od dřívějšíka máme naději v Kristu, byli ke chvále jeho slávy. (Efezským 1:9-12)*

Z reakce těch, kteří otázku „tisíciletého království“ pozorně studovali, vím, že získají uspokojivou odpověď na celou řadu otázek a spekulací týkajících se

vytržení církve, soužení, budoucnosti Izraele, antikrista, budoucího uspořádání života během „tisíciletého království“ atd. Zda non-mileniální výklad je v rozporu s Božím slovem, protože jej „zduchovňuje“, čímž popírá nastolení budoucího „tisíciletého království“ na zemi a Jeho usednutí na Davidův trůn, nechť čtenáři rozhodnou sami. Non-mileniální výklad eschatologické otázky neuvěřitelně zjednoduší. Je pouze kristocentrický, protože království Ježíše Krista není z tohoto světa. Nezabývá se světským politickým děním a státem Izrael, což se o pre-mileniálním výkladu říci nedá. V jiném smyslu se to říci nedá ani o post-mileniálním výkladu, protože ten zase klade Mojžíšův zákon do centra křesťanského a politického života. Čím větší jednoduchost, tím menší prostor pro spekulace...

◆ *Když se ho pak farizeové zeptali, kdy přijde Boží království, odpověděl jim a řekl: „Boží království nepřijde viditelně. Neřeknou: ‘Hle, je zde’ anebo ‘Hle, je tam.’ **Pohleďte přece, Boží království je mezi vámi.**“ (L 17:20-21)*

– pst –

JAKÁ JE BUDOUCNOST IZRAELE?

* Má Izrael podle teologie nové smlouvy (TNS) nějakou budoucnost?

TNS vidí budoucnost Izraele následujícím způsobem:

1. Izrael již nikdy nebude teokratickým národním státem, protože teokratický národní stát Izrael byl v době Starého zákona pouhým stínem a typem, jenž byl naplněn a nahrazen pravým a skutečným Božím národem, Božím lidem v církvi, jež je pod vládou Pána Ježíše Krista.

2. Izrael jako národ (tím myslím pouze etnický lid) jistě může v miléniu (tisíciletí) věřit v Krista, ale v tomto miléniu nebude mít následující „výsady“, ani jako upomínku:

- a) židovský chrám v Jeruzalémě
- b) oběti zvířat na oltářích
- c) službu levitských kněží
- d) dodržování svatých dnů.

To vše proto, že a), b), c), d) bylo podle výkladu TNS navždy završeno skrze dokonanou obětí Pána Ježíše Krista při Jeho prvním příchodu, jak je napsáno v Žd 7,8,9,10.

A. Dispenzační pre-mileniální pohled (t.j. Ježíš se vrátí před tisíciletým královstvím a bude v něm viditelně s židy na zemi vládnout) není v souladu s TNS, protože učí obnovení 2. a), b), c), d) na dobu 1000 let v budoucím tisíciletí.

B. Historický pre-mileniální pohled (t.j. Ježíš se vrátí před tisíciletým královstvím a bude v něm viditelně s Božím lidem na zemi vládnout) se mírně přibližuje pohledu TNS, protože je v souladu s body 1. a 2. a), b), c), d).

C. Smluvní post-mileniální pohled (t.j. Ježíš se vrátí až po „tisíciletí“, jež je určeno Božím lidem) se také mírně přibližuje pohledu TNS, protože je v souladu s body 1. a 2. a), b), c), d) jako v B. Avšak jeho tvrzení, že dodržování Mojžíšova zákona je středem křesťanova života (i během „tisíciletí“) a požadavek dodržovat sabat a desátky navždy, není v souladu s učením TNS.

TNS učí, že Mojžíšův zákon musíme vidět optikou Kristova zákona, jenž je zjeven v Novém zákonu. Kristův zákon je tedy ten jediný Zákon, podle TNS, jenž zavazuje církev až do té doby, pokud zůstává církev na zemi.

D. Non-mileniální pohled (t.j. Ježíš vládne již dnes svému lidu z nebe po „tisíc let“ mezi svými dvěma příchody) je nejjednodušší a nejvíce se shoduje s TNS, protože neočekává žádnou viditelnou fyzickou tisíciletou vládu Ježíše Krista se svým lidem na této zemi a neklade Mojžíšův zákon do centra křesťanského života.

Kdo trvá na pre-mileniální eschatologii v rámci TNS, potom nemá jinou možnost, než pre-mileniální pohled, v němž chybí Izrael jako teokratický

národní stát, který by se vyznačoval výše uvedenými body 2. a), b), c), d).

Pro další studium doporučuji knihu: „The Meaning Of The Millenium“ (Význam tisíciletí); R. Clouse, InterVarsity 1977, která se zabývá argumenty pro i proti všem čtyř mileniálních pohledů.

– podle Claytona Javurka –
E-MAIL: javurek@asu.edu

DILEMA ŽIDA STARÉ SMLOUVY

Výchozí text z Janova evangelia zní následovně:

- ◆ (1) *Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. (2) Každou mou ratolest, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla hojnější ovoce. (3) Vy jste již čisti pro slovo, které jsem k vám mluvil. (4) Zůstaňte ve mně, a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li při mně. (5) Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic. (6) Kdo nezůstane ve mně, bude vyvržen ven jako ratolest a uschne; pak ji seberou, hodí do ohně a spálí. (7) Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, prostě, oč chcete, a stane se vám. (8) Tím bude oslaven můj Otec, když ponese hojné ovoce a budete mými učedníky. (Jan 15:1-8)*

Tradiční přístup

k 15. kapitole Janova evangelia

Na téma podobenství vinného kmenu a ratolestí bylo napsáno už mnoho. Interpretace tohoto textu je však většími omezena jen na odpovědnost křesťana, který má nést ovoce. Jistě, správný závěr tohoto podobenství je přinášet ovoce – což je spásný vztah s Ježíšem Kristem. Tento vztah je příčinou pro-

18 ZÁPAS O DUŠI

duktivního, věrného a poslušného živa-
ta křesťanů. **Merril C. Tenney** o tom
říká následující:

Hojnost ovoce se projevuje posluš-
ností, což je jistým znakem věřícího,
stejně jako neposlušnost je zname-
ním nevěřícího.¹

A. W. Pink zastává podobný názor,
když říká:

Zde se dozvídáme, co pro Něj má-
me dělat během Jeho nepřítomnos-
ti. Ve 13. a 14. kapitole vidíme svo-
bodou i plnost Božské milosti; v 15.
kapitole naši odpovědnost přinášet
ovoce... Ústřední téma textu tedy
není spasení, jak ho dosáhnout,
nebo nebezpečí jeho ztráty. Základ-
ní myšlenkou tohoto textu je tedy
ovoce a stav plodnosti.²

Je pravda, že ovoce je rys věřícího a
skrze hojnost ovoce každý věřící vydá-
vá důkaz své lásky k Ježíši Kristu.

- ◆ *A tak, bratří, jsme dlužní, ale ne sami sobě, abychom museli žít podle své vůle. Vždyť žijete-li podle své vůle, spějete k smrti; jestliže však mocí Ducha usmrcujete hříšné činy, budete žít. Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. A jsme-li děti, tedy i dědicové – dědicové Boží, spoludědicové Kristovi; trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy. (Římanům 8:12-17)*
- ◆ *Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. Proti tomu se zákon neobrací. (Galatským 5:22-23)*

Kdokoliv, kdo vyznává, že je věřící a
není na něm vidět změna osobního
života, ve skutečnosti věřící vůbec není
a měl by věnovat pozornost varovným
slovům evangelia:

- ◆ *Podle toho víme, že jsme ho pozna-
li, jestliže zachováváme jeho příká-*

*zání. Kdo říká: „Poznal jsem ho“, a
jeho příkázání nezachovává, je lhář
a není v něm pravdy. (1. Jan 2:3-4)*

Zatímco vše, co jsme dosud řekli, je
pravda, položme si další otázku. Vyčerpá-
vá výklad Jana 15:1-8 vše, co nám
toto podobenství může říci, nebo jsme
vinni zjednodušením a přehlédnutím
hlavní myšlenky textu? Jestliže se
v podobenství zaměříme jen na skutky
křesťana, tedy jeho ovoce, bez ohledu
na historické souvislosti, potom vyvsta-
nou dvě obtížné otázky, na které se
téměř nedá odpovědět.

Nejprve, jak může ratolest, která je
„v“ Ježíši Kristu, (v tradičním výkladu se
jedná o každého křesťana) být bez ovo-
ce (verš 2)? Toto podobenství nepři-
pouští, že se jedná o věřícího, který je
přistižen při hříchu, protože ratolest,
která nenese ovoce, bez ovoce zůstává
neplodná až do konce (srovnej verš 6
s veršem 16). Je vůbec možné, aby byl
věřící popsán jako někdo, kdo nenese
ovoce? Může být věřícím ten, kdo se
nevykazuje proměněným životem?

- ◆ *... a hledí vstříct tomu, „až mu budou nepřátelé dáni za podnož jeho trůnu“. Tak jedinou obětí navždy přivedl k dokonalosti ty, které posvěcuje. Dosvědčuje nám to i Duch svatý, když říká: „Toto je smlouva, kterou s nimi uzavřu po oněch dnech, praví Pán; dám své zákony do jejich srdce a vepíšu jim je do mysli; na jejich hříchy a nepravosti už nikdy nevzpomenou.“ (Židům 10:13-17)*

Za druhé, jestliže ratolesti v tomto po-
dobenství představují opravdové věřící
bez dalšího vymezení, jak je možné, že
někdo z nich skončí v pekelném odsou-
zení (verše 2 a 6)? Pokud je věřící při-
stižen při hříchu, znamená to nebezpečí,
že ztratí své spasení a bude trpět
v pekelných mukách? Písmo o tom
nemlčí a říká nám, jak se máme v tako-
vé situaci zachovat:

- ◆ *Bratří, upadne-li někdo z vás do nějakého provinění, vy, kteří jste vedeni Božím Duchem, přivádějte ho na pravou cestu v duchu mírnos-*

ti a každý si dej pozor sám na sebe, abys také nepodlehł pokušení. Ber- te na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův. (Galatským 6:1-2)

Podle Galatským 6 je možné dospět k závěru, že opravdovův věřící v hřichu nezůstává trvale ani dlouhodobě a pokud je s ním konfrontován, činí pokání. Odvrátí se od hřichu a jde s Kristem dál. Kdo chápe toto podobenství tak, že opravdovův věřící, který „hřeší a nenese ovoce“, bude potrestán vytětím z Krista, opomijí nové srdce Božího dítěte a smírnou obětí Ježíše Krista za všechny, kdo věří:

- ◆ *Toto vám píšu, děti moje, abyste nehřešili. Avšak zhřeš-li kdo, máme u Otce příměluve, Ježíše Krista spravedlivého. On je smírnou obětí za naše hřichy, a nejenom za naše, ale za hřichy celého světa. (1. Jan 2:1-2)*

Historické dějště Jana 15

Podobenství o kmeni a ratolestech z Jana 15 nás zřejmě vede jiným směrem. Jestliže vezmeme v úvahu historické spojitosti, potom hlavním smyslem tohoto podobenství není jen všeobecné konstatování, že křesťan má nést ovoce. To, co nám Jan sděluje, musí zapadat do celkového rámce doby, a jako v každém podobenství, musíme brát v úvahu historické souvislosti a tehdejší posluchače. Podobenství o vinném kmeni a jeho ratolestech je především promluva k židům staré smlouvy, o židech staré smlouvy.

Středem učení tohoto podobenství je skutečnost, že starozákonní žid musí podávat důkaz (nese ovoce) své víry ve světle novosmluvního zjevení Ježíše Krista. Řeč podobenství není nijak výjimečná, ani se v Janovi 15 neobjevila poprvé. Jan Křtitel používal velmi podobná slova o více než tři roky dříve, když připravoval židy na příchod Mesiáše. V Matoušově evangeliu čteme:

- ◆ *(7) Ale když spatřil, že mnoho fari- zeů a saduceů přichází ke křtu, řekl*

jim: „Plemeno zmijí, kdo vám uká- zal, že můžete utéci před nadcháze- jícím hněvem? (8) Neste tedy ovo- ce, které ukazuje, že činíte pokání. (9) Nemyslete si, že můžete říkat: „Náš otec je Abraham!“ Pravím vám, že Bůh může Abrahamovi stvořit děti z tohoto kamení. (10) Sekera je už na kořeni stromů; a každý strom, který nenese dobré ovoce, bude vyťat a hosen do ohně. (11) Já vás křtím vodou k pokání; ale ten, který přichází za mnou, je silnější než já – nejsem hoden ani toho, abych mu zouval obuv; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. (12) Lopata je v jeho ruce; a pročistí svůj mlat, svou pšenici shromáždí do sýpky, ale plevy spálí neuhasiitelným ohněm. (Matouš 3:7-12)

Podobnost mezi verši Matouše 3:10 a Jana 15:2 je zcela zřejmá. Přesto nevíme o nikom, kdo by vysvětloval text Matouše 3:10 podobným nebo stejným způsobem jako text Jana 15:2. Obě pasáže textu hovoří o jistém přicházejícím soudu, jenž je vymezen ve svém dosahu pouze na Izrael staré smlouvy. Žádný z obou textů neřká nic, co by mohlo vést nás výklad za Izrael. Ve světle Kristova vtělení – vrchol vykupi- telné historie – čelil každý žid staré smlouvy těžkému rozhodnutí. Jeho etnický původ, jenž mu zaručoval sou- náležitost s Božím lidem staré smlouvy, mu nadále neposkytoval bezpečný úkryt.³ Příchodem Ježíše Krista čekal každého nevěřícího starozákonního žida soud a odsouzení:

- ◆ *Ježíš mu řekl, „Já jsem ta cesta, pravda i život; nikdo nepřichází k Otci než skrze mne...“ (Jan 14:6)*

Židé už nemohli nadále prohlašovat: „Náš otec je Abraham“:

- ◆ *Nyní však je zjevena Boží spravedl- nost bez zákona, dosvědčovaná zákonem i proroky, Boží spravedl- nost skrze víru v Ježíše Krista pro vsecky, kdo věří. Není totiž rozdílu: všichni zhřešili a jsou daleko od*

20 ZÁPAS O DUŠI

Boží slávy; jsou ospravedlňováni zadarmo jeho milostí vykoupením v Kristu Ježíši. Jeho ustanovil Bůh, aby svou vlastní smrtí se stal smírnou obětí pro ty, kdo věří. Tak prokázal, že byl spravedlivý, když již dříve trpělivě promíjel hříchy. Svou spravedlnost prokázal i v nynějším čase, aby bylo zjevné, že je spravedlivý a ospravedlňuje toho, kdo žije z víry v Ježíše.

(Římanům 3:21-26)

Boží lid v novozákonní době přesahuje etnické hranice a pouze ti, na nichž je patrný trvajícím důkaz (přinášející ovoce) změněného života, vstupují do království. Jen ti, v kterých přetrvává proměňující moc Ducha, získají zaslíbení věčného života. Následně národ, který naplňuje tyto požadavky, tedy církev, zahrnuje jak židy, tak pohany.

Můžeme použít Pavlův spor v 9. kapitole Římanům a říci to trochu jinak:

◆ *Ne že by slovo Boží selhalo. Vždyť ne všichni, kteří jsou z Izraele, jsou Izrael... (Římanům 9:6)*

Pinkovo předchozí prohlášení, že *Ústřední téma tedy není spasení⁴*, je tedy chybné. Spasení je ústředním tématem Jana 15 a týká se výhradně spásy židů staré smlouvy:

◆ *Sekera je už na kořeni stromů; a každý strom, který nenese dobré ovoce, bude vyřazen a hozen do ohně. (Matouš 3:10)*

V dalším textu tohoto zamyšlení se chci soustředit na to, co považuji za nosnou myšlenku Jana 15:1-8. Jde totiž o převratné rozhodnutí, kterému čelil každý žid staré smlouvy, aby byl začleněn do pravého Božího národa nové smlouvy. Bylo to stejné rozhodnutí, jakému starozákonní žid čelil během Ježíšovy služby. Toto převratné rozhodnutí je znovu jasně zobrazeno v Janově podobenství.

Starozákonní zázemí Jana 15

◆ *Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. (Jan 15:1)*

První verš určuje hlavní postavy podobenství. Ježíš se představuje jako „pra-

vý vinný kmen“, zatímco Otec je představen jako „vinař“. To se částečně opakuje v pátém verši, kde jsou navíc určeny i „ratolesti“:

◆ *Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. (Jan 15:5a)*

Pochopení zázemí staré smlouvy v Janovi 15 je nezbytné pro výklad tohoto podobenství. Jan 15 je zcela zasazen do obrazů staré smlouvy, aby bez pochybností obrátil pozornost posluchačů na starozákonní Izrael. Izraelité byli totiž nazýváni Boží vinnou révou nebo vinicí až do historické chvíle vykoupení. Pro lepší pochopení použitých ilustrací uvedeme několik příkladů. V jasně návaznosti na Mojžíšův Exodus čteme:

◆ *Vinnou révu z Egypta jsi vyřal, vypudil jsi pronárody a ji jsi zasadil. Připravil jsi pro ni všechno, zapustila kořeny a rozrostla se v zemi. Hory přikryla svým stínem, její ratolesti jsou jak Boží cedry ... (Žalm 80:9-11)*

Prorok Izajáš přirovnává starozákonní Izrael k vinné révě nebo vinici a popisuje, jak o něj Bůh věrně pečuje:

◆ (1) *Zazpívám svému milému píseň mého milého o jeho vinici: „Můj milý měl vinici na úrodném svahu. (2) Zkypřil ji, kameny z ní vybral a vysadil ušlechtilou révu. Uprostřed ní vystavěl věž i lis v ní vytesal a čekal, že vydá hrozny; ona však vydala odporná pláňata. (3) Ted' tedy, obyvateli Jeruzaléma a muži judský, rozhodněte spor mezi mnou a mou vinicí. (4) Co se mělo pro mou vinici ještě udělat a já pro ni neudělal? Když jsem očekával, že vydá hrozny, jak to, že vydala odporná pláňata? (5) Nyní vás tedy poučím, co se svou vinicí udělám: Odstraním její ohrazení a přijde vniveč, pobořím její zidky a bude pošlapána. (6) Udělám z ní spoušť, nebude už prořezána ani okopána a vzejde bodláčí a křoví, mrakům zakážu zkrápět ji deštěm.“ (7) Vinice Hospodina zástupů je dům izraelský a muži judští*

sadbou, z níž měl potěšení. Čekal právo, avšak hle, bezpráví, spravedlnost, a hle, jen úpění.

(Izajáš 5:1-7)

V souvislosti se zkázou Izraele, která jej provázela během babylónského zajetí, Jeremjáš píše:

- ◆ *Mnozí pastýři zničili mou vinici, pošlapali svůj podíl, můj žádoucí podíl obrátili v poušť a zpustošený kraj. Učinili z ní zpustošený kraj; leží přede mnou truchlivá a zpustošená. Zpustošená je celá země a není nikdo, kdo by si to bral k srdci.* (Jeremjáš 12:10-11)

Dříve Jeremjáš poznamenal:

- ◆ *A já jsem tě zasadil, révu ušlechtilou, samou spolehlivou sadbu. Jak ses mi mohla proměnit v révu planou a cizí?* (Jeremjáš 2:21)

I Ezechiel poukazuje na zkázu Izraele v Babylóně těmito slovy:

- ◆ *(10) Tvá matka jako vinná réva, podobně jako ty, byla zasazena u vody; byla plodná a bujně vzrostlá pro hojnost vod. (11) Měla mohutné sněti, vhodné na žezla vladařů, svým vzrůstem se vypínala nad košaté stromy, bylo ji vidět pro její výšku i množství větveví. (12) Avšak byla vyrvána v rozhofčení, pohozena na zem a východní vítr vysušil její plody. Její mohutné sněti byly ulámány, uschly a pozřel je oheň. (13) Nyní je přesazena do stepi, do země vyprahlé a žiznivé. (14) Ze snětí vyšlehl oheň, pozřel její větve i plody; nezbyla na ní žádná mohutná sněť, odnož vhodná na vladařské žezlo. To je žalozpěv a jako žalozpěv se bude zpívat.* (Ezechiel 19:10-14)

Ozeáš se připojuje:

- ◆ *Izrael je rozbujelá réva, plody jen pro sebe nasazuje. Čím více má plodů, tím více oltářů staví, čím je jeho země lepší, tím lépe zdobí posvátné sloupy. Jejich srdce je plné úlisnosti, budou však za vinu pykat. On jejich oltáře strhne, zničí jejich posvátné sloupy.* (Ozeáš 10:1-2)

Vinná réva:

Předobraz a jeho naplnění

Obrazy vinné révy a vinice v Janovi 8:1-15 byly učedníky velmi rychle pochopeny, protože v nich rozpoznali odkaz na Izrael. Avšak obsah tohoto podobenství, jak je zde poprvé představeno, odkrývá nové zjevení. Ježíš Kristus je ten pravý vinný kmen a Izrael tedy byl jen dočasným obrazem. Každá starozákonní zmínka o vinici a Izraeli představovala vždy neúspěch Izraele přinášet jakékoliv přijatelné ovoce. Izrael byla neploďná vinná réva bez ovoce.

D. A. Carson k tomu dodává:

Ve Starém zákoně je vinná réva běžným obrazem Izraele, Božího lidu smlouvy... Je pozoruhodné, že kdykoli je historický Izrael takto zobrazován, jedná se vždy o neschopnost révy nést dobré ovoce. To je v souladu s hrozbou Božího soudu nad tímto národem. Nyní, v protikladu k tomuto selhávání, Ježíš prohlašuje, „Já jsem pravý vinný kmen“, t.j. ten, na kterého Izrael jen upozorňoval, ten, který ponese dobré ovoce.⁵

Slovy, *Já jsem pravý vinný kmen*, Ježíš nejen ruší, ale i naplňuje to, co bylo jen obrazy skutečnosti. Obraz Izraele staré smlouvy jako Boží vinné révy a vinice nyní ustoupil novozákonnímu naplnění, kde Ježíš Kristus sám je tím pravým vinným kmenem. Carson pokračuje:

Tou pravou vinnou révou není národ odpadlých, ale sám Ježíš a ti, kdo jsou v něm. Tato pravda dokazuje především diaspoře židů, že ten, kdo si přeje být součástí Boží vyvolené vinné révy, musí být v pravém příbuzenském vztahu s Ježíšem.⁶

Novozákonní naplnění Kristem nahrazuje starozákonní předobrazy. Carson poukazuje na toto „nahrazující“ téma v Janovi, když říká:

Dva faktory přesvědčivě směřují celou záležitost ve prospěch starozákonního rámce: a) četnost Janových odkazů na Starý zákon, jak ve zmínkách, tak v citacích; b) pře-

22 ZÁPAS O DUŠI

vládající postavení „nahrazujícího“ je téma čtvrtého evangelia, kde hojně působí.⁷

Nyní v Janovi 15:1 jasně vidíme, jak se „nahrazující“ téma, t.j. jak je starozákonní předobraz nahrazen a naplněn novozákonní skutečností v Kristu, prolíná celým Janovým evangeliem i celým Písmem. Na několika místech je Ježíš Janem líčen tak, že naplnil něco, co bylo ve Starém zákonu nebo staré smlouvě jen předobrazem. Jinými slovy, Ježíš nahrazuje něco, co bylo přislíbeno nebo obrazně naznačeno před jeho příchodem. Ježíš je ten pravý vinný kmen, je ta opravdová mana, která sestoupila z nebe (Jan 6:30-66), je ten dobrý pastýř, který položí svůj život za ovce (Jeremiáš 12:10, Jan 10:11-18) a je to světlo světa (Jan 8:12-17). Co bylo obrazem ve Starém zákonu, je naplněno v Ježíši Kristu v Novém zákonu.

Ježíš je ten pravý vinný kmen a Izrael byl dočasným fyzickým předobrazem.

◆ *Sláva tomu, který má moc upevnit vás ve víře podle mého evangelia a podle zvěsti Ježíše Krista: v ní [zvěsti] je odhaleno tajemství, které od věčných časů nebylo vysloveno, nyní je však zjeveno prorockými Písmy a z příkazu věčného Boha stalo se známým mezi všemi národy, aby je poslušně přijali vírou. Jedinému moudrému Bohu buď skrze Ježíše Krista sláva na věky věků. Amen. (Ř 16:25-27)*

Dvojí ratolesti: dvojí lid

Pokud začínáte vidět Jana 15:2-3 v novém světle, musíme zvážit důsledky. Jestliže je Ježíš pravý vinný kmen, pak jím vždy byl. Stejně jako nikdy nemohlo být, aby Ježíš nebyl dobrým pastýřem nebo pravou manou sestupující z nebe nebo světlo světa, tak ani nikdy nemohlo být, aby Ježíš nebyl pravým vinným kmenem. Historicky postupné Boží zjevení sebe sama nás v žádném případě nemůže vést k závěru, že všechny Boží hodnosti nebyly v platnosti před tímto zjevením. Jedině On

byl tím pravým vinným kmenem od věčnosti, ale učedníkům to zjevil až v čase popsáném v 15. kapitole Jana. To jednoduše znamená, že až do Jeho příchodu v novozákonní době byla tato informace skryta za závojem tajemství:

◆ *... nýbrž moudrosti Boží, skryté v tajemství, kterou Bůh od věčnosti určil pro naše oslavení. Tu moudrost nikdo z vládců tohoto věku nepoznal; neboť kdyby ji byli poznali, nebyli by ukřižovali Pána slávy. Ale jak je psáno: „Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“ Nám však to Bůh zjevil skrze Ducha; Duch totiž zkoumá všechno, i hlubiny Boží.*

(1. Korintským 2:7-10)

Pravou vinnou révu nebylo možné poznat, dokud se k ní sám Ježíš nepřivřoval. To byla pro všechny posluchače nová zvěst, ne však nová Ježíšova úloha, která by započala teprve Janem 15. Jestliže Ježíš někdy byl pravou vinnou révou, pak jí byl vždy.

◆ *... a pili týž duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus.*

(1. Korintským 10:4)

Izrael byl dočasným, fyzickým předobrazem vinné révy a vinice až do doby naplnění.

◆ *Každou mou ratolest, která nenesé ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla hojnější ovoce. Vy jste již čistí pro slovo, které jsem k vám mluvil.*

(Jan 15:2-3)

Úkol Otce v tomto podobenství je odřezávat plané ratolesti, které nenesou ovoce. Místem určení těchto ratolestí je soud ohněm.

◆ *Kdo nezůstane ve mně, bude vyvržen ven jako ratolest a uschne; pak ji seberou, hodí do ohně a spálí.*

(Jan 15:6)

Jestliže toto podobenství vztahujeme na všechny věřící až po dnešní církve, čelíme problému, o němž jsem se už zmínil. Část ratolestí zažívá Boží soud,

ne Boží milost. **Pink** se snaží překonat tuto překážku následujícím vysvětlením:

Můžeme říci, že jsou známy tři příčiny, proč přirozené ratolesti nenesou ovoce: (1) buď mají příliš mnoho listů, (2) onemocní, (3) zestárnou, uschnou a zajdou. Totéž platí i pro duchovní aplikaci:

- ◆ *Máte-li tyto vlastnosti a rozhojňují-li se ve vás, nezůstanete v poznání našeho Pána Ježíše Krista nečinní a bez ovoce. (2. Petrova 1:8)* Nevyhnutelně dospějeme k závěru, že jestliže se „tyto vlastnosti“ (zmíněné ve 2. Petrově 1:5-7) v nás nerozhojňují, budeme „neplodní a bez ovoce“. V takovém případě nerodíme nic než listů – skutky těla. **Je zde však velmi závažný problém. Ten, kdo je vykoupen za tak nekonečnou cenu, spasen tak úžasnou milostí, může v tomto světě upadnout do stavu nečinnosti a být zcela neplodný a neužitečný, čímž selhává v oslavě Boha.**⁸

Z Pinkova výkladu vyvstává nejméně jeden problém, a to je to, že v bibli nenajdeme žádnou kategorii „neplodného a neužitečného“ věřícího. Neužitečný věřící spadá do biblické kategorie nevěřících.

- ◆ *Kdo není se mnou, je proti mně; a kdo se mnou neshromažďuje, rozptyluje. (Matouš 12:30)*

Další rozpor v Pinkově pohledu i pohledu tradičního výkladu je, že jak rodící ratolesti, tak i ty bez ovoce, jsou viděny jako jedna skupina lidí. Důvod, proč tomu tak je, je zřejmá skutečnost, že všechny ratolesti, bez výjimky, jsou vrostlé „do“ Ježíše. Vzhledem k tomu, že všechny ratolesti jsou „v“ Ježíši, potom jsou všichni součástí široké definice křesťanstva... Podle Pinkova výkladu bychom mohli dospět k závěru, že musí existovat společná kategorie věřících; těch, kteří nenesou ovoce, i těch, kteří ovoce nesou. Tradiční výklad by nás mohl dovést k přesvědčení, že taková kategorie (křesťanstva) existuje

jen proto, aby byl text v souladu s předkládaným výkladem. Jestliže všechny ratolesti, bez výjimky, jsou skuteční věřící, jak je potom možné, že by konečné místo určení mohlo být pro některé odsouzení, o němž hovoří šestý verš? Jakýkoliv výklad, který učí, že ratolesti, které nenesou ovoce, jsou opravdoví věřící, musíme vyloučit, protože z Písma víme, že není žádného odsouzení pro ty, kdo skutečně věří:

- ◆ *Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši. (Římanům 8:1)*

To nás nutí k závěru, že plané ratolesti bez ovoce představují nevěřící lid. **William Hendriksen** souhlasí:

V žádném případě text Jana 15:2 a 15:6 nenaznačuje, že je možno odpadnout od milosti, jakoby ti, kteří jednou byli spaseni, v konci konců zahynou. Toto podobenství pouze učí, že ratolesti, které budou odřaty a spáleny, představují ty, kteří nikdy ovoce nenesli, ani tehdy, když byli „v“ Kristu.⁹

Hendriksen má pravdu. Jestliže toto podobenství vykládáme způsobem, který byl zamýšlen, nacházíme biblickou kategorii pro některé, kteří jsou „v“ Kristu, a přesto zůstávají nevěřícími. Jediný, kdo takové kategorie vyhovuje, je starozákonní nevěřící žid. Ve světle toho pak věřím, že dvojí ratolesti podobnosti představují dvě rozdílné skupiny židů. Ty, které nesou ovoce, představují věřící starozákonní židy pod starou smlouvou. Podobně, nerodící ratolesti představují nevěřící starozákonní židy. Obě skupiny čelí přítomnosti staré smlouvy, která směřuje ke svému historickému naplnění. Starozákonní nevěřící židé už nemohou říci „*Abraham je náš otec*“, protože v tomto věku naplnění skutečný Boží lid zná Ježíše Krista, pravou vinnou révu a kmen, již podle jména. V tradičním pohledu je takový výklad nemyslitelný. Přesto nejlépe vystihuje jak historický kontext podobnosti, tak Písmo jako celek. Jen starozákonní nevěřící žid je biblickým

24 ZÁPAS O DUŠI

příkladem osoby, která může být „v“ Ježíši, a přesto nevěřit. Dovolte mi toto prohlášení vysvětlit blíže.

Nevěřící „ve vinné révě?“

Na otázku, „Jak může být nevěřící žid „v“ Ježíši?“, nejlépe odpovíme, když se nejprve podíváme, jak Izrael spoléhal na starou smlouvu a potom na to, jak ji Ježíš naplnil. Už jsem se zmínil o tom, že jestliže je Ježíš v Novém zákonu zjeven jako skutečnost něčeho, co bylo zobrazeno ve staré smlouvě, potom byl touto skutečností vždy (1K 10:4). Spoléhání se židů na jejich starosmluvní vztah s Bohem bylo vyznáním jejich víry. Stará smlouva však očekávala příchod Mesiáše – Ježíše Krista, jenž bude jejím naplněním, což Izrael nechtěl vidět. Žid staré smlouvy spoléhal na Mojžíše. Starosmluvní židé spoléhal na Mojžíšův zákon, že je jeho dodržování zachrání. Proto si mysleli, že jsou v bezpečí. Jejich vyznání víry spočívalo na Mojžíšovi a písmech Starého zákona. Ježíš otřásl jejich přesvědčením a ukázal na jejich falešnou víru už v Janovi:

- ◆ *A sám Otec, který mě poslal, vydal o mně svědectví. Vy jste však nikdy neslyšeli jeho hlas ani jste nespasili jeho tvář a jeho slovo ve vás nezůstává, poněvadž nevěříte tomu, koho on poslal. **Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně. Ale vy nechcete přijít ke mně, abyste měli život.** (Jan 5:37-40)*

A dodává:

- ◆ *Nedomnívejte se, že já budu na vás u Otce žalovat; vašim žalobcem je Mojžíš, v něhož jste složili svou naději. **Kdybyste opravdu věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně, neboť on psal o mně. Nevěříte-li tomu, co on napsal, jak uvěříte mým slovům?** (Jan 5:45-47)*

Vyznání víry v Mojžíše a Písmo mělo být pro židy v konci konců vyznáním Ježíše Krista, protože Mojžíš a celý Starý zákon poukazoval na Krista. Oni

však v Ježíše Krista nevěřili, což dokazovalo, že nikdy nevěřili ani Mojžíšovi. Jejich vyznání víry bylo falešné, protože novosmluvní věk, v němž došlo k naplnění Zákona, odhalil, že ztotožnění se s Mojžíšem bylo vlastně ztotožnění se s Ježíšem Kristem, tím, o němž psal Mojžíš. Přesto, oni v Ježíše Krista neuvěřili. Drželi se falešného vyznání. Stejný přístup vidíme i v tom, jak židé spoléhal na svoje tělesné dědictví.

- ◆ *Odpověděli mu: „**Náš otec je Abraham.**“ Ježíš jim řekl: „**Kdybyste byli děti Abrahamovy, jednali byste jako on. Já jsem mluvil pravdu, kterou jsem slyšel od Boha, a vy mě chcete zabít. Tak Abraham nejednal. Vy konáte skutky svého otce.**“ Řekli mu: „**Nenarodili jsme se ze smilstva, máme jednoho Otce, Boha.**“ Ježíš jim řekl: „**Kdyby Bůh byl váš Otec, milovali byste mě, neboť jsem od Boha vyšel a od něho přicházím. Nepřišel jsem sám od sebe, ale on mě poslal. Proč mou řeč nechápete? Proto, že nemůžete snést mé slovo. **Váš otec je ďábel a vy chcete dělat, co on žádá. On byl vrah od počátku a nestál v pravdě, poněvadž v něm pravda není. Když mluví, nemůže jinak než lhát, protože je lhář a otec lži.**“ (Jan 8:39-44)***

Tvrzení židů, že jsou „v“ Mojžíšovi nebo že Abraham je jejich „otcem“, mělo být ve skutečnosti vyznáním být „v“ Kristu, k němuž všechny události směřovaly.

- ◆ *Vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši. **Jste-li Kristovi, jste potomstvo Abrahamovo a dědicové toho, co Bůh zaslíbil.** (Galatským 3:29)*

Podobně jejich přesvědčení, že jsou součástí vinné révy Izraele, bylo v konci konců falešné vyznání bytí „v“ Kristu, jenž je a vždy byl ten pravý vinný kmen. Jejich falešné vyznání je zřejmé, když si uvědomíme bezvýhradné naplnění Božího zjevení Ježíšem Kristem. On je to naplnění všech stínů a předobrazů staré smlouvy, On je také ta pravá vinná réva Izraele, kterou vždy byl. Teprve

Jeho příchodem byla tato pravda odhalena. Jakékoliv vyznání víry židů v Mojžíšův Zákon nebo ztotožnění se s Božím lidem staré smlouvy bez spásné víry je falešné vyznání, protože to vše sloužilo jen jako stín.

- ◆ *To všechno je jen stín budoucích věcí, ale skutečnost je Kristus. (Koloským 2:17)*

William Hendriksen souhlasí:

... Potom vztah být v kmeni révy (když pomíneme příměr – být v Kristu) nemusí poukazovat na duchovní, spásné sjednocení s Kristem, ... Ne všichni, kdo byli pokřtěni v Mojžíše [a pili z Krista], byli spaseni (1K 10:1-5).

- ◆ *Chtěl bych vám připomenout, bratří, že naši praotcové byli všichni pod oblakovým sloupem, všichni prošli mořem, všichni byli křtem v oblaku a moři spojeni s Mojžíšem, všichni jedli týž duchovní pokrm a pili týž duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprováze-la, a tou skálou byl Kristus. A přece se většina z nich Bohu nelíbila; vždyť „poušť byla poseta jejich těly“ (1. Korintským 10:1-5)¹⁰.*

Co bylo předobrazem ve staré smlouvě, to nyní ustoupilo, aby se historicky naplnilo v nové smlouvě. V průběhu naplňování (Kristovy služby) vyšlo falešné vyznání Izraele na světlo, protože vkládal víru a naději v předobrazy a stíny, ne v jejich naplnění v Kristu. Proto je neplodný, nenese ovoce a čeká jej konečné zavržení (Jan 15:6). Každý žid pod starou smlouvou byl ztotožněn nebo byl „ve“ vinné révě Izraele svým tělesným rodem. Ale v konci konců, to právě ztotožnění žida mělo být s Ježíšem Kristem, protože On je a vždy byl tou pravou vinnou révou a kmenem. Proto všichni, kdo vyznávají, že jsou „v“ něm, ale neprokazují se viditelnou změnou života (nenesou ovoce), jsou odsouzeni k záhubě. Plané ratolesti bez ovoce jsou obrazem nevěřících židů staré smlouvy. Pokračujme však dalším odhalením.

Co znamená „čisti“

Nejprve si připomeňme:

- ◆ *(2) Každou mou ratolest, která nese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla hojnější ovoce. (3) Vy jste již čisti pro slovo, které jsem k vám mluvil. (Jan 15:2-3)*

Řecký výraz „čisti“ v Janovi 15:3 je tožný s výrazem, který najdeme v textu:

- ◆ *Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uží Boha. (Matouš 5:8)*

Podle řeckého komentáře „Expositor's Greek Testament“ vidíme, že přirozený význam tohoto slova (katharos – katarze) je „být bez vnitřního znečištění“¹¹.

Třetí verš již hovoří o spáse některých ratolestí a přechází od obecného principu druhého verše spíše k osobní zkušenosti jedenácti apoštolů, než k duchovnímu růstu nebo duchovní dospělosti. Toto očistění podtrhuje jejich obrácení a úlohu Božího slova v ospravedlnění. Hendriksen poznamenává:

Vírou v Kristova slova bylo těch jedenáct očistěno, což znamená, že byli Jeho slovem ospravedlněni. Tuto milost již obdrželi¹².

D. A. Carson dodává:

Očistná síla Ježíšových slov promlouvala k jeho učedníkům podobně, jako tepající život vinného kmenu pronikal do svých ratolestí. Nepřisuzujme Ježíšovu vyslovenému slovu (logos) nějakou magickou moc. Spíše to znamená, že Ježíšovo „učení“ ve své úplnosti, včetně toho, kdo Ježíš je a co dělá (protože on sám je to vtělené slovo – logos, Jan 1:1,14), uchvátilo životy těch, kdo jej následují.¹³

Podobný sluh nacházíme v Pavlově dopise Efezským:

- ◆ *Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem; tak si on sám připravil církev slavnou, bez skvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná. (Efezským 5:25-27)*

26 ZÁPAS O DUŠI

Podobně Pavel napsal i Titovi:

- ◆ *Ale ukázala se dobrota a láska našeho Spasitele Boha: On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování; zachránil nás **obmytím**, jímž jsme se znovu zrodili k novému životu skrze Ducha svatého. Bohatě na nás vylil svého Ducha skrze Ježíše Krista, našeho Spasitele, abychom ospravedlněni jeho milostí měli podíl na věčném životě, k němuž se upíná naše naděje. (Titovi 3:4-7)*

V obou předcházejících textech se očištění a obmytí vztahuje ke spasení, které Kristus dává svému lidu, když jej očišťuje od jeho hříchů. To je to očišťování, o kterém se zmiňuje Jan 15:3, jež se týká spásy. Některé větve uvěří, jiné ne. Ty, které neuvěří, jsou odřezány a spáleny – to je předobraz soudu.

Jidáš Iškariotský: Vytatá větev

Varování z Jana 15 se také zřetelně projevuje v Janovi 13. V Janovi 13 učedníci na vlastní oči viděli přesně to, co učí Kristovo podobenství v Janovi 15. Byli očitymi svědky toho, jak ratolest, která nenesla ovoce v osobě Jidáše, byla odříznuta od pravého kmene vinné révy. Na Jidášovi sami poznali mnohostrannou falešnou víru vlastního souvěrce. Podobenství Jana 15 je vlastně popis události, které sami prožili. Ještě když byl Jidáš s Ježíšem a jedenácti, Ježíš jim všem řekl:

- ◆ *„Kdo je vykoupán, nepotřebuje než nohy umýt, neboť je celý čistý. I vy jste čistí, ale ne všichni.“ Věděl, kdo ho zradí, a proto řekl: „Ne všichni jste čistí.“ (Jan 13:10-11)*

Jidáš slouží učedníkům jako živá ilustrace všech pravd, jež toto podobenství učí. V Janovi 13 je Jidáš popsán jako „nečistý“ v porovnání s jedenácti, kteří jsou „již očištěni“. Jidáš nepatří do pravého Božího lidu, ale jako žid staré smlouvy patří do Izraele, jenž byl předobrazem pravého Božího lidu, a dál se držel falešného učení, což je prokázáno

jeho zlými činy. Jak vyplývá z podobenství Jana 15, vypadá jako pravý věřící (jako ratolest nesoucí ovoce), ale podobenství postupně odhaluje, že bude odříznut a spálen jako planá ratolest. Zastavme se ještě na okamžik u druhého verše, než budeme pokračovat dále:

- ◆ *Každou mou ratolest, která nenesla ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla hojnější ovoce. (Jan 15:2)*

Pokud se nemýlíme, že třetí verš hovoří o spáse, potom druhý verš je o křestanově vytrvalosti a posvěcování. **Hendriksen** souhlasí:

Ty, které nesou dobré ovoce, čistí více a více, [aby nesli hojnější ovoce] ... Tuto milost již obdrželi. Proces pročišťování (posvěcování) je pozvolný a stále pokračuje.¹⁴

Část Otcovy neutuchající role v tomto podobenství je nepřetržitě „pročišťování“ plodných ratolestí. Tato ilustrace může být vyjádřena ještě jinak:

- ◆ *Kdo je vykoupán, nepotřebuje než nohy umýt, neboť je celý čistý. (Jan 13:10)*

Tato slova nám připomínají Boží věrnost nejen ve spáse lidí, ale i v záruce Jeho posvěcování:

- ◆ *Tak jedinou obětí navždy přivedl k dokonalosti ty, které posvěcuje. (Židům 10:14)*

Obdobné podobenství

Než půjdeme dále, podívejme se na další obdobný oddíl Písma, jenž odpovídá Janovi 15:1-8. Podobenství o hospodáři a vinařích v Matoušovi 21 nám pomůže pochopit Jana 15:1-8 ještě lépe:

- ◆ (33) *Poslyšte jiné podobenství: Jeden hospodář vysadil vinici, obehnal ji zdí, vykopal v ní lis a vystavěl strážní věž; potom vinici pronajal vinařům a odcestoval. (34) Když se přiblížil čas vinobraní, poslal své služebníky k vinařům, aby převzali jeho díl úrody. (35) Ale vinaři jeho služebníky chytli, jednoho zbili, druhého zabili, dalšího uka-*

menovali. (36) Znovu poslal další služebníky, a to více než před tím, ale naložili s nimi právě tak. (37) Nakonec k nim poslal svého syna; řekl si: „Na mého syna budou mít přece ohled!“ (38) Když však vinaři shlédli syna, řekli si mezi sebou: „To je dědic. Pojdme, zabijme ho, a dědictví připadne nám!“ (39) Chytili ho, vyvlekli ven z **vinice** a zabili. (40) Když nyní přijde pán vinice, co udělá těm vinařům?“ (41) Řekli mu: „Zlé bez milosti zahubí a **vinici pro-
nájme jiným vinařům, kteří mu
budou odvádět výnos v určený
čas.**“ (42) Ježíš jim řekl: „Což jste nikdy nečetli v Písmech: ‚Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kame-
nem úhelným; Hospodin to učinil a je to podivuhodné v našich očích?‘ (43) **Proto vám pravím, že vám
Boží království bude odňato a
bude dáno národu, který ponese
jeho ovoce.** (44) Kdo padne na ten kámen, roztrháš se, a na koho on padne, toho rozdrť.“ (45) **Když
slyšeli velekněží a farizeové ta-
to podobenství, poznali, že mlu-
ví o nich.** (Matouš 21:33-45)

V tomto podobenství jsou použity mnohé totožné obrazy. Vinice představuje Izrael staré smlouvy a vinaři jsou jednotliví židé staré smlouvy. Služebníci jsou nepochybně proroci Starého zákona a syn není nikdo jiný než Ježíš Kristus, který byl odmítnut zlymi vinaři. Výsledkem bylo, že království Boží bylo odňato zlym nájemcům a bylo dáno jinému lidu, národu, který ponese ovoce – obraz Nové smlouvy. Obdobnost s Janem 15 je víc než pozoruhodná, přestože souvislosti a sloh se liší. V obou podobenstvích židé staré smlouvy selhávají a přicházejí o to, co jim bylo svěřeno. V obou ilustracích jen ti jednotlivci, kteří nesou ovoce nebo se vykazují změněným životem, jsou právoplatnými dědici království. Obě podobenství, přestože jsou různá, mají stejný důsledek jak vyplývá z textu (Matouš 21:43-45 a Jan 15).

Vytrvalost a panování Ježíše Krista

- ◆ (4) **Zůstaňte ve mně a já ve vás.** Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li při mně. (5) **Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti.** Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic. (6) **Kdo nezůstane ve mně, bude vyvržen ven jako ratolest a uschne; pak ji seberou, hodí do ohně a spálí.** (7) **Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, prostě, oč chcete, a stane se vám.** (8) **Tím bude oslaven můj Otec, když pone-
sete hojné ovoce a budete mými
učedníky.** (Jan 15:4-8)

Podobenství končí varováním a příkazem vytrvat až do konce. Věřící je označen a definován tím, že vytrvává až do konce a nikdy nepřestává nést ovoce:

- ◆ *Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce.*

Neexistuje žádná biblická kategorie planých věřících, kteří by nenesli ovoce nebo jak již bylo řečeno, kteří by nezůstávali v Ježíši Kristu. „Zůstat v Kristu“ je synonymem „nesení ovoce“. Každý věřící nese ovoce a proměna jeho srdce je v jeho životě očividná:

- ◆ *Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. Proti tomu se zákon neobrací. Ti, kteří náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali sami sebe se svými vášněmi a sklony. Jsme-li živi Božím Duchem, dejme se Duchem také řídit. Nehledejme prázdnou slávu, nebudme jeden k druhému vyzývaví, nezávidme jeden druhému.* (Galatským 5:22-26)

Jan používá stejný jazyk na konci 1. století:

- ◆ *Kdo je lhář, ne-li ten, kdo popírá, že Ježíš je Kristus? To je ten antikrist, který popírá Otce i Syna. Kdo popírá Syna, nemá ani Otce. Kdo vyznává Syna, má i Otce. Ať ve vás tedy*

28 ZÁPAS O DUŠI

zůstává to, co jste slyšeli od počátku. Zůstane-li ve vás, co jste slyšeli od počátku, zůstanete i vy v Synu i Otcí. A to je zaslíbení, které on nám dal: Život věčný. (1. Janův 2:22-25)

Je zřejmé, že „zůstávat v Kristu“ a „nést ovoce“ není pro křesťana jednou z možností, naopak, je to jediný důkaz, že ten, kdo prohlašuje, že zná Krista, mluví pravdu. Tato skutečnost je proto tak důležitá, protože se vztahuje ke dvěma bodům našeho spasení, které Ježíš zajistil všem, za které zemřel.

Za prvé, vykoupil naše ospravedlnění – naše hříchy (minulé, současné a budoucí) jsou v nebi dokonale odpuštěny.

Za druhé, vykoupil naše posvěcení – Boží Duch způsobuje, že milujeme Boha více než náš hřích, a zajišťuje, že porosteme na cestě s Bohem v tomto životě.

◆ *Tak jedinou obětí navždy přivedl k dokonalosti ty, které posvěcuje. (Židům 10:14)*

A co říká 11. kapitola Římanům?

Další důkaz, že náš výklad Jana 15 je přiměřený, spočívá v Pavlově dopise Římanům 11:17-24:

◆ *(17) Jestliže však některé větve byly vylomeny a ty, planá oliva, jsi byl naroubován na jejich místo a bereš sílu z kořene ušlechtilé olivy, (18) nevynášeš se nad ty větve! Zacheš-li se vynášet, vzpomeň si, že ty neneseš kořen, nýbrž kořen nese tebe! (19) Řekneš snad: Ty větve byly vylomeny, abych já byl naroubován. (20) Dobře. Byly vylomeny pro svou nevěru, ty však stojíš vírou. Nepovyšuj se, ale boj se! (21) Jestliže Bůh neušetřil přirozených větví, tím spíše neušetří tebe! (22) Považ dobrotu i přísnost Boží: přísnost k těm, kteří odpadli, avšak dobrotu Boží k tobě, budeš-li se jeho dobroty držet. Jinak i ty budeš vyřazen, (23) oni však, nesetrvají-li v nevěře, budou naroubováni, neboť Bůh má moc naroubovat je znovu. (24) Jest-*

liže tys byl vyřazen ze své plané olivy a proti přírodě naroubován na ušlechtilou olivu, tím spíše budou na svou vlastní olivu naroubováni ti, kteří k ní od přírody patří! (Ř 11:17)

V dopise Římanům 11 Pavel používá „větve“ podobným způsobem jako Jan „ratolesti“. Větve představují etnické židy, kteří byli součástí tělesného národa Izraele. Jestliže použijeme slova z dopisu Římanům 11, potom jsou židé „přirozené větve“. Obdobu k Janovi 15 vidíme i v tom, že Pavel popisuje tyto větve jako „nevěřící“ a jako takové byly vylomeny a odděleny od pravého Božího lidu. Na rozdíl od Jana 15 nám v dopise Římanům Pavel připomíná, že tyto nevěřící židé mohou být „znovu naroubováni“, jestliže se obrátí a nese-trvají v nevěře. Vyvolení židů budou „naroubováni do své vlastní olivy“ pokáním a vírou, naprosto stejně jako vyvolení pohanů. Další rozdíl mezi evangeliem Jana a dopisem Pavla Římanům vidíme v tom, že Pavel představuje ještě jiné větve, jež byly od „přirozenosti plané“, ale nyní jsou „naroubovány“ na ušlechtilou olivu Božího lidu. Tyto „naroubované“ větve nyní také „sají duchovní výživu z kořene ušlechtilé olivy“ (Ježíše) a staly se tak součástí pravého Božího národa – církve, jež zahrnuje jak židy, tak pohany, jak „přirozené“, tak „původně plané“ větve. Zahnutí pohanů by nás nemělo překvapit, protože Pavlova slova nám odhalují plnější pochopení církve než Janova slova, která byla zaznamenána z pohledu staré smlouvy. Nezapomínejme, že události evangelií proběhly v historických souvislostech vázaných ke staré smlouvě. Byl to právě Pavel, jenž vynesl na světlo smysl tajemství od věků ukrytého v Bohu (viz Ef 3:1-12). Stručně řečeno, Pavlovo tvrzení v dopise Římanům 11 se zásadně podobá tomu, které je zaznamenáno v Janovi 15 a potvrzuje výklad, který jsem předložil v tomto pojednání. V obou textech vidíme větve a ratolesti, které jsou vylomeny a odřezány – jednotlivé nevěřící židy, kteří

nejsou zahrnuti do Boží rodiny, protože nepřijali plnost Božího zjevení v Ježíši Kristu (Ř 16:25-27).

Než opustíme podobenství Římanům 11, musíme se blíže podívat na slova, která Pavel pronesl k věřícím pohanům. Ve 20. až 22. verši nás Pavel varuje:

- ◆ ... *Nepovyšuj se, ale boj se! Jestliže Bůh neušetřil přirozených větví, tím spíše neušetří tebe! Považ dobrotu i přísnost Boží: přísnost k těm, kteří odpadli, avšak dobrotu Boží k tobě, budeš-li se jeho dobroty držet. Jinak i ty budeš vyřazen.*

V těchto verších Pavel používá historický příklad nevěřícího Izraele jako výstrahu věřícím pohanům, aby vytrvali ve víře až do konce. Nevěřící židé pod starou smlouvou vyznávali falešnou „víru“, což sami neustále potvrzovali svojí nestálostí a nedostatkem vytrvalosti. Pavel připomíná jejich případ jako varování falešným „věřícím“ z pohanů. Jestliže vyznávající „věřící“ nevytrvá v milování Ježíše Krista až do konce, pak bude „vylomen“ přesně tak, jak byl „vylomen“ nevěřící žid. **Douglas Moo** to popsal takto:

Pavel nyní vysvětluje, proč by se křesťané z pohanů měli bát: „*Jestliže Bůh neušetřil přirozených větví, tím spíše neušetří tebe!*“ Mnozí židé neměli vytrvalou víru, protože neměli patřičný „strach“ z Boha – proto jsou odvrženi a odsouzeni. Jestliže tedy Bůh takto odsoudil mnohé židy, kteří byli přirozeně spojeni se stromem a s jeho živým kořenem, potom Bůh jistě odsoudí a odvrhne i ty, kteří byli naroubováni jako cizorodé větve.

Závěr

Podobenství pravého kmene vinné révy a ratolestí nejlépe pochopíme, když se podíváme na souvislosti, jež obklopují postupné zjevení a hlavně dění okolo přechodu od starosmluvního věku předobrazů a fyzických stínů k novosmluvnímu věku duchovní sku-

tečnosti, t.j. jejich naplnění v Ježíši Kristu. Od typu k antitypu, od předobrazu k vyplněné skutečnosti. Použité předobrazy a stíny dokonale vyhovují všem podobenstvím během celých dějin spásy. Ty se pohybují od starosmluvní historie, v níž byl Izrael pouhým fyzickým obrazem vinné révy, ke vždy historicky platné, ale až novosmluvně zjevené duchovní skutečnosti, v níž je pravou vinnou révou a kmenem Ježíš Kristus. Boží lid staré smlouvy vyznával, že on je tou Boží vinnou révou a vinicí, že jen on je vrostlý do Boha. A ve skutečnosti byl, až na malý ostatek, jen tělesným obrazem a stínem. A náhle, v Ježíšově době, má ustoupit Božímu lidu nové smlouvy, tomu, jenž setrvává a zůstává v tom pravém vinném kmene, v Ježíši Kristu, novému lidu, jenž je pravým nájemcem Boží vinice. Jan 15:1-8 je vlastně extrakt toho, co znamenalo pro žida těch dnů, aby patřil ke skutečnému Božímu lidu a nejenom k jeho stínu. Musel si uvědomit, že náležet opravdově k Božímu lidu není podmíněno etnickým původem, jenž byl znázorněn vinnou révou Izraele. Musel přejít od obrazu ke skutečnosti, musel přejít od sebe ke Kristu. Musel si uvědomit, že ta skutečná cílová zaslíbení daná Abrahamovi byla vlastně dána tomu jednomu jeho potomku, totiž Ježíši Kristu. A jen ti, kdo jsou do něho vrostlí se z těchto zaslíbení budou těšit. Jan 8:1-15 je největší dilema kteréhokoliv žida, který dodnes v otázkách spásy spoléhá na starou smlouvu a Mojžíšův zákon.

– Mike Adams –

KŘEST DĚTÍ

V písemné pozůstalosti F. Urbánka je též koncept dopisu českému superintendentovi Just. En. Szalatnayovi, který mladého bohoslovce ordinoval. V konceptu (z 10.12. 1897) m.j. čteme: „Vele důstojný pane superintendente, ... ráčil jste být vždycky ke mně laskav, což mi

30 ZÁPAS O DUŠI

bylo zvláště podporou a potěšením v těch těžkých začátcích pražských, a já podnes na ty dny rád vzpomínám. Dostal jsem se do kolise s církevním učením. Již r. 1893 jsem nevěděl určitě, proč vlastně křtíme nemluvnátka – doufal jsem, že na Lhotě bude mi křest usnadněn, když je tu spíše než kde jinde křest víry, tj. víry rodičů. Ale již delší dobu mě každá křestní neděle stála velké úsilí. V srpnu 1897 na Vsetíně jsem otázku předložil konferenci, ale přešlo se přes ní. Nyní pak se už nemohu udržet – nemohu spát ani jíst, protože mám výčitky svědomí, že mám něco konat, proti čemu se vzpírám již tak dlouho. Moje důvody jsou:

1. Křest dítek nelze z Písma dokázat.
2. Křest není náhradou za obřizku.
3. Křest lze konat, kde je vyznání víry.
4. Křtem dítek rozšiřujeme názor, jako by v tom výkonu spočívala nějaká magická síla – úplně od smýšlení neodvislé odpuštění hříchů.
5. Podporujeme názor tento: všichni pokřtění mají se eo ipso za křesťany.
6. Tím se vzbuzuje mylné domněnání, že „víru“ lze dědit. A víra je přece něco, co stojí člověka krev srdce, je to zakoušení vlnobití Božího, je to srdečné uchvácení té jediné oběti Kristovy.
7. Tím sami překážíme konání kázně.

Lze tedy říci: Křest dítek je pouze církevním učením, jež církev zavedla k potěšení rodičů a pevnějšímu svazku dítěte k církvi. Když se však pozná škodlivost toho, má právo i povinnost před křtem dítek varovat.

Širší výklad a biblické zdůvodnění posílám zároveň důst. p. seniorovi do Stráže, poněvadž jsem vázán slavným slibem a círk. zř. § 28.1. Táže se v témž dopise: „Proto dovoluji si předložit otázku, zdali je možno, abych vyvodil z toho, k čemu jsem přišel, své následky, a přece zůstal reformovaným farářem? K tomu, ... dovoluji Vám předložit uctívou otázku další: zdali jest možno, když nemohu podle všeho býti reformova-

ným farářem, abych měl jinou službu v ref. církvi? Ovšem, že mi nelze mluvit o cestujícím kazatelství, ale já mám myslím na vyučování na školách pražských. Tolik vidím, že když ani toto by nebylo lze mi svěřit, že ani v budoucnu nemohu mít naději, že by mě ref. církev mohla potřebovat. Já bych rád, z té duše sloužil církvi ref. s nasazením svého života, ale konat něco, co mě zlomí, to mi nelze. Víím, že mě čekají veliké těžkosti, ale byl bych lhářem před svou církví, a lhář nebude nikde ku požehnání.“

Kazatel Fr. Urbánek, K 50. výročí úmrtí, Oliva 1999, (115) str. 51-52

EVANGELIZAČNÍ ZKUŠENOSTI

* Drazí Steigerovi,

přijměte prosím mé přání zdraví a síly k práci, kterou konáte. Zatím jsem neobjevil nic lepšího ve smyslu evangelizace. Jako člověk blízký k odchodu v těle se těším na shledání s Kristem-Bohem a jsem šťasten, že vaší zásluhou posiluji tento pocit štěstí. Mám víc přátel, kterým bych rád svěřil ten „recept“ na štěstí. Nejvíce se mi zamlouvá kniha Vladimíra Krále „Hledání počátku a cíle“. Prosím vás, pošlete mi dle vašich možností několik těchto knih – rád bych je půjčoval svým přátelům...

Snad se budete ptát, proč pro slávu Pána nepoužiji vlastní slova. Nejsem tak řečí sběhlý, že bych uměl beze zbytku přesvědčit o Božích pravdách, proto bych rád použil k zamyšlení lidí nad sebou samými a jejich dalšího přístupu ke studiu bible. Sám jsem celou bibli přečetl 32 krát. Nejsem si stejně jist, zda obsáhnou a pochopím vše. Proto čtu vše, co se mi dostane do rukou o vysvětlení biblických kapitol pro dokonalé pochopení v češtině.

Velmi mě udivuje, že i mezi kazateli je nejistý názor na knihu Genesis, zejména šestidenní stvoření. Často zní

odpověď: „Uvidíme, až tam budeme.“ Toto pokládám za značný odklon od pravé víry, protože je vlastně základem pro poznání o činnosti samého Boha. Osobně jsem nejšťastnější poznáním Božích pravd, a proto chci pomoci ke štěstí jiným, co pokládám za povinnost každého křesťana, přestože vím, že ne my Boha, ale Bůh si vyvolil nás. Jsem přesvědčen, že i můj malý příspěvek k evangelizaci je Jeho vůle.

Děkuji vám moc za vše, co děláte, a věřím, že Bůh vás povede nadále ve Vaší činnosti ve zdraví a síle. Modlím se za vás neustále.

– Rudi S. – Kanada, dopis č. 612

* Milí přátelé,

v posledním dopise jsme vás informovali o požehnání, které nám Pán Bůh dává v posledních letech. Na první pohled to možná vypadá, že se u nás dějí jen krásné věci. Dějí. Přibývají noví křesťané i služebníci a vedoucí. V posledních dnech se ohlížíme zpět a hodnotíme to, co se u nás děje a dělo. Kromě zmíněného požehnání však vidíme mnoho zápasů, smutku a pláče. Dovolte nám podělit se s vámi i o této smutnější stránce života v našem sboru.

Od roku 1996 nám Bůh dovolil počítat více než 40 velkých letních misijních kempů a další desítky menších víkendových evangelizačních aktivit. Evangelium slyšely stovky a možná už tisíce lidí z Písku a okolí. Mnozí z nich se rozhodli pro život s Kristem, ale jejich víra se dříve či později ztratila. Když se díváme na fotografie z těchto akcí, nebo když jdeme ulicemi Písku, vidíme desítky lidí, kteří kdysi byli velmi blízko Pánu Ježíši. Z těch, kteří byli velmi blízko, zůstala věrná jen malá část (odhadem asi 10%). V takových chvílích zažíváme spolu s Kristem smutek nad tím, že brána je úzká a málokdo ji nalézá. Dokonce jsme ztratili i některé schopné a několikaleté služebníky.

Přestože je brána ke spasení již sama sobě úzká, domníváme se, že

v České republice je v současné době ještě užší, než v některých dalších zemích. Potvrzují nám to i různí „světaznalí“ služebníci a misionáři. Např. Dave Patty říká: „Získat v ČR jednoho člověka pro Krista je velmi náročný zápas a každý nově obrácený křesťan je velmi vzácný. Mnohé sbory v ČR nezažili nové obrácení třeba několik let, a když to zažijí, je to výjimečná událost pro celý sbor.“ Jiní misionáři, kteří mají zkušenosti a informace z jiných zemí, jsou překvapeni tvrdou půdou českých srdcí. Mnozí z nich po letech opouštějí naši republiku velmi unaveni a někdy se zdá, že i bez viditelného ovoce. Jiné udivuje český nezájem o člověka a alergie na církev. Evangelista, kazatel a ekonom Pavel Hojka říkával položertem, ale se smutkem v srdci: Získání jedné duše stojí strašně moc – přepočteno to vychází na jeden milión korun.

Skutečně je to tak, že od roku 1996, kdy se rozvinula naše misie, zjišťujeme obrovské nasazení a věrnost mnohých služebníků, která se dá charakterizovat takto: Každotýdenní břemeno vyučování a organizování v mnohých misijních klubech a malých skupinkách, modlitební zápasy a hodinové návštěvy nových a vzdalujících se křesťanů, obětování svých koníčků a svého odpočinku pro získání jiných, obětování osobních ambicí služebníků, opuštění výhodných zaměstnání a výhodných studentských pobytů v zahraničí atd. S jistým šokem jsme při pohledu zpět zjistili, že tato misie nás od roku 1996 stála nejméně 15 milionů korun (platy, kempy, nájem, doprava, letáky, pozvánky, materiální zajištění, atd). A výsledek? Několik málo desítek znovuzrozených lidí. Možná, že kdybychom věnovali tolik času, sil a peněz v jiné zemi, už by existovalo několik velkých živých sborů. Bůh nás však vsadil do České republiky a tak chceme i nadále plnit své poslání, i když je to opravdu dřina.

Jsme plně přesvědčeni, že naše (i vaše) síly, čas a peníze jsou dobře investovány do Božího království. I když

32 ZÁPAS O DUŠI

získání jednoho „Kristovce“ stojí tak moc, je to investice do věčnosti. Tento křesťan stráví věčnost v nebi, což je tou největší motivací pro naši „dřinu“. Ale už zde na zemi tito získání zažívají mnoho požehnáání. Napravují své vztahy, zakládají rodiny, kde jsou děti vedeny ke Kristu, stávají se pomocníky, vedoucími i pastory, a pomáhají tak získávat další a vychovávat je k životu s Kristem. Naše práce není marná a vaše podpora je pro nás obrovským povzbuzením. Každý váš dopis je pro nás pohlazením. Každý den, když v kanceláři zapínáme počítač, jeden z prvních pohledů míří na doručenou poštu, zda nám někdo z Vás nepíše. A pak tyto dopisy předáváme ostatním a mnohé z nich čteme veřejně ve sboru. Moc pro nás znamená. Každá zmínka, že se za nás modlíte, některým našim nasazeným pracovníkům vhání slzy do očí. A ti, kteří nepláčí, se radostí rozzáří. Každý váš dar a příspěvek je zázračným Božím skutkem, protože většinou dojde v nejkritičtější chvíli, kdy se zdá, že druhý den nebude na faktury a mzdy. Toto Boží vedení zažíváme již od počátku existence sboru a proto věříme, že se Bůh bude i nadále (třeba i skrze vás) starat o napjaté rozpočty naší misie, o stavbu sborového domu, která je z lidského pohledu nerealizovatelná, o výdaje na další zaměstnance a dobrovolníky, které, jak věříme, Pán Bůh volá do svého díla v jihozápadním regionu ČR. Moc vám děkujeme za váš podíl na službě v tomto regionu. Rádi se za naše spolupracovníky modlíme, a tak se nebojte napsat nám své modlitební předměty. Na vlastní kůži zažíváme, jaké to je, když se za nás jiní modlí.

– ELIM, Písek –

* Dobrý den, pane Steiger, dovoluji si Vám napsat, neboť se mi líbí Vaše články, které vycházejí v časopise Zápas o duši. Rád bych Vás požádal o radu ohledně zvolení si vhodné křesťanské církve či společenství.

Asi před dvěma měsíci jsem Pána Ježíše nazval svým Pánem a Spasitelem. Začal jsem také číst bibli a modlit se. Nyní hledám nějaké společenství, ale zatím nevím. Začátkem roku jsem chvíli chodil ke katolíkům, ale poté jsem začal shánět informace a raději jsem přestal. Navštívil jsem shromáždění různých církví a křesťanská společenství, BJB, Církev bratrská, katolická char. obnova, Apoštolská církev, ale zatím se nedokážu rozhodnout s čistým a klidným svědomím. V minulém roce jsem hledal Boha či nějaký smysl ve východních a alternativních směrech, ale nic jsem nenalezl, jenom jsem získal určité zkušenosti a hlavně se stal v duchovních záležitostech velice opatrným a konzervativním. Byl jsem proto rád, když mi bylo na konci minulého roku naznačeno (snad shůry), že Ježíš je ten pravý. Rád bych napsal něco o své zkušenosti a názoru na kurz Alfa, který jsem nedávno absolvoval. Já jsem si stáhl asi 30 článků a analýz z apologetických a obdobných serverů o kurzech Alfa, o Holy Trinity Brompton (anglikánský kostel, kde působí autoři kurzu) a o Toronto blessing, poté další články (asi 50) o různých herezích a o křesťanských směrech atp. Z tohoto usuzuji, že se v lepším případě opravdu nejedná o nejvhodnější způsob evangelizace a v horším případě o skryté šíření Toronto blessing a o šíření zdeformovaného, t.j. nepravdivého evangelia a to hlavně (ale nejen) v kapitole o naplňování Duchem svatým. Čili v mém konkrétním případě si kladu otázku, zda jsem poznal evangelium správným a pravdivým způsobem a zda jsem spasen. Proto jsem si našel na internetu jiné evangelizační kurzy a zkusím je projet. Zatím nejsem ještě schopen, aby mi bible na vše odpovídala, takže se bojím postupovat v křesťanském životě dále a bojím se, abych nenaletěl, respektive si říkám, když jsem nenaletěl těm různým východním okultistům, tak by bylo hloupé, abych naletěl nějakým křesťanským heretikům. Takže mé otázky

jsou: Je moje víra biblická? Mám vstoupit do církve, která používá takový evangelizační nástroj? Dalším problémem je, že nikdo z organizátorů kurzu Alfa v dané církvi se nezminil o skutečnostech, které jsem zjistil. Poté, co jsem je na to upozornil, a zvláště na projevy onoho ducha při některých kurzech Alfa, tak na to nic neřekli a jeden dokonce řekl, že mu to nepřipadá divný.

V ČR bohužel pořádají kurzy Alfa téměř všechny církve, takže kdybych byl přísnější, tak bych nemohl vstoupit do žádné církve. Tato zkušenost je pro mne též poučením, že i křesťansky znovuzrození lidé čtoucí bibli dlouhá léta nemusí správně přemýšlet, mohou dělat chyby a co je nejhorší, nemusí působit důvěryhodně a přesvědčivě. Proto mám problém brát vážně církve a sbory, které tímto způsobem evangelizují, když ti zkušenější křesťané z různých protestantských i anglikánských sborů v Alfě nacházejí takové nedostatky (většinou chytře maskované). Problematické pro posuzování ze strany církvi je asi to, že některé kapitoly jsou prý zpracovány na výtečnou, a proto asi ta snaha hledat chyby v těch dalších kapitolách je snižená a kurz je proto přijímán. Bohužel, začínající křesťané nejsou seznámeni s věcmi, s kterými by měli být seznámeni (vlastnosti Boha, širší výklad pána Ježíše, ztracenost lidské existence a její hříšnost, jak dědičná, tak vlastní). Naopak je kladen důraz na mluvení jazyky, o kterých nemusí začátečník nic vědět. Ta má osobní zkušenost je spíše charakteru zklamání, že i mezi křesťany a křesťanskými církvemi se mohou šířit takové věci, a zkušení (starší sborů a kazatelé) nezakročí. Jak mám brát vážně jejich další učení a prohlášení, když přehlídí takové věci? Uvažuju o tom, že bych buďto přeložil nějakou z těch analýz či napsal nějaké hodnocení a umístil to na nějaký server – granosalis atp., ale asi koncem léta, až si vše lépe promyslím a budu mít časový odstup.

Nejvíce mne udivuje, že ty různé církve za to dlouhé období své existence nemají vypracovány vlastní evangelizační programy a nechají je nahradit nějakou Alfou, která je formálně dokonalá, ale asi neevangelizuje klasickými způsoby. Navíc, jak brát vážně produkty lidí, kteří jsou ve Velké Británii šifříteli „Toronto Blessing“ (od 5/1994), což je největší hereze 90. let a navíc již od roku 1994 existují analýzy, svědectví a úvahy o tom, jak se to projevuje, a že ty zdroje jdou k hinduismu a že probuzení kundalini je v některých symptomech podobné projevům torontského ducha. Navíc v Písmu nejsou žádné opory pro projevy takového ducha (umrtven v duchu – slain in spirit, štěkáni či vydáváni jiných neartikulovaných zvuků).

Omlouvám se, že jsem se tak rozepsal. Přejím mnoho síly a inspirace při tvorbě Vašeho časopisu.

– Pavel Š. –

ALFA V KOSTCE

Pro nezaskvěné čtenáře několik základních informací o tom, jak je Alfa představována v rámci sborové evangelizace:

Co je to ALFA?

Alfa je pro každého, kdo se chce dozvědět něco praktického o křesťanské víře. Alfa je místem, kde není žádná otázka nemístná, nevhodná nebo zaujatá. Alfa je seriál rozmluv v neformálním a v interaktivním prostředí na téma jako:

Kdo je Ježíš? • Proč Ježíš zemřel? • Proč a jak bych měl číst bibli? • Proč a jak se modlit? • A co svatý Duch? • Jak nás Bůh vede? • Jak mohu přemáhat zlo? • Proč bychom měli o Bohu mluvit s ostatními? • Uzdravuje Bůh i dnes? • A co církev?

V USA existuje více forem Alf; ta kterou užívají necharismatické sbory má odlišný formát, kde není kladen důraz na zkušenost s Duchem svatým. Pro srovnání uvádíme obsah:

34 ZÁPAS O DUŠI

Jak mohu poznat Boha osobně? • Má křesťanství nějaký smysl? • Co se stane po smrti? • Je bible věrohodná? • Jak můžeme vědět s předstihem kde budeme trávit věčnost? • Když je Bůh milující, proč je život plný bolesti? • Kdo byl Ježíš skutečně? • Proč musel Ježíš zemřít (co se tím změnilo)? • Jaké modlitby Bůh vyslyší? • Jak lépe poznat bibli, aby dávala smysl i mně.

Komu je Alfa určena?

Dospělým všech věkových skupin a vyznání • těm, kdo se více zajímají o Boha než o církev • všem, kdo nemají náboženské kořeny • těm, kdo v církvi vyrostli, ale chtějí svou víru přezkoumat nebo obnovit • těm, kdo si chtějí ověřit co vlastně bible říká o opravdové duchovnosti • všechny zvědavé, kteří chtějí prozkoumat základní tvrzení křesťanů

* *Milí Steigerovi,*

znovu jsem se vrátil k ZOD 59 a 60, kde se píše o „Alfa“ kurzech, a to jak z pera sestry Steigerové, tak z pera překladatele. Osobně – nevím jak dnes vy – považuji Alfu za velmi problematickou, neku-li nebezpečnou. Je např. – pro svoji „nedoktrinálnost“ schválena Janem Pavlem II. jako vhodný nástroj evangelizace. Nejhorší však vidím, že člověk, který není veden k pokání a vyznání Krista ústy, je veden ke „zkušenosti“ s Duchem svatým a až poté se mnozí lidé „obráťí“. Jako by Duch svatý byl náhražkou Krista a jeho kříže. Mnohem více varující je skutečnost, že „Holy Spirit Weekend“ byl zařazen až po torontské zkušenosti autora Alfy a lidé na kurzech např. štěkali jako pes. Proč však píšu. Jsme velice konzervativním sborem, avšak systematický tlak protagonistů kurzu „nyní máme to pravé“ dělá divy i s konzervativními lidmi, kteří touží po záchraně hynoucích... Myslím, že by stálo za to o Alfě znovu napsat trochu rozsáhlejší článek. Víím, že jste mezidenominačním časopisem, ale někdy je třeba zatroubit k výstraze.

– S pozdravem Váš Aleš Franc –

Jelikož Alfa kurzy jsou dnes součástí evangelizačního programu mnoha sborů i u nás, dáváme prostor pro zamýšlení těm, kdo Alfa kurzy připravují nebo o jejich zavedení uvažují, aby odpovědně zvážili a zamysleli se nad tím, co od nich očekávají. Jde povětšinou o méně známé informace, které se někteří zdráhají zveřejnit. Prosíme o vaše porozumění, poctivé prostudování celé věci, zdrženlivost a věcnou diskuzi.

– kas –

KURZY ALFA, EVANGELIUM PRO TŘETÍ TISÍCILETÍ?

Motto:

„Možná jste ve společenství prožili, že jste s ‚evangelizací‘ na dně. I pro vás, kterých se to týká, přináší tento článek dobrou novinu: je tu nový vítr, který oblétl Evropu a už ho máme i u nás. Není to nová metoda – nejde totiž o způsob, ale o moc Ducha – v tom jsou Alfa opravdu charismatické.“
– Tomáš Dittrich –
šéfredaktor Života víry

„Už žiji dost dlouho, abych viděl mnoho větrů učení vanout tělem Kristovým... Všiml jsem si, že vedoucí, kteří jedou na těchto vlnách, mají často tendence plout na další vlně, když ta stará už odplula. Proto někteří dřívější stoupení extrémního pojetí víry jsou teď zastánci smíchu. A tělo Kristovo zapomíná na své dřívější zkušenosti, když jejich extrémní důrazy nechaly nepočítaně rozdělených církví a duchovních ztroskotanců.“

Goerge Wood

Ex-superintendent Assemblies of God

Úvod

Snad každému upřímnému křesťanovi záleží na tom, aby lidé z jeho okolí přišli ke Kristu a byli zachráněni před Božím hněvem. Sám apoštol Pavel prohlašuje, že se raduje, když se zvěs-

tuje Kristus „jakýmkoliv způsobem“ (Fp 1,18), avšak zároveň důsledně vybízí křesťany ke zkoumání předávaného poselství (1Te 5,23), jak jsme toho svědky u Berojských židů (Sk 17,11). Podívejme se proto na kurzy Alfa podrobněji.

Historie

Kurzy Alfa byly vytvořeny v anglickém sboru Holy Trinity Brompton (HTB) v roce 1977 Charlesem Manhamem jako kurz pro nově obrácené křesťany, které Manham zval k diskusím nad Božím slovem při společných obědech. V roce 1981 John Irvin tyto kurzy zredukoval na deset lekcí a přidal k nim víkend o Duchu svatém. O čtyři roky později, pod vedením Nickyho Lee, se kurzy rozrostly na sto studentů navštěvujících lekce každý týden.

V roce 1990 se kurzů ujal Nicky Gumbel, anglikánský vikář, postupně jim vtiskl novou dynamiku a začal je používat jako evangelizační materiál. Mimo mateřský sbor byly poprvé použity již v roce 1992 a v roce 1993 se v HTB konala první konference kurzů Alfa.¹

Rozšíření

Dnes jsou, dle protagonistů „Alfy“, kurzy jednou z nejdynamičtější se šířících metod zvěstování evangelia v současném světě. V roce 1999 bylo zaregistrováno 14.200 kurzů, kterých se zúčastnilo 1.556.570 lidí a v roce 2002 bylo registrováno 24.000 kurzů Alfa ve 137 zemích světa. Dosud je absolvovalo přes 3,8 milionu účastníků. Kurzy již byly přeloženy do 46 jazyků.² Národní koordinátor kurzů Alfa v ČR k tomu poznamenává:

„Z mnoha zemí světa slyšíme o kurzech Alfa, zvláštní metodě šíření evangelia, která slaví úspěchy ve více než stovce zemí světa, v různých kulturách, v různých církvích, mezi různými sociálními a věkovými skupinami obyvatel. Něco tak široce používaného je pozoruhodné již samo o sobě.“³

Pro příjemné a otevřené prostředí, které kurzy navozují, je dokonce autor

citace přirovnává k Ježíši Kristu:

„V něčem mi Alfa silně připomíná samotného Ježíše Krista. Lidé se s ním cítili příjemně. Dokázal jim říkat věci, které se jim týkaly. Měl hluboké poselství, ale jeho současníci mu rozuměli. Přestože mluvil na rovinu, lidé prožívali, že je přijímá takové, jací jsou. Vyvolával v nich otázky a dával jim svobodu hledat odpověď. Taková je i Alfa.“⁴

Kurzy se těší doporučení církevních vůdců „od katolíků po tzv. charismatiky“⁵ a ve Velké Británii získaly dokonce národní charakter, kde je doporučují některé známé osobnosti, pozitivně o nich mluví celostátní média, vysílány budou v televizi a letos v listopadu se uskuteční „pozvání národa na večeri“, inzerované na více než 1.500 billboardových plochách. Jde o pozvání pro každého Brita zúčastnit se úvodní slavnostní večere kurzu.⁶ Kurzy Alfa byly schváleny Janem Pavlem II. jako vhodný nástroj světové evangelizace, který slouží ke sblížení církví, zejm. katolíků a protestantů.

Nekonfrontační evangelium

Samotná přitažlivost kurzů a jejich efektivita je založena na tzv. „nekonfrontačním“ pojetí přátelské evangelizace. Zatímco při „klasickém“ zvěstování evangelia je evangelium člověku předloženo s apelem na rozhodnutí – což označují kritikové klasické evangelizace jako „konfrontaci“, či „nátlak“ – v kurzech Alfa je tomu jinak. Člověku je v příjemném prostředí, u společné večere, postupně a nezávazně předkládáno evangelium, které má člověka povolna přivádět blíž k Bohu. Jak uvádí protagonisté Alfa: „jakýkoliv nátlak z naší strany je nepřipustný, necháváme jednat Ducha a prostředí“.⁷

„Konfrontační“ evangelium předkládá člověku to, čemu má věřit, „nekonfrontační“ způsob dává v tom člověku svobodu. „Říkají vám, čemu máte věřit. To my neděláme“⁸, distancuje se Gumbel od klasického pojetí. Princip podání evangelia v kurzech Alfa pak popsal překladatel knih Nickyho Gumbela:

36 ZÁPAS O DUŠI

„Například tvrzením, že ‚zvěstování evangelia je proces‘, má (pokud tomu dobře rozumím) v rámci kurzu na mysli to (pokud to přeženu), že stav člověka se dá vyjádřit škálou od -10 do +10, kde na bodě -10 stojí masový vrah, který znásilní každé druhé dítě, jež potká na ulici, na bodě 0 člověk, který se obrací ke Kristu, na bodě +10 beze zbytku vydaný Kristův služebník. Přítom během kurzů Alfa se někdo ‚posune‘ z bodu -10 do bodu -5, pak do bodu -1, a pak třeba odejde, nebo se potom někdy posune do bodu +3 (hurá) a pak se zapojí do místního sboru, kde pokračuje jeho růst dál.“⁹

V různých tiskovinách, pojednávajících o Alfě, se můžeme dočíst, že nejdůležitější je při tom příjemné prostředí, přátelská atmosféra, velká pohoda, vtipy, slavnostní přípitek, výborné jídlo, ponechání lidem jejich názor...¹⁰ atd. Takovéto prostředí a atmosféra způsobí, že „Alfa je nenásilná, nenátlaková, vysloveně příjemná.“¹¹ Při čtení všech těch článků může člověku vyvstát na mysli otázka, jak je tedy možné, že se na kurzech lidé tak masově obracejí a ještě se při tom cítí příjemně a téměř nepostřehnou, že se stali křesťany? Vysvětlení je jednoduché, všechno vykoná Boží moc, zejména během tzv. víkendu s Duchem svatým.

Víkend s Duchem svatým

K samotné konverzi proto zřídka kdy dochází racionálním rozhodnutím, nýbrž na základě duchovního prožitku během tzv. „víkendu s Duchem svatým“. Víkend, spojený mnohdy s výletem do přírody, je situován do první poloviny kurzů, a krom vyučování o Duchu svatém člověku nabízí i duchovní zkušenost, kdy má účastník prožít Boží přítomnost, která mnohdy bývá doprovázena nadpřirozenou manifestací. Podle Garyho Coxe, řečníka na konferenci o kurzech Alfa v Praze, je tento víkend pro konverzi klíčovým. „...víkend, který se skutečně přibližně v polovině kurzu, je podle něj jednou z jeho nejdůležitějších součástí: především

tam lidé uvěří... účastníci často prožijí působení Ducha svatého tím, že se jich dotkne a dá jim prožít Boží lásku...“¹²

Slečna Eva Petrušíková nám ve svém svědectví, které protagonisté kurzů v České republice používají k propagaci, dává nahlédnout, jak tato zkušenost obohatila její život:

„Za zmínku také stojí ‚víkend s Alfou‘, který je umístěn přibližně do poloviny kurzu. Zde byla probírána témata o Svatém duchu s příležitostí modlit se i za osobní zkušenost. Někteří jsme na tomto víkendu Boží přítomnost osobně zakusili.“¹³

To je zcela v souladu se záměrem autora kurzů Alfa Nickyho Gumbela, který dochází ke stejným závěrům.

„Závěrem kurzu jsem položil otázku... jestliže je zde změna, kdy k ní došlo. Pro mnohé je rozhodujícím momentem sobotní víkendový večer.“¹⁴ „To je čas, kdy Nicky Gumbel pozve Ducha svatého, aby účastníci byli naplněni Duchem svatým.“¹⁵

Jak je vidět, účastníci kurzu nejsou k ničemu nuceni, nikdo jim – dle Gumbela – neříká, čemu věřit. Spasení pak přichází jaksi samovolně, když lidé po pěti kurzech „stráví společně víkend... (ale jenom jestli chcete, všechno je dobrovolné). A to je vše. Někde po cestě získáváte spasení. Funguje to.“¹⁶ říká dále Gumbel a prozrazuje jednomu udivenému novináři tajemství obrácení na kurzech Alfa:

„Řekněte mi o tom okamžiku“, ptám se Nickyho, „kdy člověk polkne a řekne si: ‚To je ono.‘“ „Modlíme se,“ odpovídá. „Modlíme se, aby lidé zakusili Ducha svatého.“ „Takže zkušenost s Duchem svatým je tím bodem zlomu?“ ptám se... udělali jsme mezi účastníky průzkum... 76 procent uvádí, že k tomu (obrácení) došlo během společného víkendu,“ říká Nicky. „Jak to funguje?“ „Modlíme se k Pánu, aby poslal svatého Ducha do jejich životů.“ říká Nicky.¹⁷

Při nekonfrontačním způsobu zvěstování evangelia se tak lze vyhnout tomu, co bývá často nevěřícími poklá-

dáno za nátlak, jako je výzva k pokání, vysvětlování úzkoprsé znějících doktrín atp. Zde stačí pozvat Ducha svatého a „Duch a prostředí“ vykonají vše potřebné. Tuto zkušenost potvrzuje i příběh ženy, která na kurzech zakusila naplnění Duchem svatým po deseti minutách, kdy si nebyla jistá, zda věřit Buddhovi, či Kristu, a která stále ještě z části nevěřila: „Ali patřila k hledajícím... Řekli jsme jí, že kurz Alfa může absolvovat, aniž by se stala křesťankou. Po šesti týdnech kurzu – po modlitbách a diskusích o životních otázkách jsme vyjeli na víkend svatého Ducha. Ali se tam zepřítala: ‚A co buddhismus?‘ Zalapala jsem po dechu, ale jiná dívka odpověděla: ‚bezva, podíváme se na to, když chceš.‘ Asi o deset minut později se k Ježíši modlila: ‚Věřím víc než nevěřím. Naplň mě.‘ A on to udělal.“¹⁸

John Wimber

Tento způsob zvěstování je založen na principu tzv. evangelizace Boží mocí – „nejde totiž o způsob, ale o moc Ducha“¹⁹ – kterou je nesená i tzv. „třetí vlna“²⁰, počatá americkým charismatickým vůdcem Johnem Wimberem, a která vyústila v mohutnou obnovu Torontského požehnání, projevujícího se zejména v Torontu a v Pensacole. V této obnově se ani tak nejedná o zvěstované poselství, jako spíše o zprostředkování prožitku s Duchem svatým. Kazatelé se na konferencích tohoto typu většinou nemodlí za pokání nebo konkrétní potřeby lidí, ale zvolou Ducha svatého, aby jednal „ted!“ a „víc!“ v očekávání, že se dostaví okamžitě projevy, většinou hlasitý smích a padání na znak. Nicky Gumbel, člen liberální anglikánské církve, se k Wimberovu odkazu hlásí i dnes. Nejenže Wimbera opakovaně cituje ve své, jinak excelentní knize *Otazníky života*, ale doktrínu evangelizace mocí vyučuje i na svých kurzech. Této skutečnosti si povšiml i jinak vstřícný Daniel Feifr, člen rady Církve bratrské, kterého na české konferenci o Alfě „trošku překvapil ten wimberovsko charismatický důraz...“²¹

Gumbel sám prožitek s Duchem svatým prostřednictvím Johna Wimbera zakusil, když jím při jeho modlitbě prošlo „něco jako 10 tisíc voltů... Ten Američan řekl pouze *Více síly!*“ ...uvádí dále Gumbel, „...To byla celá modlitba... Nepamatuji se, že by se modlil ještě za něco jiného“.²² Wimberova modlitba v roce 1982 byla tak mocná, že ji Gumbel musel dokonce zastavit. Obdržel však, skrze prorocství, dar „říkat druhým o Kristu.“²³

Když proto ve sboru Nickyho Gumbela ve stejném roce, kdy expandovaly kurzy Alfa, propukla i evropská část Torontského požehnání, Gumbel zde viděl jasnou souvislost:

„Věřím, že není náhoda, že současné hnutí Ducha svatého [Toronto blessing] přišlo ve stejný čas, kdy došlo k explozi kurzů Alfa. Myslím, že obojí jde spolu.“²⁴

Zdá se, že kurzy Alfa, resp. jejich důraz na zkušenost s Duchem svatým, vznikly na stejném základě, jako Torontské požehnání. O jaký druh prožitku s Duchem svatým se tu jedná? Vraťme se do první poloviny devadesátých let, do jednoho charismatického sboru v Kanadě, kde právě začíná oživení, které se nesmazatelně zapíše do dějin církve.

Torontské požehnání

V roce 1993 Randy Clark, pastor z kongregace Vinice v St. Louis ve státě Missouri, navštívil na škole hnutí Víry Kennetha Hagina „Rhema“ v Tulse, Oklahoma, shromáždění hostujícího evangelisty a bývalého lektora Rhemy v Africe, Rodneye Howarda-Browna. Ten v té době již druhým rokem sloužil v pomazání charismatického kazatele Bennyho Hinna, který své pomazání čerpal ze svých častých návštěv hrobu zesnulé kazatelky z období obnovy uzdravování Kathryn Kuhlmanové²⁵ a z návštěv hrobu nezávislé evangelistky Aimee McPherson, která tragicky zemřela na předávkování barbituráty.²⁶ Jelikož Brown dokáže vkládáním svých rukou navodit křesťanům stav podobný

38 ZÁPAS O DUŠI

intoxikaci alkoholem, označuje sám sebe jako „barmana Ducha svatého.“²⁷ Na shromážděních v Tulse pak došlo k projevům davového smíchu, opilosti se ztrátami paměti a padání naznak do mráкотného stavu po vkládání Brownových rukou.²⁸ Když se Clark vrátil do svého společenství, začalo k podobným projevům docházet i zde.

Na setkání sborů Vinice ve státě Wisconsin, v říjnu 1993, vedoucí oblasti, Happy Leman, vyzval Clarka, aby se se svou zkušeností začal sdílet s ostatními. I zde na sebe manifestace nenechaly dlouho čekat. Přes značnou osobní i denominační krizi však na dalším listopadovém celostátním setkání Vinice v Palm Springs vedoucí kongregace John Wimber prohlásil, že od října tohoto roku k němu Pán sedmáctkrát mluvil o tom, že nyní by mělo pro Vinici nastat období „nového začátku“²⁹. Právě na tomto setkání informoval Happy Leman Johna Arnotta, pastora sboru Vinice v kanadském Torontu, o tom, jak Randy Clark obdržel prostřednictvím R. H. Browna osvěžující zkušenost. Arnott okamžitě pozval Clarka do Toronta a 20. ledna 1994 toto setkání vyústilo v nepřetržitý devadesátidenní řetězec masových shromáždění. Tak vzniklo největší charismatické, celosvětové oživení, známé jako „Torontské požehnání“. Na těchto shromážděních docházelo běžně k masovému smíchu a jevům, jako je štekání – štekla i sám pastor John Arnott³⁰ – lidé řvali jako lvi nebo syčeli jako hadi. Pro tyto zvířecí manifestace se shromáždění stávala terčem kritiky konzervativních křesťanů, zatímco John Wimber v nich viděl důkaz působení Ducha svatého.³¹

Jiného názoru však byl John Goodwin, jeden z bývalých vůdců Vinice, který popírá, že se jednalo o zvířecí zvuky.

„Lidé ječí a vyjí. Zvířecí zvuky? Ale kdepak! Nikdy jste neslyšeli, aby zvíře takové zvuky vydávalo... Vinice, Pensacola, Toronto – děje se tam víc, než je vidět. Nejde pouze o nějaké hereze,

o nějaké falešné doktríny a podivné zkušenosti. Když pozorujete, jak lidé štekají jako pes, řvou jako lev, kroutí se na podlaze jako had... Už jste někdy viděli, jak se lidé před vašima očima mění v opici? To s vámi zatřese! ... Byl jsem v Londýně, když John Wimber vyučoval. Byli jsem právě s Blaine Coolem a Karlem Tuttleem, dnešním pastorem Vinice v Anaheimu, na balkóně. Náhle jsem koutkem oka spatřil kohosi vyskočit více než metr a půl ze židle... a ten někdo se začal fyzicky měnit v opici. Jeho tvář se změnila... znáte to z hororů, kdy se osoba mění na vlkodlaka! Bylo to přesně tak. Paže se mu prodloužily, ramena se změnila do opičích... totálně démonický projev. Lidé k němu pozdvíhovali ruce s voláním, „Pane, my žehnáme činům svatého Ducha.“ Chtělo se mi utéct z místnosti – a to jsem nebyl nijak blízko... Ani bych vám nemohl spočítat, kolikrát jsem byl na seminářích a konferencích, kde se takové věci daly.“³²

Nakonec do Toronta odjíždějí i někteří představitelé HTB³³ a John Wimber ve Velké Británii učí o Torontském požehnání. Z obavy před reakcí tradičně konzervativních Britů potenciální kritiky preventivně vyplínil slovy:

„Mám podezření, že i tady v Británii budou někteří reagovat podobně. Budou říkat: Ani za nic nebudu štekát jako pes nebo řvát jako lev, ani za svět se nebudu válet po podlaze. Něco tak nedůstojného! Můj Bůh by nic takového neudělal... Chápu takovou reakci, ale nelze ji udržet.“³⁴

Manifestace v HTB

Krátce po propuknutí Torontského požehnání se v Londýně sešla skupina křesťanů z různých církví, aby si vyslechla svědectví Eleanor Mumfordové, manželky Johna Mumforda, pastora a správce sborů Vinice v Británii, která se právě z Toronta vracela. Když se Eleanor za přítomné modlila, všichni byli citelně dotčeni. Mezi přítomnými byl i Nicky Gumbel. Ten si však uvědomil, že zameškává členskou schůzi své

církve a se svojí ženou spěchal do své kanceláře v South Kensington. Setkání se již připravovalo k odročení a Gumbel byl nucen se omluvit a vyprávět, co se mu právě přihodilo. Byl pak požádán, aby se pomodlil závěrečnou modlitbu. Plný své nedávné zkušenosti se – podobně jak to činí v kurzech Alfa – obrátil k Duchu s žádostí, aby každého v místnosti naplnil stejnou mocí. Po této modlitbě se situace opakovala. Mnozí spadli na zem s typickými projevy Torontského pozhění.³⁵

Sandy Milliar, vedoucí sboru HTB a protagonista kurzů Alfa, který též působil jako sekretář Evangelické aliance, byl tou dobou právě na jednání Evangelické aliance, kde obdržel telefonát, že členové sboru leží na podlaze kanceláře, neschopni se zvednout. Glenda, členka sboru, se jen s obtížemi dostala k telefonu, aby svému vikáři tuto zprávu zatelefonovala. Později, spolu s ostatními vedoucími sboru, zavolal Millar Eleanor Mumfordové, aby v HTB v neděli 29. května ráno i večer kázala. Po obou kázáních prosila Eleanor Ducha, aby na shromáždění sestoupil. Jakmile se Eleanorin tým, spolu s týmem sborových služebníků, začal modlit, lidé padali na zem. Záhy byla zasažena celá církev.³⁶

Pro Sandyho Millara se však nejednalo o nic nového. On sám, dle jeho slov, zkušenost s Torontským pozhěním osobně zakusil již v červnu 1994, při setkání s argentinskými evangelisty.³⁷

Manifestace na kurzech Alfa

Příchod Torontského pozhění a jeho aplikace na kurzech Alfa v Anglii natolik proměnily klima v protestantských církvích, že někteří členové církví opustili své denominace a uchýlili se k pořádání shromáždění po domech.³⁸ Vždyť jen do roku 1997 Torontskou zkušenost aplikovalo 4.000 církví v Anglii. Nastalá situace dala vzniknout i několika apologetickým službám, které začaly mapovat historii a doktrínu, které stály v pozadí této proměny církve.

Patří mezi ně např. Christian Research Network³⁹ a internetová Banner Ministry⁴⁰, do které přispívají i konzervativní letniční pastoři z Assemblies of God. Této situace si povšiml i časopis Time, který poznamenal:

„Jistá žena odešla ze své církve a pořádá domácí bohoslužby, protože říká, že se nemůže přenést přes ‚chrochtání jako prase a štěkání jako pes‘ projevujících se na církevních kurzech v Anglii. Padesátiletá Angie Golding prohlašuje, že jí byla odmítnuta konfirmace, pokud se nepřihlásí na kurzy Alfa, které nazvala ‚vymýváním mozků‘, exerciciemi, kde lidé vydávají zvířecí zvuky a válí se po zemi. Odešla z evangelikálního sboru Sv. Marka v Broadwater Down, Kent, s dalšími 14 členy kongregace a založila domácí církve v Tunbridge Wells. Říká: ‚Budu denně bláznem pro Krista, ale nebudu dělat blázna lidem.‘⁴¹

Představitelé církve tvrzení Angie Golding odmítli výrokem, že ti, kdo byli konfirmováni, byli zahrnuti do kurzu, který však nebyl součástí konfirmace, a že není jisté, že zvířecí manifestace jsou s kurzem spojeny. Avšak velká část kurzu, pojednávající o Duchu svatém, při dodržení všech potřebných instrukcí, často k manifestacím, projevujícím se v Torontském pozhění, cíleně směřuje. Jinak by přece Gumbel Torontské pozhění s kurzy nespojoval. Vždyť památný příchod Torontského pozhění do HTB zachytil i na jedné z videokazet, používaných při výuce Alfy, při seznamování účastníků s dílem Ducha svatého:

„Ellie Mumford nám řekla něco z toho, co viděla v Torontu... Bylo zřejmé, že umírala touhou se za nás všechny modlit... pak řekla, ‚pozveme Ducha svatého, aby přišel‘, a v momentě, kdy to dořekla, jeden z lidí byl doslova vymrštěn napříč místností a ležel na podlaze, jen kvílel a smál se... a vydával ty nejneuvěřitelnější zvuky... Zakusil jsem moc Ducha svatého takovým způsobem, jak jsem ji neprožil již několik

40 ZÁPAS O DUŠI

let, jako mohutnou silnou elektřinu, procházející celým mým tělem... Jeden z mužů jen tak ležel a prorokoval.⁴²

Intenzivní propagace moci Ducha svatého působí natolik, že lidé již dopředu vědí, co mají od „víkendu s Duchem svatým“ očekávat a mnohdy jsou kurzy vyhledávány právě pro popisované projevy. Mezi nejmírnější patří: „teplo, které lidé cítí v rukou nebo jiných částech těla“, „pocit pálení po celém těle“, „tekuté teplo“, „pálení v rukou, ačkoliv nebyly zahřáté“.⁴³ Touhu po zkušenosti dokumentuje i Gumbel ilustrací příběh:

„...moje žena mi doporučila přečíst si článek v magazínu o Alfa kurzech a HTB. To, co mi utkvělo v mysli, bylo, jak byla práce Ducha svatého popsána jako nejdůležitější zkušenost. Věděl jsem ve svém srdci, že tuto moc Ducha svatého musím za každou cenu mít. Proto jsem se přihlásil do kurzu a zaměřil se na víkend, ve kterém se mluví o díle Ducha svatého... Nezáleží na předchozích kurzech, musel jsem se dostat do toho, co zde působilo... Podíval jsem se na rozvrh a zjistil, že třetí lekce ‚Jak být naplněn Duchem svatým‘ (kterou jsem rozpoznal jako nejdůležitější) začínala v půl páté odpoledne... [autor citátu dále popisuje, jak čekal na okamžik pozvání Ducha, stejně jako čeká maratonec na vytoužený cíl] ...cena byla tak blízko, ale my se k ní dostávali tak pomalu. Chtělo se mi doslova vykřiknout: Tak už to udělej! Udělej to! Už to nemohu déle vydržet. Nepřeháním, když řeknu, že jsem byl v agonii. Když pak Nicky Gumbel pozval Ducha, oh, ta úleva.“⁴⁴

Kdo by snad stále pochyboval o tom, že Torontské manifestace jsou nedílnou součástí kurzů Alfa, nebo že k nim jsou lidé povzbuzováni, necht' zvráží v kontextu následující Gumbelovu promluvu na párty kurzu Alfa, kde popisuje projevy Ducha, kterého vyzývá, aby mezi účastníky přišel:

„Ježíš říkal... že církev je jako... hostina a slavnost a na slavnosti se

každý cítí dobře. Je zde zábava a smích... Proč by na největší slavnosti ze všech neměl být smích? A to je, co vidíme dnes, smích a veselí a lidé jsou opilí – ne vínem, Pavel říká neopíjejte se vínem, ale buďte naplněni Duchem. Příklad na párty, kde se můžeš opít Bohem... Včera večer jsem byl na párty podobné této, kde bylo plno církevních vůdců a pozvali jsme Ducha, aby přišel... byla to párty Ducha svatého. Bylo to místo legrace. Církev by měla být párty.“⁴⁵

Někteří konzervativnější křesťané se sice obdivují úspěšnosti a popularitě kurzů Alfa, nejsou však příliš výše popsaným zkušenostem nakloněni. Mají proto sklony kurzy upravit tak, aby lépe vyhovovaly jejich pojetí evangelia. Před takovými zásahy, zejm. do formy pořádání kurzů, Millar i Gumbel varují. Ti, kdo chtějí kurzy pořádat, proto musejí procházet speciálním školením, resp. konferencemi, které po celém světě vůdci HTB pořádají. Proto je velmi důležité se celostátních konferencí účastnit. Tvůrce současné podoby kurzů Alfa, Nicky Gumbel, říká, že „začít s Alfou bez účasti na konferenci je jako chtít řídit auto, ve kterém není motor.“⁴⁶ Stejnou obavu sdílí i národní koordinátor kurzů Alfa pro Českou republiku, když varuje, že nám „jako Čechům s národní povahou individualistů a šťouralů hrozí nebezpečí, že budeme Alfou kazit.“⁴⁷

V obavě před „svévolnými“ zásahy se proto kurzy staly i předmětem ochrany, vymezující pouze „přípustné“ minoritní adaptace. Zachovat veškeré učení tvůrců kurzů Alfa, včetně „víkendu s Duchem svatým“, je však zcela nezbytné:

„Název ‚Alfa‘ nebo podobné názvy se nemají použít ve spojení s žádným jiným křesťanským kurzem,... aby se zajistila stejnost a celistvost kurzu Alfa a aby se udržela důvěra v kurzy, které jsou obsažené v seznamu Alfa. Nevýznamné změny... se mohou týkat pouze délky proslavů nebo počtu setkání. Alfa je sérií přibližně 15 proslavů, které se

konají v určitém časovém období, včetně víkendu nebo dne mimo a jejich učení je založeno na veškerém materiálu v Otázkách života.⁴⁸

Jinými slovy, kurzy Alfa musejí předat posluchačům veškeré učení jejich tvůrců a v ničem podstatnějším se nesmějí odchýlit. Křesťané, kteří v nich slouží, je nemohou nijak modifikovat.

Kladné ohlasy

Kurzy Alfa na první pohled každého upoutají tím, čemu se v obchodnickém žargonu říká referenční listy (dobrozdání). Výrobce, pokud chce někoho přesvědčit o kvalitě svého výrobku, předloží seznam renomovaných firem, které s úspěchem používají výrobky jeho značky. Podobně je to i s kurzy Alfa. Stěžejní kniha Nickyho Gumbela „Otázníky života“ proto již na obalu obsahuje citáty některých křesťanů, jako: „Bezvadná knížka“ od Michaela Greena, „kniha – pokladnice“ od Clive Calvera. V občasníku „Česká Alfa“, vycházející jako příloha charismatického časopisu Život víry, se setkáme s doporučeními protestantských i katolických představitelů, kteří kurzy mohou doporučit. Patří sem John Wimber, který říká: „jsem z kurzů Alfa nadšen“, Paul Cedar, který děkuje „našemu Pánu za to, jak úžasným způsobem kurzy Alfa používá ve Spojených státech a po celém světě“, George Carey, Canterbury arcibiskup, stroze konstatuje: „Je to skvělá věc, vrhele doporučuji“ nebo, podle významného evangelikálního teologa Johna Stotta, jsou kurzy Alfa „nejpřirozenější a neúčinnější metodou šíření evangelia v současné době“. Rovněž katolický vůdce Ambrose Griffiths nesetřít superlativy: „Alfa je prostě nejlepší metoda evangelizace pro farnosti v Desetiletí evangelizace.“⁴⁹

Z českých vedoucích pak kurzy Alfa na propagačních materiálech chválí snad všichni představitelé křesťanských církví, včetně psychologa Jary Křivohlavého. Vůbec největšího rozkvětu a výsledků bylo dosaženo ve sborech hnutí Víry, resp. ve sborech Slova života⁵⁰,

kterým jsou kurzy ve své duchovní podstatě i „geneticky“ nejbližší. Vždyť Torontské požehnání se zrodilo výhradně z požehnání představitelů hnutí Víry, jako jsou Rodney Howard Brown, Benny Hinn nebo Kenneth Hagin Jr., jejichž prostřednictvím se rozšířilo i do Buenos Aires (Claudio Freidzon), Toronta (John Arnott) Londýna (Nicky Gumbel a Sandy Millar) a Pensacoly (John Kilpatrick a Steve Hill).⁵¹

Zdá se tedy, že kurzy prakticky nemají chybu a stěží jim lze něco vytknout. Vyhovují jak protestantům, tak katolíkům a člověku by se zdálo, že je to skutečně ta nejlepší metoda zvěstování evangelia, kterou lze v současné době použít.

Záporné ohlasy

Od protagonistů „Alfy“ se však již nedozvime, že se kurzy staly též předmětem ostré kritiky zejména amerických a britských fundamentalistů a konzervativních evangelikálů. Např. Chris Hand z Christian Research Network, apologetické služby, která vznikla jako obrana před masivním šířením Torontského požehnání v Anglii, publikoval rozsáhlou studii, kde se snaží mj. dokázat, že se v kurzech Alfa mluví o jiném Duchu svatém, než kterého nám představuje Písmo, a že konverze, které jsou tímto duchem vypůsobeny, nejsou konverze, o kterých se píše v bibli.⁵² Podobně Richard Fisher z americké Personal Freedom Outreach došel k závěru, že Gumbel vede konverty k esoterickým zkušenostem a fakticky potvrzuje Handovy závěry.⁵³

Johnatan Bayes, pastor nezávislé evangelikální církve Stockton-on-Tees v Teesside, je shovívavější, a přes svoji podrobnou a kritickou doktrinální analýzu přiznává, že kurzy obsahují evangelium, avšak vidí zde jako problém „charismatizaci církve“. Navrhuje proto použít kurzy Alfa jako východní materiál, který by bylo možné upravit, avšak s politováním konstatuje, že z hlediska autorské ochrany kurzů to není možné.⁵⁴ Prestižní internetová stránka

42 ZÁPAS O DUŠI

<www.apologeticsindex.org> obsahuje celou škálu kritických článků, varujících před New Age v křesťanském kabátě, jiným evangeliem a vzápětí se nepravou církví, v souvislosti s kurzy Alfa.⁵⁵

V České republice byl jediným rovným článkem příspěvek Kláry Steigerové v Zápase o duši 56/1998, který obecně upozorňoval na nedostatky doktrinárního učení a malou srozumitelnost kurzu pro začátečníky.

Kritika obsahu

Vlajková loď moderních apologetů, americký Christian Research Institute (CRI), založený expertem na nová náboženství, charismaticky orientovaným baptistou Dr. Walterem Martinem, se kurzy Alfa zabíral natolik, že zveřejnil studii Dr. Gordona L. Lewise, profesora teologie a filosofie Denverského semináře, kterou adoptoval jako své oficiální stanovisko.⁵⁷

CRI je proslulý svojí umírněností a snahou o objektivitu, za což se mu dostává hutné kritiky od amerických fundamentalistů, což ovšem není příliš na škodu účinnosti jeho prohlášením. Byl to Hank Hanegraaff, prezident CRI a Martinův nástupce, jehož kritika přinutila k dočasnému pokání Bennyho Hina, jednoho z otců Torontského požehnání, a natolik znepokojila dalšího otce Torontského požehnání, letničního pastora z Pensacoly, Johna Kilpatricka, že Hanegraaffa nazval ďáblem a, dle Kilpatrickových slov, „pod mocí Ducha svatého“, jej z televizní obrazovky v přímém přenosu proklel⁵⁸, za což se pak – když tato moc pomínila – dodatečně omlouval.⁵⁹

Podívejme se nyní podrobněji, jak Lewis kurzy Alfa hodnotí. Nejprve uvádí několik principů, na kterých jsou, podle jeho analýzy, kurzy založeny. Souhlasí s tvrzením, že v evangelizaci je nejefektivnější místní církev, celá armáda evangelistů, pracující na přátelských vztazích, i s tím, že evangelizace je proces, zahrnující celého člověka. Souhlasí také s Gumbelovým tvrzením, že

evangelium je v moci Ducha svatého dynamické a efektivní, i s důrazem na naplnění a naplňování Duchem svatým. V závěru své studie však uvádí, že Alfa adekvátně nevysvětluje protestantskou doktrínu o ospravedlnění na základě pouhé milosti skrze samotnou víru s tím, že proto může být velmi „nápomocná“ těm, kteří ke spasení přidávají ještě skutky. Dalším opomenutím je, podle Lewise, nedostatečné vysvětlení „znovuzrození“. Krom těchto, autorem uváděných opomenutí, Lewis – stejně jako mnozí apologeti – vytýká kurzům i špatnou a účelovou pneumatologii.

„Současní pohané, kteří vědí spíše o nějaké ‚Síle‘ než o Bohu, potřebují nejprve představit živého Boha. Kdokoliv přistupuje k němu (Bohu), musí věřit, že (jako osobnost) existuje (nezávisle na světě) a že se odměňuje (aktivně v historii), těm, kdo jej usilovně hledají (Žd 11,6). Jako Pavel v antických Athénách by Alfa měla vysvětlovat lidskou závislost a odpovědnost božskému Soudci. Tehdy bude mít potřeba evangelia smysl (Sk 17,16-31). Navzdory své síle, pro tyto slabiny je nemoudré Alfu použít tak, jak je. Navíc s mnohem větším rizikem u ztracených, kteří potřebují Boha a jeho samotnou milost... Alfa má mnoho, co by mohlo být použito k dobrému dílu, ale, naneštěstí, její defekty vedou nekřesťany ke Kristu a skutkům. Její chyby mohou vést nové křesťany k falešným zkušenostem, které nejsou založeny na zjevené pravdě o duchovních skutečnostech.“⁶⁰

Kritiku mnoha křesťanských institucí i jedinců lze tedy shrnout do dvou oblastí. Kurzy nedostatečně vysvětlují podstatu evangelia a vedou k duchovním zkušenostem, které mají svůj podklad v nebiblických zkušenostech odvozených z Torontského požehnání.

Kritika formy

Ačkoliv byla zveřejněna celá řada studií, které se zabývají doktrinárními rozbory, formu pořádání kurzů mnohdy obdivují i jejich kritikové. Někteří, jako např. Fundamental Baptist Information

Service (viz „ALFA v kostce“ na str. 33), navrhuji zachovat formu kurzů a jejich obsah nahradit ortodoxním učením. Nic takového však není možné a jakýkoliv podstatný zásah do kurzů by způsobil, dle Gumbela a Millara, jejich nefunkčnost. V čem tedy spočívá úspěšnost a originalita formy kurzů? Jedná se o dobré jídlo, přátelské prostředí, výtečnost lekcí, či kvalitu literatury? Sotva jenom to.

Jedná se zde o mimořádnou evangelizaci v „nekonfrontační formě“, u které je běžné, že se dotyčný neobrátil na základě vyučování o Ježíši Kristu, ale na základě vyučování o Duchu svatém a prožitku po jeho pozvání na kurz. Není to tedy zvěst o kříži, smrti a vzkříšení Ježíše Krista, která vypůsobí zkušenost obrácení – navíc nikdo není nikým „tlačen“, po nikom není „vyžadováno“ pokání, nikomu není „řečeno, čemu má věřit“. Nikomu není ani divné, když lidé, kteří zatím ani nemusejí Krista znát, se obracejí po duchovní zkušenosti s Duchem, který se manifestuje štěkáním jako pes, chrochtáním jako prase nebo syčením jako had. Za připomínku stojí skutečnost, že ačkoliv je tento Duch nazýván svatým, projevuje se zvuky zvířat, která rozhodně v Písmu jako svatá popsána nejsou. Pes je symbolem odpadlictví (Fp 3,2), vepř je symbolem falešné oběti (Iz 66,3) a had je symbolem satana (Zj 12,9). V Písmu jsou také popsány dva případy démonizace zvířat. Jedním z nich je had (Gn 3) a druhým vepř (L 8,33). Nový zákon dokonce na dvou místech popisuje společně zvířata (psa a prase), jejichž zvuky se, dle časopisu Times, objevily na kurzech Alfa v Londýně:

- ◆ *Přihodilo se jim to, co říká pravdivé přísloví: ‚Pes se vrátil k vlastnímu vývratku‘ a umytá svině se zase válí v bahništi.*
(2. Petrova 2,22)
- ◆ *Nedávejte psům, co je svaté. Neházejte perly před svině, nebo je nohama zašlapou, otočí se a roztrhají vás.* (Matouš 7,6)

Dá se zde v této souvislosti mluvit o skutečných obráceních? Ti nejmírnější kritici zde vyjadřují obavy, že mnoho lidí se obrátilo spíše „ke křesťanskému způsobu života, než ke Kristu“.⁶¹ Ti radikálnější však prohlašují, že si Antikrist před svým příchodem připravuje církev, která jej bude následovat (Zj 17,5).

Závěr

Snad by se někdo mohl zeptat, jak je možné, že se kurzy s tak podivným pozadím tak masově mezi církvemi šíří? A jak je možné, že tolik církevních představitelů, kteří byli dříve tak obezřetní, jsou nyní otevření věcem, o jejichž podstatě možná nemají potuchy? Vždyť ještě v první polovině devadesátých let se proti Torontskému požehnutí jasně vyslovily nejméně dvě evangelikální církve. A to Církev bratrská, která v roce 1995 zveřejnila opatrnými slovy volené zamítavé stanovisko⁶² a Apoštolská církev, která, ve stejném roce, věnovala kritice tohoto fenoménu tři následná čísla svého časopisu, kde se přihlásila k varování bývalého superintendenta Assemblies of God, týkajícího se hnutí „svatého smichu“.⁶³

Učení, že v poslední době má dojít k probuzení – ačkoliv je v přímé kontradikeci k mnoha biblickým pasážím (např. 1Tm 4,1; 2Tm 3,1-5; Ju 1,18; 1J 2,18; Mk 13,22; Mt 24,11 atd.) – však někdy působí tak silně, že církevní představitelé jsou vyčerpáni hledáním způsobů, cestováním za požehnutím a sháněním těch pravých řečníků, aby ono probuzení přivedli na svět, že ztrácejí obezřetnost. Přitom nepomohlo ani svazování „teritoriálních duchů“, nepomohlo „zástupné vyznávání hříchů“, neuspěla ani „evangelizace službou“ ani „sjednocování pastorů“ a neuspěla ani série návštěv jihoamerických evangelistů. Nyní je tu snad konečně již něco zaručeného! Tomáš Dittrich mluví o „novém větru“⁶⁴ (kolikátém již?) a Michal Vaněk, pastor Slova života píše, že „Alfa působí probuzení, probuzení, které se sice šíří nenápadně, na venkově i ve městech...“⁶⁵

44 ZÁPAS O DUŠI

Každá „zaručeně úspěšná“ metoda zvěstování evangelia, která k nám ze zahraničí dorazila, byla vždy čekatelů probuzení uchopena jako prapor, kterým vzrušeně mávali vyznávající, že nyní máme to nejčerstvější zjevení pro probuzení, které Bůh právě svěřuje prorokům své církve. Avšak každá takováto radost se zatím ukázala jako předčasná a prorocky jako falešná. Zanechala však za sebou rozbité sbory a někdy i celé církve. Paradoxně tak dochází k situaci, že odpadnutí mnohých věřících v posledních časech, o kterém Písmo jasně svědčí, mají na svědomí ti, kteří dané verše ignorují a naopak z celé své síly „uskutečňují“ probuzení.

Touha po probuzení je sama o sobě chvályhodnou věcí, avšak připomeňme si, co se psalo v Životě v Kristu, když letniční představitelé podrobili manifestace Ducha biblické analýze. Nahlédneme do článku od George Wooda, vedoucím sborů Assemblies of God v USA, muže, který též vroucně toužil po probuzení:

„Všichni se dnes modlíme, aby nás Bůh nádherně probudil a zmocnil svou církev, aby nesla svědectví jeho jména do celého světa... Ó Bože, pošli nám takové probuzení!“⁶⁶

Dr. Wood však dal jasně na srozuměnou, jak o hnutí „svatého smíchu“ a podobných manifestacích „klasičtí letniční“ smýšlí:

„Mezi všemi příklady radosti není v bibli žádné tvrzení, že by se lidé nekontrolovatelně smáli v davu uctívajících spolu s mnoha dalšími směřujícími se nebo padajícími na zem, neschopnými se přestat smát. Když obhájci zjistili, že v Písmu není vzor pro moderní charismatický jev nazývaný svatý smích... začali ukazovat na Sk 2 a zvat lidi, aby se ‚napili u Joele‘. Obráťme se na Skutky 2. Vidíme smích učedníků na den letnic? Chechtali se, smáli se od plic nebo šlo o nějakou jinou formu smíchu?... Obhájci probuzení smíchu vyvodili, že dav si myslel, že byli opilí,

protože se smáli. Ale to Skutky 2 neřekají... Text... nikde neuvádí výskyt smíchu: bylo to mluvení v jiných jazycích, co vyvolalo různé reakce zaznamenané Lukášem... Jestliže se církev smála ve Sk 2, pak se brzy ‚snížila‘ ke kázání – výrazný kontrast proti některým ukázkám současného jevu, kde smích buď vytlačí příležitost pro kázání nebo ho stále přerušuje. O Letnicích bylo 3.000 spasených a pokřtěných, ne 120 přilepených na podlaže ve smíchu.“⁶⁷

Nakonec Wood varoval letniční před východním mysticismem New Age, který by hledající lidi přiváděl „do změněného stavu vědomí, kde racionalita je snížena a věřící pluje do božského ‚omu‘ – jogínského stavu mentální prázdnoty.“⁶⁸ Zcela na závěr trilogie, kterou Apoštolská církev zveřejnila na pokračování ve svém časopise, vyslovil i prorocké varování:

„Jakmile opustíš zkušenost, která je zakořeněná v Písmu, abys zakusil nějakou další, je pravděpodobné, že se budou ještě rozvíjet extrémní projevy. Všimněte si současného jevu: v některých charismatických sborech začalo řvání až štekání. Řvání je vysvětleno jako ‚Lev z Judy‘. Nevím, co představuje to štekání. Víím, že když duch proroka je poddán proroku (1K 14,32), pak jistě duch toho, kdo řve nebo šteká, je mu také poddán. Někdy potřebujeme věci nazývat pravými jmény. Neváhám říci, že štekot a řev jsou ‚divné‘. Buď to přichází z chybné lidské představy (lidské tělo je schopné dělat různé věci), nebo je to d'ábelský řev a štekot jeho psů“.⁶⁹

Závěrem uveďme i slova národního koordinátora Alfy v ČR, jak si on – pokud se nemluví o „vyslovené příjemném“ a „nikoho k ničemu nenutícím“ evangelium „plného pohody u společného jídla“ – představuje skutečnou evangelizaci:

„...Ježíš Kristus... učedníky vyzýval, aby druhé přiměli k tomu, aby přišli... Ježíš lidem hrozil peklem, protože věděl, v jakém jsou nebezpečí. Nepořádal

čajové dýchánky – žil za pochodu, v realitě konfliktu o lidské duše. Proto měla jeho slova naléhavost, proto se nerozpakoval.⁷⁰

Církevní představitelé, kteří jsou za šíření kurzů Alfa ve svých církvích zodpovědní, by si měli být vědomi výše uvedených skutečností, zejména pak toho, že obrácení je zde postaveno na prožitku s duchem, kterého jeho autoři ztotožňují s původcem manifestací Torontského požehnání. Navíc jakékoliv odchylky, či adaptace, které by vedly k jinému učení, či podstatné změně formy, než jsou prezentovány na kurzech Alfa, jsou nepřipustné.

– Aleš Franc © –

Použitá literatura:

Pro nedostatek místa se čtenářům omlouváme za nezařazení 70 odkazů autora. Zájemcům je zašleme na požádání. Celý článek i se seznamem použitých odkazů je umístěn na:

http://mujweb.cz/www/apologet/index_studie.htm

Klepněte na:

Historie a pozadí "Kurzů Alfa"

Vřele doporučujeme další informace o historii, učení a praxi Torontského požehnání, e-kniha „Cizí oheň“ o 11 kapitolách se zabývá pronikáním „Torontského požehnání“ do letničního hnutí. Najdete ji s mnoha dalšími informacemi na téže adrese:

http://mujweb.cz/www/apologet/index_studie.htm

Úvod a obsah

- 1 Mesmer, magneismus a hypnóza
- 2 William Branham – největší prorok?
- 3 Historie a učení hnutí Pozdního deště
- 4 Paul Cain, svědek k výstraze světa?
- 5 Derek Prince, učitel národů?
- 6 Kenneth Hagin a jeho následníci
- 7 Benny Hinn, skutečný otec Torontského požehnání?
- 8 Claudio Freidzon, dveře pro Argentinu?

- 9 John Wimber a hnutí Vinice
- 10 John Kilpatrick a Steve Hill, duchovní obnovitelé Ameriky?
- 11 Promise Keepers, muži všech denominací, spojte se!

Autor těchto stránek nesdílí přesvědčení, že jednota a tolerance jsou nadřazené výlučnosti a čistotě evangelia, a proto je jeho snahou umožnit širší křesťanské veřejnosti, aby každý mohl zodpovědně zvážit, jak se s těmito proudy ve svém životě vyrovnat nebo jaký postoj k nim zaujmout.

◆ *Všechno zkoumejte, dobrého se držte, zlého se chraňte v každé podobě. (1. Tesalonickým 5,21-22)*

Zájemcům, kteří nemají přístup k internetu jednotlivé kapitoly a vyžádané informace poskytneme za dobrovolný příspěvek na tiskový fond ZODU.

ŠOKUJÍCÍ OTÁZKA

◆ *I otázal se mne: 'Lidský synu mohou tyto kosti ožít?' (Ezechiel 37,3).* Může se z hříšníka stát světec? Může se pokřivený život narovnat? Na to je jediná patřičná odpověď: „**Panovníku Hospodine, ty to víš**“ (37,3). Nikdy se nenechte unést „zdravým rozumem“ svého náboženství a neříkejte: „Jistě, stačí jen trochu více číst bibli, častěji se ztišit před Bohem, modlit se – a ono to půjde.“ Je daleko snazší něco dělat než důvěřovat Bohu; vidíme příležitost a pleteme si paniku s inspirací. To je důvod, proč je tolik lidí, kteří pro Boha pracují, ale tak málo Božích spolupracovníků. Raději bychom pro Boha pracovali, než v Něj věřili. Věřím doopravdy že Bůh ve mně udělá, co sám nedokáže? Chybí mi naděje pro ostatní, protože jsem si nikdy neuvědomil, co i pro mě Bůh udělal. Zakouším natolik úžasné vědomí Boží síly a moci, že si nikdy nemohu nad nikým zoufat? Jsem vůbec duchovně zralejší, než jsem byl dřív?

46 ZÁPAS O DUŠI

Čím méně duchovních zkušeností, tím větší nebezpečí, že začnu jednat v panice.

♦ „Hle, já otevíru vaše hroby..., můj lide...“ (37, 12).

Když vám Bůh chce ukázat, jak vypadá lidská přirozenost oddělená od Něj, ukáže vám to na vás samotných. Jestliže vám Duch svatý někdy zjevil, čím jste bez Boží milosti (a to Bůh udělá jen tehdy, působí-li i ve vás Jeho Duch), pak víte, že ve skutečnosti žádný zločinec není ani z poloviny tak špatný, jak byste bez Jeho milosti byli vy. Bůh otevřel můj „hrob“ a já „vím, že ve mně, to jest v mé lidské přirozenosti, nepřebývá dobro“ (Římanům 7, 18). Boží Duch neustále Božím dětem zjevuje, jaká je lidská přirozenost bez Jeho milosti.

Oswald Chambers: To nejlepší pro Jeho slávu, 1. června. S laskavým svolením Nadace Mezinárodní potřeby a vydavatelství Rosa

PARANORMÁLNÍ JEVY

Máme biblické odůvodnění služby, kdy křesťanští poradci osvobozují věřící od působení démonů?

Každý křesťan je součástí duchovního boje. V kontextu padlého světového systému křesťané, v nichž přebývá Duch svatý, ani jinou možnost nemají:

♦ *Nevedeme svůj boj proti lidským nepřítelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. (Efézským 6:12)*

Ale existují důvody, proč bychom se měli ptát, zda služba „demonizovaným“ křesťanům potřebuje nějakou intervenci moci druhých křesťanů k jejich osvobození z démonického působení.

První námitkou je, že samotné pomyšlení na to, že křesťan může být ovládán démonickými silami, je vysoce sporné. V Božím slově nenajdeme ani jeden zřetelný příklad křesťana posedlého démonem. Žádný pisatel Nové smlouvy se nezmiňuje o demoni-

zaci křesťana z důvodů hříchu (viz Paranormal, Demon Possession). V Písmu nemáme žádný příklad, kdy křesťan vyhání démona z křesťana.

Za druhé, Písmo se nezmiňuje o nějaké typické metodologii intervence vhodné pro osvobozování v duchovním boji. Protože nemáme příklad podobného zákroku prostřednictvím služby osvobození, tvrzení těch, kteří se touto službou zabývají, je znepokojující. Někteří křesťanští služebníci intervenční službu používají běžně, často již na prvním poradenském setkání. Ve chvíli, kdy je kontakt s domnělým démonem navázán, poradce považuje diagnózu posedlosti za oprávněnou a nebere v úvahu, že je zcela možné, že použil neúmyslnou formu hypnózy nebo vnuknutí, které způsobilo napodobení působení démona osobou, která hledá pomoc. Jakmile se „démon“ objeví, poradce často vede předtím, než démona „vyžene“, zdlouhavé vyšetřování. Dále, bez jakékoliv podpory Písma je proces vyhánění démona třeba opakovat.

Za třetí, forma, která je používána během služby vyhánění démonů, má překvapivě znepokojující paralely s okultismem. Zatímco jsou okultisté v transu, říkají, že mohou přivolat zkušenosti z minulých životů (regresivní terapie), mohou si vzpomenout, co se jim v minulosti stalo během „zapomenuté doby“ (únosy UFO), nebo se stavají prostředníky médií beztělných duchů (obvykle mrtvých), kteří skrze ně promlouvají. Ačkoliv tyto události mohou mít kořeny v opravdovém démonismu, je možné, že při různých příležitostech se tyto jevy projevují vlivem hypnotických stavů nebo vnuknutí z lidského podvědomí a představitosti.

V obojím, jak novověkém „chaneling“ nebo tradičním spiritismu, se informace získávají prostřednictvím navázání kontaktu a dialogu s „duchy“. Když jsou takto získané informace analyzovány, většinou jde o neověřitelná sdělení bezvýznamné hodnoty. Profesionálo-

vé služby duchovního boje a osvobozovací služby se často pokoušejí navázat kontakt s duchy tak, že k nim hovoří. Tak, jako v případech, kdy jsou „duchové“ kontaktováni prostřednictvím médií a spiritismu, informace získané služebníky osvobozující služby od „démonů“ mají zřídka nějakou významnější hodnotu.

Za čtvrté, tento typ služby může mít vážné škodlivé vedlejší následky.

V bibli je osobní proměna a duchovní transformace téměř vždy výsledkem pokání (Sk 2:38, 17:30-31, 20:21); změna vede k novému vztahu ke Kristu (2K 5:17, Tt 3:5), jejímž produktem je duchovní růst skrze moc Ducha svatého (J 1:12-13, 1 K 6:19, 1 J 5:4). V ostrém kontrastu biblického důrazu na odpovědnost za osobní hříchy technika těch, kdo poskytují osvobozující službu, rychle vyvozuje závěry, že mnohé duchovní problémy, s nimiž se člověk v životě setkává, mají příčinu v působení démonů. Diagnóza demonizace má potenciál stát se obyčejnou lstí, která odvádí pozornost od skutečného problému. Nebiblické zdůvodnění demonického působení v křesťanovi vede k pocitům, že odolávat duchovnímu působení nepřítelů není v našich silách. Tím jsou zúčastnění vydáni na pospas škodlivému působení vnějších sil. Věří, že jejich jedinou nadějí pro osvobození je zbavit se démona(ů) prostřednictvím vysvobození a intervence jiného křesťana, který má schopnost demony identifikovat a vyhnat. Tak vzniká nebezpečná možnost dalšího poškození křesťana, který je přesvědčen, že je proti satanovi příliš slabý a stává se závislým na jiných křesťanech, kteří jsou zkušenější v boji s duchovními mocnostmi. Bible však učí, že každý křesťan je kněz, který nepotřebuje jiné prostředníky než Krista (1Pt 2:5,9; Zj 1:6, 5:10) a Duch svatý uschopňuje každého křesťana, aby mohl vzdorovat satanovi (1K 10:13, Ef 6:11, Jk 4:7, 1Pt 5:6-11).

Je znepokojující, že někteří křesťanští služebníci, kteří jsou zapojeni do

služby osvobozování od působení démonů, kladou těmto předpokládaným démonům otázky, aby získali informace, pomocí okultních metod, motivací a cílů. Pamatujme si, že kdyby démonické síly opravdu promluvily, jistě by neodpovídaly pravdivě.

– Dan Vander Lugt –

<http://www.gospelcom.net/rbc/questions/answer/paranormal/possession/deliverance.xml>

PROČ NEROSTEME?

(poznámky z konference z r. 1918)

... otázka zde položená ... byla míněna nejdříve kvantitativně, číselně ... Ale ovšem, že jest míněna také kvalitativně. ... Nejdříve tedy náš vzrůst číselný, proč jsme stále tak malou církví, že po 40 letech jest nás teprve dva tisíce. Musíme vyjít od biblické zásady, která jest vyslovena Skutky 2,47: „*Pán pak přidával církvi na každý den těch, kteří by spaseni byli.*“ Takže otázka by pak zněla: Proč nám Pán nemohl přidávat? ... **Příčiny vnější.** A sice na prvním místě by to mohl býti odpor, pronásledování se strany vrchnosti, úřadů. Nemůžeme tedy říci: nerosteme proto, že pronásledování bylo tak veliké, že se každý, kdo by se přihlásil mezi nás, musel obávat nejhoršího: že jen lidí veliké statečnosti by se přihlásili k církvi – a těch je vždycky málo. To není ta pravá překážka vzrůstu.

Mohl však býti jiný zevnější odpor; celé ovzduší je naplněné odporem k pravdě Boží, jak my ji zvěstujeme. Buď materialistický směr celé doby a celého národa, uprostřed něhož pracujeme, nebo církevní a náboženská uzavřenost. ... Spíše to byla církevní uzavřenost, církevní předsudky ze strany katolické. Nemůžeme popíít, že v našem národě provedlo se jako málo kde dílo protireformace. ... Kdo bude psát historii probuzení, musí uznat, že toto ovzduší bylo a jest po dnes překážkou šíření evangelia. ... Také ovzduší

evangelických církví nebylo příznivé šíření evangelia. ... A tak jsem u těch **vnitřních překážek** vzrůstu, které totiž jsou v nás, pro které my sami se musíme kofit a hřích svůj vyznávat. ...

1. Navazuji na to poslední a začínám s tím nejbolestnějším: naše historie vykazuje slušnou řadu sporů a hádek ...

2. Jiná věc, která překážela vzrůstu, byla a jest naše mnohá nedůslednost. Nejdříve myslím na to, že jsme užívali mnoho duchovních slov, a náš život nebyl výrazem duchovnosti, nýbrž tělesnosti ...

I v jiných velmi podstatných věcech jsme byli hodně nedůslední. Mluvili jsme o rovnosti, jak všichni lidé jsou si rovni před tvářmi Boží, ale sotva nějaký význačný člověk se ukázal ve shromáždění... Nebo jsme mluvili o tom, jak máme bohatého Otce, a při tom jsme vězeli v dlužích až nad hlavu. Mluvili jsme o velikém odpuštění, a při tom jsme kráčeli jako nejpysnější slečinky; mluvili jsme o vládě Ducha svatého a jazykem jsme sjezdili mnohé lidi, třeba velice nespravedlivě ... Kterak nám Pán Bůh mohl dát zástupy, když jsme takoví?

Toho se já bojím; veliké slovo jest mně velikým slibem, závazkem. A my jsme užívali a užíváme velikých slov, příliš velikých slov bezmyšlenkovitě, snadně, a nemyslíme při tom na důsledky. Schází nám ta svatá bázeň, která ovládala všechny lidi blízké Bohu, aby neřekli o sobě více, než se sluší, než jest pravda. Nerostli jsme počtem, protože jsme nerostli duchem ...

3. Proč nerosteme: protože jsme opustili první lásku. ... Důsledek toho jest ztráta misijního ducha. ... Dalším důsledkem je pak slevování ze zásad Božích, t.j. nesoulad našeho života s naším vyznáním, ... připodobňování se světu, nekázeň, nekázeň i v rodinách kazatelů, nevděčnost. ...

– *Kazatel Fr. Urbánek* –
Světlo 1/1, 1918

(poznámky z konference), str. 80.

SVEDECTVO

Moje svedectvo začíná podobne ako mnohých iných ľudí. Vyrastala som v kresťanskej rodine; mamke i starým rodičom záležalo na tom, aby sme chodievali do kostola a aby sme milovali i báli sa Pána Boha. V mojej detskej viere som Pána Boha mala rada a túžila som po ňom (i keď teraz viem, že som nevedela, kto je ten Najvyšší, koho potrebujem a po kom vlastne túžim).

Obdobie hľadania pravdy

Prišlo obdobie dospievania a ja som naďalej hľadala, často i na zlých miestach. Mladické diskotéky, na ktorých som sa vždy cítila osamelá, i keď som mala pár, no nie mnoho kamarátok a kamarátov; ďalej pokusy ako Silvova metóda, kde nás učili ako sa sami uzdravovať a dostávať sa rôznymi technikami do vnútornej harmónie ... No stále ostával vo mne strach z budúcnosti, neistota, čo so mnou bude, citovo som sa príliš viazala na svojich blízkych. Keď som musela odcestovať na internát na vysokú školu, kde som nikoho nepoznala, cítila som nevýslovnú samotu a prázdnosť. A tak som sa viac obracala na Pána Boha, On jediný bol so mnou tam, kde som bola i ja.

Prvý školský rok na vysokej škole sa skončil a prišli prázdniny. Sestra Denisa už pár týždňov chodievala na stretnutie evanjelickej mládeže v Spišskej Novej Vsi, pár krát ma i volala, no ja som to vnímala ako nezaujímavú aktivitu. Trochu som sa obávala stretnutia s novými mladými ľuďmi, bála som sa, že ma nepríjmu, tak som radšej kráčala ďalej po svojej starej ceste.

Nový život

„Kto klope, tomu otvoria.“ Tak vraví verš z 11. kapitoly Lukášovho evanjelia, ktorý sa prakticky uplatnil i na mne. Práve v dané prázdniny sa totiž uskutočňovalo Celoslovenské stretnutie evanjelickej mládeže v Martine. Tak som sa nechala prehovoriť a spolu so sestrou i s dovtedy pre mňa neznámou

spišskonovoveskou mládežou sme sa tam vybrali. Aké bolo moje prevkape-
nie, keď tí naši mládežníci i ďalších asi
1500 mladých ľudí boli priateľskí a ot-
vorení. Ešte viac som bola oslovená
chválami, ktoré sa ma tak dotýkali a
slová mi veľmi hovorili do duše. Pochopila som, že to, čo som žila dovtedy,
bolo len živorenie. Bolo mi veľmi ľúto
mnohých mojich prešľapov, boli v roz-
pore s Božou vôľou. V modlitbách a
v plači som Mu vyznávala všetko, čo
ma ťažilo, vyrozprávala som Mu všetok
svoj žiaľ a odovzdala som Mu svoj „ba-
toh hriechov“. Cítila som oslobodzujú-
cu, nekonečnú Božiu lásku a odpuste-
nie. Počas troch dní pobytu v tomto
prostredí som mala dosť času na
rozmýšľanie nad sebou a pochopila
som, že nie je iná cesta. Sama si ne-
viem poradiť, neviem už kráčať sama,
už nikdy nechcem od Zdroja lásky a
všetkého dobrého odísť. Chcem zane-
chať svoj starý spôsob života a chcem,
aby nie tento svet mal vládu nadomnou,
ale Ten, čo za mňa zomrel a i keď nie
som hodná, On ma prijal späť a má so
mnou svoj plán. A chce pre mňa to
najlepšie.

Celá táto zmena bola reakcia na
roky strádania a hľadania. No hoci som
sa k Bohu modlila a prijala som Ho za
svojho Pána a Spasiteľa, vedela som,
že musím prestať žiť doterajším štýlom
života. Proces odtrhnutia sa od starých
hriešnych pút trval dlhé a dosť ťažké
mesiace. No Boh mi dal silu a mala
som cieľ pred očami. Mládež v Spišskej
sa stala mojou rodinou a vo veľkej mie-
re mi jej členovia pomáhali a uľahčovali
všetko, čím som prechádzala. (Možno
ani nevedia, ako veľmi veľa pre mňa
znamenali a stále znamenajú.)

Dôsledky môjho rozhodnutia

Boh ma začal veľmi požehnávať.
Dal mi veľmi veľa dobrých priateľov,
všade, kde som sa pohla, ma mali radi.
Tá Božia láska, ktorú som ja prijímala,
priťahovala ľudí okolo. Nikdy som ne-
mala takých a toľko priateľov ako po
odovzdaní sa Bohu. I keď som mala

nejaké ťažké obdobia, zvládali sa inak,
ľahšie. Nespoliehala som sa už na se-
ba, ale na Boha.

Túto moju, i sestrinu zmenu veľmi
ľahko zaregistrovali ľudia okolo. Mamka
tiež zatúžila prežiť to, čo my; a rok po
našom obrátení sa i ona rozhodla dať
svoj život Bohu. Bezprostredne na to
ockova firma, respektíve firmy, skracho-
vali. Takmer na dennom poriadku boli
doma hádky a napätá atmosféra. Po
istej dobe, keď sa situácia trochu stabi-
lizovala, sa mamka zdôverila, že keby
každý deň nezačínala a nekončila na
kolenách, keby nechodila na modliteb-
né stretnutia, kde si našla sestry a bra-
tov v Pánu, keby nemala v Bohu silu a
oporu, asi by sa ich manželstvo rozpa-
dlo. Vedela som, že to myslí úplne váž-
ne.

Viedli sme a stále vedieme modli-
tebné boje za ich manželstvo, za ocko-
ve obrátenie. V tej dobe som veľmi
dobre pochopila, aké dôležité je mať
manžela, ktorý je Božím mužom. Modli-
la som sa za takého muža dva roky a
oplatilo sa čakať. Boh vie, kedy je ten
správny čas a vie, kedy je Jeho dieťa
prípravené na danú vec. Po mojom
návrate z prázdninového pracovného
pobytu v Amerike som nastúpila do
firmy v Poprade, kde som sa zoznámila
s mojim manželom. Po krátkom čase,
ešte počas doby spoločného „chode-
nia“, vstúpil Boh i do jeho života a je to
ten najskvelejší manžel, akého si viem
predstaviť. Spolu na kolienách bojujeme
za ľudí a za veci, na ktorých nám zále-
ží, čítame si bibliu a Boh nás, i keď
toho nie sme hodní, nesmierne požeh-
náva a pomáha nám prekonávať všetky
problémy.

Pred pár dňami som úspešne ukon-
čila štúdiá na dvoch vysokých školách.
Predtým, ako som uverila v Pána Ježi-
ša, som sa medzi tých najlepších stu-
dentov ani trochu neradila, neverila
som, že niekedy okúsim, ako chuť štú-
diu na univerzite. No Boh si používa
slabých, tak mi dal múdrosť a schop-
nosť na dosiahnutie týchto mét, ku

50 ZÁPAS O DUŠI

ktorým by som sa sama ani nepriblížila.

Vieme, že všetko, čo človek má, je od Boha. Chceme Mu s manželom slúžiť a už nikdy neísť inou cestou, akou ideme teraz. Lebo vieme, že On nás prv miloval ako my Jeho a jedine život s Ním prináša to, čo potrebujeme: zmysel, pokoj a večný život v Jeho prítomnosti.

– Ingrid Jančiarová –

DÁ-LI PÁN... Váš Metoděj

těmito slovy se s našimi posluchači po mnoho let loučil vzácný bratr, který od padesátých let žil v USA a od roku 1975 připravoval pro české a slovenské posluchače krátkovlnného vysílání HCJB pořady Hlasu And. Zde je kratičké oznámení o vysvobození z pomíjivého těla do věčné radosti:

* *Drazí přátelé,*

naše srdce jsou obtížena i rozradostněna, že náš přítel Metoděj Charád nás včera večer, 2. srpna 2003, opustil. Mnozí z nás jej budeme postrádat, ale vědomí, že je již na věčnosti se svým nejmilejším Pánem Ježíšem, nám dává útěchu. Nepoznali jsme nikoho jiného, kdo tak miloval svého Pána a tak mu věrně a oddaně sloužil. Anna (manželka) bude v příštích týdnech s námi a potom odjede do Anglie, kde bude žít se svojí sestrou.

S Ježíšovou láskou v srdci

– Jan and Leigh Seidner –

Spolu s vámi se loučíme s tělesným životem bratra Metoděje, ale jeho dílo je z velké části zachováno a bude s námi dál. Všem, kdo jste pořady br. Metoděje měli rádi, oznamujeme, že se nám podařilo zachovat několik stovek archivních nahrávek. Také se objevily některé nahrávky v bratrově pozůstalosti, a tak dá-li Pán, budou zachovány i ty. Ve zdigitalizované podobě jsou a budou připraveny pro další použití na Internetu i dalších nosičích.

– redakce –

NAPSALI JSTE NÁM:

Naši milí čtenáři,

všem děkujeme za pěkné a povzbudivé dopisy. Dnes jsme pro vás vybrali opět ty nejzajímavější. Chválou budeme šetřit, o kritiku se s vámi podělíme. Nesouhlasné dopisy jsou často základem a inspirací pro další články, které pomáhají při výkladu smyslu Písma a současně vedou k lepšímu vysvětlení kontroverzí. Odpovědi nespeme z rukávu, ale je za nimi mnoho studia, modliteb a srovnávání nejrozličnějších zdrojů informací na dané téma. Víme, že můžeme učením některých jednotlivců otřást, že můžeme několik čtenářů i ztratit, ale to je na každém jednotlivci. Prosíme, abyste četli pozorně a vždy s vědomím, že nás i přes různá učení spojuje hluboká láska ke Kristu. Jejíme si, aby ZOD tématicky utvářeli všichni, kdo chtějí aktivně poznávat hlubší pravdy evangelia. Napište, co Vás zajímá nebo čemu nerozumíte.

– Vaší steigerovi –

* *Dobrý den!*

Nedávno jsem „objevil“ vaše stránky www.hcjb.cz a překvapilo mne to množství informací, které jsem tam našel. Obzvlášť mne nadchlo pojednání o trojedinosti Boha, které jsem si poslechl i stáhl a vytiskl. Při rozhovorech s přáteli z naší církve jsem z jejich reakce usoudil, že Váš dokument má pravdu v tom smyslu, že křesťanům chybí známost o zobrazení Boha skrze „úžasnost“ stvoření. Sám jsem měl diskuzi se Svědkem Jehovovým na téma trojedinosti Boha a opravdu jsem zjistil, že má schopnost vysvětlení této „věci“ tak, aby to i on, člověk bez Božího Ducha, pochopil, je značně omezena.

Proto jsem děkoval Bohu, když jsem objevil stránky HCJB World Radia. Chci celému vašemu rádiu poděkovat za to obrovské množství velmi důležitých informací, které jsem u vás našel, a rád šířím vaši adresu v naší církvi. Čeho se týká můj dotaz? Těch šest článků

(kázání) o trojjedinosti Boha jsem spojil do jednoho dokumentu a rád bych to vytiskl a bezplatně šířil v naší církvi. Protože jste (Pavel Steiger) autorem těchto článků, rád bych měl vaše svolení, než se do toho pustím. Posílám vám v příloze předmětný dokument k posouzení. V podstatě jsem jen vypustil ty části textu, které byly v jednotlivých dílech seriálu kvůli návaznosti a opravil jsem drobné překlepy. Těším se na Vaši odpověď.

Zdař Bůh! – Lubomír K. –

* Vážení bratři v Kristu Ježíši, již několikrát se mi dostal do rukou Váš časopis „Zápas o duši“. Musím říci, že jsem mu nevěnoval valnou pozornost až do doby, kdy jsem z něho opakovaně používal články. Musím dnes říct, že děláte užitečnou, Bohu milou činnost, a proto Vám přeji Kristova ducha při jeho sestavování. Chci Vás proto poprosit, abyste mi časopis zasílali na mou adresu. Víím, že budu spokojen a se mnou i moje prozatím nevěřící rodina. S pozdravem stálé jistoty a naděje na Boží návrat

– Milan U. – dopis č. 591

* Milý Pavel a všetcí, kteří sa podielali na vydání knihy „Čtyři Abrahamaova potomstva“ v papierovej knižnej ZOD podobe. Veľmi ďakujem za vydanie tejto knihy. Je pre mna veľkým prínosom! ... V Božej zvrchovanej milosti Váš stály a verný čitateľ

– Erik M. – Prešov

* Moji milí sourozenci v Kristu, moc Vám děkuji za Váš časopis „Zápas o duši“. Mé srdce vždy poskočí radostí, když nacházím další číslo ve své schránce. ZOD mi přináší hutnou potravu pro mého ducha, za což Vám srdečně děkuji a vyprošuji pro Vás všechny, kteří se na tomto časopisu podílíte, stálé Boží požehnání a prosperitu. Velice mě těší, že máme „stejnou krevní skupinu“. Srdečně Vaše

– Věra M. – Liberec, dopis č. 602

* Moji drazí v Kristu Pánu, rozhodla jsem se Vám napsat, poněvadž nejsem spokojena a je nás v Hulíně více. Vadí nám polemiky, které poslední dobou zaplňují polovinu Zápasu o duši. Místo toho by tam mohly být věci, které by nás obohatily. Je tolik veršů v bibli, kterým nerozumím a ráda bych se poučila, ale ti, co vás urážejí, to se mně nelíbí. Chci, aby v časopise byl hutný pokrm. Ti, co nesouhlasí, nechť to neberou a ponechají si svůj názor. Právě oni to jsou, kdo vnucují druhým to, čemu sami nerozumějí.

Mám vás moc ráda a na každý časopis se těším. Jsem vdova, do sboru nechodím, poněvadž tam nenalézám Boží pravdu, a ozvat se nesmím. Každou sobotu si pouštím kazety „Jak žít křesťanský život“ a ještě mě to neomrzelo ... Všechny Vás srdečně zdravím, přeji mnoho síly a vytrvalosti, kterou Vám dá náš Pán. Modlím se za Vás každý den.

Vaše sestra v Kristu Pánu.

– Milada Ch. – Hulín, dopis č. 560

* Mně milí, Pavle a Klárko, i když se vzdalující Steigerovi.

Vzpomínám na „staré časy“, kdy jsme si byli duchovně blízcí a bylo mi potěšením být ve společenství s Vámi. Bylo to i na chatě v Leskovci u Vsetína, kde jsme se právě přestěhovali. Do sborového domu přicházejí mladí lidé a my odcházíme „do penze“.

Je mi líto, že nemohu sdílet Vaše názory na vyvolení, protože je vidím jako nebiblické. Dokud jste apologeticky oslovovali člověka střízlivou, ale přesvědčivou biblickou zvěstí, sloužili jste a stavěli. Nyní děláte různice. Z teologie děláte složitou vědu a v té komplikovanosti se pak lehce zbloudí. Víím jen tolik, že Pán Ježíš na počátku říkal: „Čiňte pokání a věřte evangeliu.“ Já jsem to tak před léty udělal a osobně jsem prožil setkání s Bohem. Byl to prožitek, na který se nezapomíná – to odbřemenění od vin a hříchů a to vnitřní ujištění, že nyní patřím cele a navěky Pánu Ježíši.

52 ZÁPAS O DUŠI

Na tomto principu osobního vztahu s Bohem, skrytí v Pánu Ježíši jsme si rozuměli. Je škoda, že je to už historie. Nemám proto už zájem o další zasilání Vašeho časopisu Zápas o duši. Zastává-li někdo nebiblické postoje v některé oblasti, ovlivňuje to všechny jeho postoje. Je psáno přece, že kdo zhřeší v jednom přikázání, je vinen všemi. Časopis by se měl jmenovat spíše dle trendu Zápas o vaše vidění světa. Neuvádím proto ani novou adresu. Starou adresu zrušte.

Pán Vám dej milost a proved' si Vás nesnadným obdobím, které je před Vámi i námi. V Pánu Ježíši spojení srdečně zdraví

– J. a P. H. –, Vsetín, Dopis č. 669

* Vážený bratře Steigere, prosím o vyřazení z databáze odběratelů Vašeho časopisu. Myslel jsem si, že se vrátíte k jeho původní kvalitě, ale názorově jsme se tak rozešli, že jsem ztratil naději na zlepšení. Jde o propagaci jednoho výkladového směru Písem, u kterého být nemusím. Občas se podívám na Vaše webové stránky, kde budu vděčný ze každý „neujetý“ článek. Jak vidím z reakcí; nemá cenu se pouštět do nějakého výkladu.

Vůbec nejde o city, jak v jedné odpovědi píšete těm, kteří se Vám snaží vysvětlit své postoje k Vaším kalvinistickým výkladům, nýbrž jde o pochopení Boha jako takového. Jde o výklad „ústavy“. Ústava a Základní listina práv a svobod člověka má velice vágní, stručné věty. Přesto Ústavní soud má plné ruce práce, kdy řeší spory o výklad ústavy jeden za druhým. Takhle bych přirovnal Vaši snahu vysvětlit nevysvětlitelné, např. to, proč jeden ze synů ustaraného otce nebyl vyvolen ke spasení a druhý ano. Člověk má v sobě zakódovanou touhu po vztahu se svým Stvořitelem. Hledá Boha a nalézá Otce, který má Syna. Bůh Otec tyto hledače posílá za Synem, který nikoho, kdo za Ním přijde, nevyvrhne ven. Bůh není vybírač osob! Vaše úporné snahy o lo-

gické vysvětlení směru, na který jste se v posledních letech dal, jsou tristní, trapné a mě už nebaví je číst.

Naším povoláním je zvěstovat Krista! Poskytovat kvalifikované informace o know-how spasení. Duch sv. je tím, kdo odkrývá závoj z jejich očí. Někteří přijímají, jiní zatím ne. Možná Krista nikdy nepřijmou, ale zvěstovatelé jsou od toho, aby byli dobrými nástroji v Boží ruce. Bůh je nadčasový a všechno vidí dopředu jako obraz (tedy naši budoucnost) a proto si mohl dovolit nechat napsat to, že „některé vyvolil ...“ atd. viz. Ř 8 kap. Jeho zájemem je, aby všichni lidé uvěřili „... který chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu ...“ 1 Tim. 2:3-4. To víme tedy naprosto přesně a tento Boží zájem také koresponduje s Jeho charakteristikou, kdy Boží láska nemůže svému stvoření přát nic lepšího, než je znovu nalezení Toho, kdo nás utvořil už v lůně naší matky. Každý člověk dostává šanci uvěřit oné bláznovské zvěsti ... Když člověk, oslovený Duchem sv. skrze cokoliv nebo kohokoliv, začne hledat „to nad námi“, obecně „duchovno“ a dostane-li se na pole křesťanství, tak zjistí, že existuje Bůh Stvořitel. Začne k Němu volat (jakýmkoliv způsobem) a dostane odpověď... a sice takovou, že Bůh je Otcem Syna, který tady byl vyřídít náš problém (hříchu) a že se má obrátit na Něj – ten tyhle věci vyřizuje, je k tomu od věků určen. Písmo jasně mluví o tom, že ten, kdo přijde k Božímu Synu se svým hříchem, bude přijat do Božího král. resp. církve Kristovy. Tenhle postup je popsán u Jana 6 kap. Cít. Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mně, nikdy nebude žízniť.“ Ale řekl jsem vám: „Viděli jste [mě], a přece nevěříte. Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a kdo ke mně přijde, toho nevyženou ven, neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil vůli svou, ale abych činil vůli toho, který mě poslal; a jeho vůle jest, abych neztratil nikoho z těch, které mi dal, ale

vzkřísil je v poslední den. Neboť to je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já jej vzkřísím v poslední den.“ Židé proti němu reptali, že řekl: „Já jsem chléb, který sestoupil z nebe“.

Zde vidím, že Syn nikoho, kdo k němu přijde, „nevyrhne ven“ (resp. neodmítne, pokud dodrží know how spasení popsané v N.Z. pokání – obrácení = znovuzrození z Boží milosti). Petr v 10. kap. Skutků v domě Kornéliově provolává, že, cit.

A Petr se ujal slova: „Nyní skutečně vidím, že Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě je mu milý ten, kdo v něho věří a činí, co je spravedlivé. To je ta zvěst, kterou Bůh poslal synům izraelským, když vyhlásil pokoj v Ježíši Kristu. On je Pánem všech“ ... všech kdo v pokání za Ním přijdou a přijít může každý. Lidem říkávám: Chcete zjistit, zda jste vyvolení ke spáse? Pak uvěřte v Ježíše Krista jako svého Spasitele a zjistíte, že vyvolení jste. Nejste předem vyňati z Boží milosti!

Bůh si lidi nevybírání, ti za Ním přichází sami ze své vůle na základě poznání svého tristního stavu před Bohem Stvořitelem. Bůh nikomu nestrání, ale ten kdo za Ním přijde, toho nevyrhne ven ... o tom jsem hluboce přesvědčen.

Doporučuji Vám vrátit se k původní kvalitě časopisu, k zápasu o duše ztracených hříšníků. Zatím složitě vysvětlujete nevysvětlitelné. Máte na to právo, ale já s Vámi nesouhlasím. Dál na tohle téma nebudu komunikovat, nemělo by to cenu. Před námi jsou důležitější úkoly ve věcech Božího království, než šíření jednoho směru protestantismu...

Pán s Vámi!

– Václav D. – Žamberk

Bratře Václave,
na téma vyvolení jsme již napsali tolik, že opravdu nemá smysl Vaše argumenty dále podrobně rozebírat. Ať každý čtenář posoudí sám. Jenom tři body si dovoluji, pro úplnost, krátce okomentovat:

1. „Člověk má v sobě zakódovanou touhu po vztahu se svým Stvořitelem. Hledá Boha a nalézá Otce, který má Syna...“

Kde v Písmu stojí, že přirozený člověk má v sobě zakódovanou touhu po Bohu a hledá jej? Po Bohu touží, prahne a hledá. Je jen znovuzrozený člověk! Přirozený člověk hledá Boha jen pro svůj prospěch, ne proto, kdo Bůh je (Sk 8:18-24)! Srdce přirozeného člověka není před Bohem upřímné, proto nemůže Boha nalézt:

♦ jak je psáno: „Nikdo není spravedlivý, není ani jeden, nikdo není rozumný, není, kdo by hledal Boha; všichni se odchytili, všichni propadli zvrácenosti, není, kdo by činil dobro, není ani jeden.“ (Ř 3:10-12)

Jak čteme, přirozený člověk Boha nehledá a místo touhy po Bohu se odchytil a propadl zvrácenosti. Tuto skutečnost nemůžeme opomíjet. Verše typu:

♦ Bůh to [stvoření] učinil proto, aby jej lidé hledali, zda by se ho snad nějakým způsobem mohli dopátrat a tak jej nalézt, a přece není od nikoho z nás daleko. (Skutky 17:27)

se obrací k přirozeným lidem, kteří v Boha rozumově věří, ale duchovně, kdo Bůh je, je nezajímá. Proto přirození lidé ve všech lidových náboženstvích omezí Boha na osobního poddaného – přines mi dešt, dej mi jídlo, zdraví, prosperitu, udělej mi tohle a tamto...

♦ Poznali Boha, ale nevzdali mu čest jako Bohu, ani mu nebyli vděční, nýbrž jejich myšlení je zavedlo do marnosti a jejich scestná mysl se ocitla ve tmě. (Římanům 1:21)

2. „Bůh si lidi nevybírání, ti za Ním přichází sami ze své vůle na základě poznání svého tristního stavu před Bohem Stvořitelem.“

Na to mohu odpovědět jen tak, jak jsem odpověděl nesčetněkrát:

♦ Všechno je mi dáno od Otce; a nikdo nezná Syna než Otec, ani Otec nezná nikdo než Syn – **a ten, komu by to Syn chtěl zjevit.** (Matouš 11:27)

54 ZÁPAS O DUŠI

Je mi jasné, že řeknete, že Syn to chce zjevit jen těm, o kterých předem ví, že Jeho obětí na kříži přijmou; a to už věděl před založením světa, protože je nadčasový. K tomu mohu jen dodat, že Otec by potom vyvolil jen ty prozřívající. A máme dvě skupiny přirozených lidí: (1) ty, kteří mají ze své přirozenosti (vůle) ctnost prozřívavosti a poznání svého stavu a (2) ty, kterým tato ctnost z jejich přirozenosti (horší kvalita vůle) chybí. Křesťané by potom vlastně byli už ve své přirozenosti, před znovuzrozením, těmi „lepšími lidmi“ – tou duchovnější nebo ctnostnější třídou...

Věřím, že ze své vůle přichází k Bohu jen ten, koho Bůh znovuzrodil a vzkřísil z duchovní smrti do duchovního života. Mimochodem, kde je napsáno, že si Bůh nevybírá?

3. „... Všíchni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven, neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil vůli svou, ale abych činil vůli toho, který mě poslal...“ Zde vidím, že Syn nikoho, kdo k němu přijde, „nevyvrhne ven“ (resp. neodmítne, pokud dodrží know how spasení popsané v N.Z. pokání – obrácení = znovuzrození z Boží milosti).

Ano, Syn nikoho, kdo k němu přijde, nevyžene. Jenže hříšný, neobmytý, nečistý, neznovuzrozený člověk k němu nikdy ze své vůle nepřijde, protože má stále starou přirozenost. Přijde k němu jen ten, kdo byl dán (vyvolen) **Otcem**, spasen **Kristem** a znovuzrozen z **Ducha**. Citoval jste správně – „... Všíchni, které mi Otec dává, přijdou ke mně...“ Ale to, co píšete dál, se podle mne, s Vaší citací vylučuje. Podle Vás ne, protože nadčasový Otec dopředu věděl... a jsme u bodu 2. Víím také, že řeknete, že Duch svatý odkrývá oči.

Jak ale odpovíte na otázku, zda odkrývá oči všem stejně nebo někomu více? Jestliže otvírá oči všem stejně, v což zřejmě věříte, funkce Ducha je potom neúčinná, protože v konci konců je to zase jenom přirozená vůle člověka, která rozhoduje, jak jste napsal –

„Někteří přijímají, jiní zatím ne. Možná Krista nikdy nepřijmou.“ Kdo tedy přijímá Kristovo vykoupení z „přirozené vůle“, ten nutně ve svém srdci obchází jak Otcovo vyvolení, tak znovuzrození z Ducha. Jistě se mnou souhlasíte, že ani Otec ani Duch se obejít nedají. Ne tvrdím, že takový člověk není spasen, jen říkám, že se připravuje o pozehnání, jež vyplývá z oslavy Trojjediného Božství.

My věříme, že Bůh buď (1) nedává nové srdce a s ním ani oči, aby viděly a ani uši, aby slyšely:

◆ *Ale Hospodin vám nedal srdce, aby chápal, ani oči, aby viděly, ani uši, aby slyšely, až do tohoto dne.*
(Deuteronomium 29:3)

nebo (2) dává nové srdce a s ním oči, aby viděly a uši, aby slyšely – což je znovuzrození z Ducha a prozřívavý duchovní zrak i sluch:

◆ *A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa.*
(Ezechiel 36:26)

◆ *Učedníci k němu přistoupili a řekli: „Proč k nim mluvíš v podobstvích?“ On jim odpověděl: „Protože vám je dáno znáti tajemství království nebeského, jim však není dáno. ... Proto k nim mluvím v podobstvích, že hledíce nevidí a slyšící neslyší a nechápu.“*
(Matouš 13:10-11,13)

Není pravda, že jsem se někdy snažil vysvětlit nevysvětlitelné „např. to, proč jeden ze synů ustaraného otce nebyl vyvolen ke spasení a druhý ano“. Jediné vysvětlení, které znám, které neustále opakují, a které mnoho lidí nespokojuje, je toto:

◆ *Člověče, co vlastně jsi, že odmlováš Bohu? Řekne snad výtvar svému tvůrci: „Proč jsi mě udělal takto?“ Nemá snad hrdčíř hlínu ve své moci, aby z téže hroudny udělal jednu nádobu ke vznešeným účelům a druhou ke všedním?*
(Římanům 9:20-21)

Vaše a naše „know-how spasení, popsané v N.Z.“ je nejen o 180° obrácení, ale mluví i o naprosto jiných lidech.

Vaše je o starém člověku a Bohu:

(1) Přirozený člověk činí *pokání*, lituje svých hříchů – *obráť* se od světa k Bohu

(2) Proto Bůh člověka z milosti *znovu-zrodí* – dá mu novou přirozenost

Naše je o Bohu a novém člověku:

(1) Bůh člověka ze své milosti *znovu-zrodí* – dá mu novou přirozenost

(2) Proto znovuzrozený člověk činí *pokání*, lituje svých hříchů – *obráť* se od světa k Bohu

Tyto dva body v obou případech splývají v jeden časový okamžik. Vaše rovnítko je správné, ale vztahuje se jen k času. Tyto dva body ale mají příčinnou nadřazenost. První je příčinou druhého a druhý je účinkem prvního. Jednoduše řečeno – ve vašem chápání přirozený člověk svojí přirozenou vůlí podmiňuje Boží milost, která je až na druhém místě; v našem chápání, bezpodmínečná a svrchovaná Boží milost, která je na prvním místě, podmiňuje znovuzrozeného, duchovně živého a vzkříšeného člověka. – *pst* –

* *Milí Steigerovi,*

v poslední době jsou články v Zápasu o duši stále zajímavější. Nejvíce mne zaujal článek „Učitel a žák“. Nejději bych za něj poděkoval pisateli, ale protože nemám na něj adresu, tedy píši vám. Ten žák – Marek K. – má krásné myšlenky, dostává se do hloubky a mne potěšil, když jsem četl, že někdo začíná poznávat skrze Ducha, že je to Boží rovina a začíná se v pokoře sklánět před moudrostí, milostí a velikostí našeho Boha a stává se otrokem Božím, možná Jeho loutkou. Při tom všem nejednou Bůh ke mně promluvil, za což jsem velice vděčný. Cítím na sobě milost Boží a modlím se, aby byl stále se mnou, vždyť jsem Jeho a On je můj. Jemu budiž sláva až na věky. Těším se na další čísla a zdravím srdečně.

– L. K., Praha – dopis č. 680

PODĚKOVÁNÍ

Naši milí,

děkujeme za finanční dary na vydávání časopisu Zápas o duši. Nesmírně si vážíme vaší pomoci a věříme, že se za nás modlíte a budete modlit i nadále.

♦ **Všelikou modlitbou a prosbou modléce se každého času v Duchu, a v tom bedliví jsouce se vši ustavičností a prošením za všechny svaté.**

(Efezským 6:18)

Ještě v žádném roce od té doby, co se Zápas o duši u nás vydává (od roku 1991), jsme nedostali tolik finanční darů, jako letos. A také v žádném roce tolik čtenářů neodhlásilo tento časopis, jako letos. Boží milost je opravdu bezpodmínečná a Jeho dílo nezáleží nikdy na lidských schopnostech nebo slabostech.

♦ **Když otevře, žádný nezavře, a když zavře, žádný neotevře.**

(Iz 22:22, Zj 3:7)

Musíme mít neustále na paměti, že je to Bůh, který všechno ovládá a bez Něj se nikdo z nás ani nenadechne. Modlíme se, abychom na to nikdy nezapomněli.

♦ **Budiž nám přítomná i ochotnost Hospodina Boha našeho, a díla rukou našich potvrď mezi námi, díla, pravím, rukou našich potvrď.**

(Žalm 90:17)

Bůh Vám zehnej.

V JEHO SVRCHOVANÉ MILOSTI,

Vaši pavel a klára steigerovi

a jindra suchomelová

**VHODNÝ DÁREK
KROKY - Křesťanský časopis
pro děti plný zajímavostí a
aktivit můžete objednat
na adrese:
Irena Zemanová
Táborská 72
615 00 Brno**

**Objednávky časopisu, knih, nahrávek a
případné připomínky adresujte na
<zod@hcjb.cz> nebo:**

Distribuce CZ

HCJB – ZoD Distribuce
P. & K. Steiger
Hošťálkova 1,a
169 00 Praha 69 – Břevnov

Distribúcia SK

HCJB – ZoD Distribúcia
M. & A. Zavilla
Jiráskova 165/10
916 01 Stará Turá

**Dobrovolné příspěvky můžete poslat poukázkou
Variabilní symbol je na Vaší etiketě**

Název účtu:

ZOD – HCJB World Radio

Číslo účtu:

KB Praha 1; Pobočka Pohořelec 22
96538621/0100

Názov účtu:

HCJB Rádiosieť ZOD Slovensko

Číslo účtu:

VUB Trenčín, Exp. Stará Turá
49134202/0200

WORLD
RADIO

<http://www.hcjb.cz> nebo <http://www.reformace.cz>

**Pokud máte přístup na webové stránky • Sledujte denní zpravodajství
z křesťanského světa • Můžete poslouchat nebo si stáhnout několik
set audio pořadů nejen z produkce HCJB, ale i z produkce TWR •
Přečtěte si všechny ZODY od roku 1989 • Přečtěte si desítky úvah •
Podívejte se na vznikající složku s elektronickými knihami •
Ve složce o Ekvádoru najdete mnoho zajímavostí •
Chystáme pro vás video a další novinky**

**HCJB on-line vysílání na <<http://www.lumen.sk>>
od 1. 4. 2003 každou neděli od 10:45 do 11:00**

ZÁPAS O DUŠI © vydává ZOD – Zápas o duši, HCJB – World Radio
Hošťálkova 1a, 169 00 Praha 6

Redaktoři Ing. Pavel a Klara Steigerovi, Hošťálkova 1a, 169 00 Praha 6
Tiskne PBtisk s.r.o., Prokopská 8, 261 01 Příbram VI
Vychází čtyřikrát do roka. **NEPRODEJNÉ !**